

S. N. LAZAREV

DIAGNOSTIKA KARMY

KNIHA TŘETÍ

Obsah

Obsah	2
Předmluva	3
Úvod	4
Láska k lidem a světu	11
Nové struktury	31
Budoucnost	54
Hladiny lásky	71
Závěr	81

Pro Synergii, a. s., vydalo Nakladatelství Slovart, Praha 1997. Vydání první. Sazba a tisk
Kníhtlačiareň Svornosť, spol. s r. o., Bratislava. Přeloženo z ruského originálu S. N. Lazarev:
Diagnostika karmy. Kniga tret'ja. Čistaja karma. AOZT Akademija Parapsicologii, Sankt-Peterburg
1996.

Předmluva

Třetí knihu jsem se chystal vydat až několik let poté, co vyšla kniha druhá. Jenže informace, které jsem shromáždil ihned po vydání druhé knihy, byly natolik důležité, že jsem se rozhodl do dalšího vydání druhé knihy připsat jednu či dvě kapitoly. Vtěsnat takové množství faktů do jedné či dvou kapitol jsem však nedokázal. Proto jsem se rozhodl vydat zvláštní třetí knihu. Na jaře roku 1996 jsem přitom měl v plánu vydat knížku odpovědí na dopisy, které jsem dostal. Situace se ovšem začala měnit tak rychle, že jsem se rozhodl uchovat název Diagnostika karmy a poskytnout informace o svých posledních výzkumech.

A ještě bych své čtenáře rád upozornil: ničemu neučím a k ničemu nevyzývám. Uvádím jen své pokusy porozumět okolnímu světu, a své zkušenosti s pomocí nemocným. O tom je mé sdělení. Jestliže se obraz světa, vylíčený včera, od toho dnešního začíná odlišovat, nedělám žádné korektury a vše ponechávám v původním stavu. Zatím nevím, jak tahle svérázná reportáž na pokračování skončí, ale vědomí, jak důležité jsou mé pokusy, mě pohání neustále kupředu. Mnozí čtenáři už pochopili, že četné padělky mých knih se mnou nemají nic společného. Eventuální čtvrtou knihu zřejmě nenapišu dřív než za tři čtyři roky.

Před přečtením této knihy by se každý měl zbavit pocitu křivdy vůči Bohu, rodičům, okolnímu světu, sobě samému i svému osudu. Mí čtenáři mohou mít dojem, že má kniha se skládá ze střípků, ale měli by za nimi cítit celek.

Úvod

Čím dokonalejší je systém, tím silnější je jeho snaha izolovat se od světa a orientovat se výhradně na sebe. To znamená, že současná dokonalost v sobě zároveň nese své vlastní popření, protože v tom spočívá její jediná záruka přežití.

V poslední době jsem si začal všímat, že se všechny problémy snažím vyřešit pouze metodou duchovní očisty. Teoreticky mám určitě pravdu, ale ne vždy je dost času na to, abych se stihl duchovně očistit také já sám. A na tomto poli musíme volit správné kroky.

Jeden pacient mi vyprávěl takovýto příběh:

Jeho známá začala trpět vřídky v ústní dutině a žádné léky jí nepomáhaly. Obešla všechny nejlepší moskevské lékaře - bez výsledku. Obrátila se i na zahraniční kapacity, ale výsledek byl týž. Pak se svěřila do rukou senzibilů. Došlo k jistému zlepšení, jenže už zakrátko se vše vrátilo do starých kolejí. Všechny pokusy o léčbu byly neúspěšné. Po čase se náhodou s někým o své problémy podělila a ten jen tak letmo prohodil:

"Máš v ústech kovové zubní korunky. Ty se okysličují a způsobují vřídky."

Nechala si tedy korunky vyměnit - a problém úplně zmizel.

S jiným zajímavým případem jsem se setkal já osobně. O pomoc mě požádal majitel jedné menší firmy.

"Četl jsem vaši knihu," řekl mi, "a můžu vás ujistit, že na penězích nelpím. Svým pracovníkům dokonce vyplácím víc, než si reálně vydělají, a na vlastní zdraví prostředky také nešetřím. Jenže poslední dobou mě neustále pronásleduje pocit jakéhosi trvalého nezdaru."

"Máte velmi dobrou intuici," odpověděl jsem mu. "Jedinou utkvělostí, již jsem u vás zatím zaznamenal, je přílišné lpění na harmonickém životě rodiny. Proto se k nepříjemnostem, které nějak souvisejí s osudem, stavíte se značným odporem. A tento program pak přechází na vaše podřízené."

Prohlédl jsem si pole pracovníků firmy a zjistil jsem u nich podobné deformace. Případ byl naprosto jasný a banální a já ho poměrně rychle pustil z hlavy. Za nějaký čas jsem se však s majitelem firmy setkal znovu.

"Víte," řekl mi, "mí zaměstnanci se najednou jeden přes druhého potýkají s různými trampotami. Potřeboval bych zjistit, co se to děje. A sám u sebe jsem zaznamenal nepochopitelnou agresi vůči svým lidem."

Zkontroloval jsem tedy nejdřív pole všech zaměstnanců, kteří se pohybovali v jeho blízkosti, a zaznamenal silnou agresi. Jejím základem bylo přílišné lpění na životním úspěchu a opovržlivý vztah k ostatním lidem. V rovině pole bylo vidět, jak jejich duše okorávají. A v zásadě tento proces přímo souvisel s jejich šéfem. To znamená, že v něm vzrostla agrese, způsobená nějakými starostmi. Ihned jsem ho tedy diagnostikoval a ke svému velkému překvapení jsem nikde žádnou agresi nezaznamenal. To by znamenalo, že jeho duševní dispozice na stavu věcí žádnou vinu nenese. Asi tak hodinu jsem s ním rozmlouval a horečně se snažil vypátrat příčinu jeho potíží. Narazil jsem na dvě až tři varianty možných problémů, ale ty s aktuální situací nijak nesouvisely, to mi bylo jasné. V duchu jsem probíral desítky vlastních variant najednou, ale pokaždé jsem si připadal, jako bych na konci svých úvah vždy jen narazil na zeď. Když se všechny mé myšlenkové stereotypy zhroutily a přestaly fungovat, v hlavě se mi rozhostilo prázdno. Řešení pak přišlo nečekaně a vskutku elegantně.

"Demoralizujete své pracovníky příliš vysokými platy." Podnikatel zkoprněl:

"Jak tomu mám rozumět?"

"Když člověk dělá chyby a nedočká se za ně trestu, prudce vzrůstá jeho lpění na životním úspěchu. A jeho duše začíná být pyšná a agresivní. Když člověk dostává vysoký plat s vědomím, že si ho neodpracoval, a přitom ještě vidí, že lidé v jeho okolí berou za stejnou práci mnohem méně, zvyšuje to jeho závislost na životním úspěchu. V takové situaci je dost těžké zůstat vnitřně vyrovnaný. Pro lidi tvůrčí to bývá snazší. Jen výkonná síla si s takovýmto stavem věcí naopak poradit neumí," zdůraznil jsem podnikateli. "Chcete pro své lidi jen to nejlepší. Ve vašem chápání je to absence trestu v případě provinění a vysoké mzdy. Vy jste tak vytvořil pro své podřízené mimořádný duchovní i fyzický luxus. A tím je stále silněji orientujete na materiální zdar a stabilitu. Proto chtějí-li přežít, musejí tuto stabilitu neustále bořit. V normální situaci by měli mařit vaše podnikatelské snahy, tedy zdroj nebezpečí, ale vy máte naštěstí pronikavou intuici a mohutnou vnitřní energetiku. Proto se spíš než vaše, podnikání hroubí osudy vašich zaměstnanců."

Podívejte se - u jednoho z vašich lidí je smrt již na dosah, a druhý má v poli také její znamení. Pokud ale zemřou, trestu se dočkáte vy. Dřív si mnozí rodiče mysleli, že smyslem výchovy je vytvořit pro dítě skleníkové prostředí a neustále mu poskytovat mravní ponaučení. Jenže mravní ponaučení dítě nikdy nevnímalo a chování a činy rodičů v tomto případě vlastně nejsou důležité. Hlavní je, že rodič dítě vede a vychovává - že je to vnitřní stav jeho duše. Pedagogika vychází na jedné straně z rodičovské lásky k dítěti a na straně druhé z vědomí těch situací, s nimiž se dítě v životě setkává, a ze snahy ho v těchto okamžicích podpořit. Jestliže rodič dítě za přestupek přísně potrestá, a bude mu tak zároveň demonstrovat svou lásku, bude to mnohem lepší než přání nepůsobit mu fyzickou ani duševní bolest. Dobrota bez disciplíny není o nic méně nebezpečná než násilí a krutost."

Zavolala mi jedna pacientka, jinak moje stará známá. Když jí kdysi diagnostikovali rakovinu ledvin a navrhli jednu vyoperovat, měli jsme spolu vážnou rozmluvu.

"Kdybyste tu druhou ledvinu měla v energeticky lepším stavu, pak by operace měla smysl. Její energetika je však natolik porušená, že operace sotva pomůže."

Lékaři pak diagnózu nepotvrdili. Pravidelně jsem si s tou paní telefonoval. Bylo to v době, kdy už jsem se věnoval vyloženě koncepčním otázkám: neřešil jsem tedy jednotlivé, konkrétní zdravotní problémy, ale zabýval se rozbořením různých typických i netypických situací. Té ženě najednou nepochopitelně vyskočila teplota, a to až na čtyřicítku. Zaznamenal jsem lpění na duchovnosti a životním úspěchu.

"Přehodnoťte znovu všechny situace, kdy jste vůči někomu, nebo něčemu měla nějaké výhrady. A zítra mi zavolejte."

Druhý den zavolala a já zjistil, že se vůbec nic nezměnilo. Znovu jsem tedy prohlédl její pole a pokračoval v komentáři:

"Své podráždění, nespokojenost a pocity křivdy jste předala dceři a příštím vnoučatům. Modlete se za ně."

Nazítří telefonovala znovu a ztrápeným hlasem mi sdělila, že je jí ještě mnohem hůř.

"Vy jste svou dceru nedokázala zbavit lpění na duchovnosti a životním úspěchu. Duchovnost - to není jen mravnost a spravedlnost, to jsou také plány, cíle, úkoly, pořádek a řád. Lpění na pořádku se léčí tím, že se pořádek spíš rozvrací, a k zahazení není ani neurvalost ze strany jiných lidí."

"Prosím vás, o jakém pořádku to mluvíte?" zasténala ta žena. "Už před několika měsíci jsme se přestěhovali do nového bytu, ale ještě pořád žijeme v takovém zmatku, že se na to ani dívat nemůžu. Schválně jsem si vzala dovolenou, abych tam všechno uklidila, ale hned jsem onemocněla."

A byl jsem doma:

"Proto jste taky onemocněla - že jste chtěla udělat pořádek. Kdybyste ho opravdu udělala, mohla onemocnět vaše dcera. Program lpění na stabilitě a řádu by se prudce posílil. Pochopte - život, to přece není řád. Látková výměna je naopak zkáza, i když kontrolovaná. Jakmile odstraníme

jakoukoli zkázu a destrukci, dočkáme se smrti, protože látková výměna se zastaví. Život je cyklický proces, plynoucí po sinusoidě mezi chaosem a řádem. A řád bývá často nebezpečnější než chaos. Když jste se zlobila na ty, kteří si nevedli v souladu s vašimi představami, a porušovali tak vaši stabilitu a vizi úspěchu, ulpěla jste na tom natolik, že se zkomplikovala nejdřív vaše základní životní situace, a pak i vaše zdraví. Modlete se k Bohu a prostě ho o odpuštění za to, že jste absolutizovala pořádek a přenesla toto lpění i na potomstvo."

Druhého dne už žena měla teplotu zcela normální.

Zavolali mi dva manželé:

"Potkalo nás to oba naráz," stěžovali si jeden přes druhého. "Žena byla vlastně v pořádku, ale pak - jako by se všechno najednou sesypalo."

"Je podzim," snažím se jim vysvětlit, "a posiluje se kontakt se záhrobním světem, kde sídlí pokladnice našeho vědomí. Víří se kal, jehož jsme si předtím nepovšimli, a problémy se pronikavě vyostřují."

Obrátil jsem se k muži:

"Vy příliš lpíte na pozemskosti, na penězích a vnějším zdaru. Peníze pro vás nejsou jen výrazem hmotného dostatku, ale i symbolem stability a moci tam, kde měla být zárukou stability spíš žena. Nepřijetí očisty se ve vašem případě projevilo pocitem ukřivdění. Skrze zášť jste pak ke lpění na pozemských statcích přiměl i svého syna. Pole nemá příliš valné, proto vás tak často bolí u srdce. Vaše manželka zase lpí na duchovnosti. Takoví lidé mívají pocit, že mají vždycky pravdu. Svě vnímání světa chtějí vnutit všem. Často se jim zdá, že ostatní lidé a celý svět jsou k nim nespravedliví. Cítí neustálé podráždění a opovržení lidmi, kteří boří jejich plány a stereotypy chování. Vaše žena tak vehnala do stavu stejné vnitřní agrese i dceru a syna. Chce-li vaše dcera přežít, musí se povznést nad duchovnost nebo se jí vzdát, tedy vědomě porušovat mravní zásady."

Ženě jsem telefonem vysvětlil, že v posledních několika měsících svou dceru odsuzovala a pohrdala jí. Přitom nepochopila, že ji odsoudila k úplně stejnému chování. "Místo abyste dceři pomohla, bezděky jste ji deptala. Proto máte takové zdravotní problémy. V současné době ale tyhle problémy zachraňují život vaší dcery."

Manžel se mě zeptal:

"Začalo mě nesnesitelně bolet u srdce, mám si zavolat sanitku a brát nějaké léky?"

"Vaše podvědomá agrese by v těchto chvílích mohla zabít vaši ženu. Ta agrese se blokuje právě bolestmi srdce, proto by léky postavily na nohy vás, ale jí by definitivně srazily k zemi. Můžete se však modlit a očisťovat duši."

Za několik dní mi zavolali znovu - jejich stav se poněkud zlepšil, ovšem ne o mnoho.

"Teď nastal čas," vysvětlil jsem jim, "kdy nikomu nebude dovoleno být jen materialistou nebo jen idealistou. Dřív člověk ulpíval na pozemskosti a odmítal Boha, jeho tělo churavělo a nakonec umíralo. Odděloval od sebe pozemskost a směřoval k duchovnosti. V tomto časovém úseku byl téměř stoprocentně šťastný. Pak ale začínal lpět na duchovnosti a onemocněl jeho duch."

Vědci dlouhou dobu přísně oddělovali racionální od iracionálního. Myšlenky od citů. Jenže ani jeden závažný objev se neobešel bez toho, čemu říkáme "intuitivní výboj", "osvícení". Základem vědy je zkušenost, pokus. Experimentem se prověřuje nějaká myšlenka nebo koncepce, nebo -jak říkají vědci - se z experimentu rodí objev. Ale aby se experiment dal provést, je třeba výsledek intuitivně znát předem. V hlubinné emocionální hladině totiž pokus i objev už proběhly, a teď nezbyvá než je prostě realizovat. Základem všeho jsou nové emocionální modely vnímání světa. Dávají nám je umění, filozofie a náboženství. A také životní situace, v nichž se dnes a denně ocitáme. Pokud procházíme všemi životními kolizemi s láskou, poskytují nám bohatství citů. Naopak věda často zabloudí do slepé uličky a pokouší se roztržené články řetězu spojit výhradně za pomoci suché logiky.

Nedávno se na mě se zajímavou otázkou obrátil můj přítel urolog.

"Můžeš mi vysvětlit jednu věc? Člověk si třeba léčí trichomoniázu. Nic nepomáhá. Tak se léčení zopakuje. A zase nic. Za nějaký čas pošleš nemocného do laboratoře, a ono je to naprosto stejné. A pak najednou infekce bez jakýchkoli srozumitelných důvodů mizí. Laboratorní nálezy jsou negativní. A o dalších pár měsíců se při zkoumání moči najdou mrtví bičíkovci. Pod mikroskopem vypadají tak, jako by pacient absolvoval intenzivní léčbu..."

"Tady s normální logikou nevystačíš. Ale logiku to má, jen musíš přistoupit na trochu jinou koncepci. Ta tvoje předpokládá, že lék působí na infekci, na choroboplodné zárodky a mikroorganismy. Člověk sám a jeho celkový zdravotní stav se ale nebere v potaz. Poslední dobou se začala větší pozornost věnovat imunologii. A pro posílení efektivnosti léčby se nasazují příslušné preparáty. Koncepce jako taková se ale nezměnila: infekce je pro lékaře stále jen zlem. Jenže ve skutečnosti každá infekce blokuje nějakou podvědomou agresí. Tato agrese deformuje struktury pole a lokální i obecnou imunitu organismu naopak snižuje. Můžeme sice aplikovat preparáty na zvýšení imunity tkání a pak teprve potlačovat infekci antibiotiky, ale tím, že vyléčíme jedno, jen posílíme druhé."

Nedávno za mnou přišel jeden muž. Je mu padesát a myslí si, že je naprosto impotentní. Impotence obvykle vzniká ze žárlivosti, z pocitů křivdy a opovržení vůči ženám. Tato agrese se po čase obrátí a program sebezničení destruuje pohlavní a vyměšovací ústrojí. Tak jsem pacientovi vysvětlil:

"Zlobil jste se sám na sebe, ale vaše slabá místa jsou ve skutečnosti někde jinde - vy lpíte na vlastních schopnostech, dokonalosti, osudu a budoucnosti. A váš program sebezničení v dané chvíli o polovinu převyšuje kritickou smrtelnou mez. To znamená, že buď dojde k prudkému snížení potence, nebo vás začnou trápit hemeroidy, nebo se dočkáte infekce pohlavního a vyměšovacího ústrojí. Když úspěšně potlačíte infekci, hrozí vám impotence. Proto bych doporučoval začínat u toho podstatnějšího. I samotný pojem stárnutí je do značné míry výrazem našich vzrůstajících výhrad k okolnímu světu, k sobě samotnému i k Bohu."

Ale vraťme se k infekci. Naše přirozená agresivita se střídavě rozhořívá nebo naopak tlumí v závislosti na vnitřním stavu našeho těla a citové zaměřenosti. Když člověk polyká jednu tabletu za druhou a léčí se, dochází k podvědomému potlačování tělesné, sexuální rozkoše, sexuálních vztahů. Sex se asociuje s nemocí a bolestí. Proto dochází k nucenému odtržení od pozemských, tělesných radovánek. Když se člověk modlí, postí a hladoví, dochází ke stejnému procesu, ale tentokrát na základě dobrovolnosti. Program pokoření pozvolna vstupuje do našeho vědomí a jakmile dostoupí do určité hladiny, podvědomá agresivita se hroutí, protože splývání duše se sexuální rozkoší se rychle vytrácí. Infekce je najednou zbytečná a organismus ji rychle potlačí sám. Ovšem pro případ, že by se člověk znovu vrhl do víru sexuálních radovánek a všechno kolem by hodil za hlavu, má organismus v určitém místě připravenou infekci další. Když je agrese na nízké úrovni, laboratorní výsledky jsou negativní. Jakmile se ale její stupeň zvýší, infekce se začne šířit znovu. Prostředí je však zatím dostatečně aktivní, takže mikroorganismy v něm umírají. Agrese se prudce zvyšuje, a v tom případě po pohlavním styku, který mnohonásobně posiluje naše lpění na fyzických slastech, se infekční pásmo otevírá naplno, infekce propuká s původní silou a člověk se domnívá, že se nakazil při poslední souloži. Pokud je v muži vysoká podvědomá agrese vůči ženám, z několika žen si pudově vybere tu, která má nejhorší povahu nebo je nakažená. Muže k takové ženě obvykle vede jeho dvojník nebo osud. Protože v ukřivděnosti je vždy skryté přání smrti. A když chce prst zničit ruku nebo dokonce celý organismus, obvykle se s tím prstem nikdo nepáře."

"Už ti rozumím," odpověděl mi přítel. "Duchovní práce, to je samozřejmě báječné. Ale ne každému je dáno proměnit se hned. Léky přece také pomáhají, ne?"

"Souhlasím."

"Chtěl bych si tě vyzkoušet. Dokážeš podle názvů jednotlivých léků určit, které z nich jsou účinnější při léčbě některých urologických onemocnění? Urologové dnes s oblibou užívají šokové terapie. Provedou jednu medikamentózní kúru, a když to nevyjde, hned se pustí do další. A vůbec jim nevadí, že jim pacient zelená před očima a játra se mu rozpadají. To já si vezmu od pacienta

vzorek, a teprve v laboratoři nechám přezkoušet, jak je rezistentní vůči jednotlivým typům léků. To pomáhá šetřit jak čas, tak hlavně pacientovo zdraví. Teď zrovna hodlám jeden vzorek vystavit působení čtrnácti léků."

Začíná je vypočítávat a já intuitivně zkoumám jejich vhodnost. Podle mých úvah by mohly přinést jakýs takýs efekt jen dva. Po týdnu jsme si zavolali. Lékaři ověřili účinnost preparátů na kulturách a pozitivní výsledky přinesly jen dva. Právě ty, které jsem jmenoval.

"To je prostě zázrak!" žasl můj přítel.

"To není zázrak," odpověděl jsem mu. "Tyhle informace v sobě nosí každý z nás, ale ne každý jich umí využít. Když se pro něco rozhodneme, aniž bychom předem vážili všechny možné varianty a jejich důsledky, mohla by jakákoli naše snaha dopadnout moc smutně. Čím silnější je účinek léku, tím víc duchovní práce musí člověk sám na svém nitru vykonat. V daném případě pomůže trvalá modlitba, mnohadenní půst a sexuální abstinence. K tomu se dají připojit ještě podpurná a dechová cvičení. V takovém případě lék neuškodí, ale pomůže."

"Dobře. A co když přidáme ještě akupunkturu?"

"Pak záleží jen na osobnosti terapeuta. Dva různí lékaři, kteří budou s jehličkami zacházet zcela identicky, dospějí k naprosto rozdílným výsledkům. Ani být lékařem není každému shůry dáno, o schopnosti správně aplikovat akupunkturu ani nemluvě. Dokonce při obyčejném předepisování prášků lékař do tohoto úkonu zapojuje i svou energetiku. Proto vždycky musí být tak trochu knězem. Lékařem se může stát jedině člověk s velkou zásobou lásky v duši. Jedině tak je vedle medikamentózní léčby těla schopen léčit i pacientovu duši. Jestliže je zásoba lásky nízká, léčí jen tělo, zatímco pacientově duši přináší škodu, a pak za to platí vlastním zdravím a zdravím svých nejbližších. Podle statistik se lékaři dožívají výrazně nižšího věku než lidé v jiných povoláních. Aby si život prodloužili, potřebují nejen neustále doplňovat zásobu lásky v duši, ale také pochopit jednu prostou pravdu - žádný lékař ani léčitel nikdy ve skutečnosti neléčili a neléčí, oni jen pacientovi pomáhají, aby se uzdravil sám."

Nedávno jsem se rozhodl, že sám sebe vystavím zkoušce. Bylo mi řečeno, že výtažek z jedné rostliny má léčebný účinek. Šlo o experimenty s kulturami rakovinných buněk. V jednom prostředí buňky zahynuly, kdežto ve druhém se začaly bouřlivě množit.

"A já vám teď řeknu, které prostředí je příznivé a které ne," navrhl jsem.

Postavili přede mě pět baněk. Byly mezi nimi dvě, v nichž pokus probíhal úspěšně.

"Tak tady v těch dvou se buňky vesele množí, kdežto v těchto třech hynou."

Experimentátoři se spokojeně usmáli:

"Přesně tak."

V jedné ze dvou baněk buňky rostly ve výtažku z řepy. V dalších dvou byla šťáva ze zelí, v níž se projevoval naopak úbytek rakovinných buněk, a v dalších dvou byla šťáva vylišovaná z mrkve a petržele. Musím si zkontrolovat i ty. V zásadě všechno souhlasilo s mými dosavadními zkušenostmi. Mrkev bude zlepšovat zrak a zároveň snižuje míru žárlivosti. Nejde tedy o nějaké mikročástice, ale o energetiku.

Žárlivci by měli co nejvíc jíst různé kaše, zelí, mrkev a petržel, méně pak rajčata - a vepřové by rozhodně měli nahradit skopovým. Vepřové žárlivost posiluje. Vzpomeňte si na mou první knihu - tam jsem psal o muži, který pil prasečí krev, a líčil jsem, jak to poznamenalo jeho syna. Informace v krvi vepře neobsahovaly ani tak fenomén strachu, jako spíš lpění na osudu: sexuální radovánky, jídlo, touhu, tedy všechny rozkoše těla, které duši srážejí k zemi.

Když člověk neustále konzumuje rozmanité lahůdky, získává stále více informací obsažených právě v jídle a začíná být na těchto informacích závislý. Soudě podle všeho, by naše potrava měla být v pravidelných intervalech na delší dobu velmi jednotvárná. Pro tento účel jsou ideální chléb a kaše.

Zvykl jsem si, že získání nových informací vždy probíhá jako nečekaný dar. Na člověka sestoupilo prozření - jeden má přitom větší štěstí, druhý menší. Alespoň dřív jsem to takhle čítával

v knížkách. Ukázalo se ale, že nové informace vždy doprovázejí bolest a útrapy. Přicházejí vždy jako síla zla, jako zkáza. Když nereagujeme zlostí a vzdorem, když si člověk uchovává lásku, daří se mu zkouškou projít a druhá etapa vstřebání informace už je snazší. A právě tu pak chápeme jako osvícení, jako příchod nové myšlenky. Teprve v tuto chvíli jsem porozuměl tomu, s čím mám tu čest... A začal jsem pacientům vysvětlovat: "Základní konstrukcí světa je láska." Vesmír je výsledkem vzájemného působení tří podstat: jedna je tvořivá, druhá bořivá a třetí stabilizující. Síly chaosu nebo zkázy jsou přítom vyššího řádu. To znamená, že je v nich ukryta velká láska k Bohu. Proto když jako odpověď na zkázu zvyšujeme množství lásky v duši, ze zkázy se stává tvořivost. Vnitřní nenávisť ke zkáze je neochota k dalšímu vývoji. Čím víc lásky k Bohu při nepříjemnostech zakoušíme, tím důkladněji vše Bohem stvořené poznáváme.

Jedna z nejdůležitějších etap mého poznání spadá do konce roku 1994. Tehdy jsem si uvědomil, že začínám ztrácet kontrolu nad situací. Pracoval jsem přitom podle schématu, které jsem si sám vypracoval. Je tu pozemskost a je tu božství. Ze lpění na pozemskosti se rodí agrese a následně pohromy a nemoci. A tak jsem pacientům vysvětloval, proč Mojžíš zabíjel ty, kteří se kořili zlatému teleti. Mojžíš se prostě snažil zastavit všechny ty, jimž peníze splynuly s božstvím. Já jsem naopak říkal - tohle je pozemskost, zatímco tohle je duchovnost a božskost. Duchovnost a božskost pro mě přitom znamenaly totéž. Jakmile byla koncepce pozemskosti úplně zformována a já se rozhodl, že mohu vydat druhou knihu, začaly se se mnou dít zvláštní věci.

Za prvé se pronikavě zvýšil počet nemocných, jimž jsem nemohl pomoci. Za druhé jsem se dočkal několika podrazů a podvodů ze strany dost blízkých lidí. O tom jsem ostatně ve druhé knize psal. A vlna se neustále vzdouvala.

Chtěl jsem například pomoci jednomu muži. Tiskl mi ruku a byl mi velmi vděčen. Jenže pak se ukázalo, že zároveň už kul se svým přítelem plány, jak mě připravit o co nejvíc peněz. Kdyby to byl obyčejný podfuk, určitě bych se s ním snadno smířil, jenže mě zklamal člověk, jemuž jsem důvěřoval a chtěl pro něj jen to nejlepší. Má soustava mi přitom nedávala odpověď na otázku, jak se něco takového mohlo stát. Vše předurčuje Bůh a já pochopil, že takhle nepochopitelná a nesmyslná příhoda se z nějakého důvodu musela stát. Jenže jsem nedokázal pochopit, z jakého. Jediné, co jsem mohl udělat, bylo zbavit se výhrad a pocitů křivdy vůči těmto lidem. Udělal jsem to dosti rychle. Složitější už bylo si přikázat, abych své zrádce znovu začal mít rád.

To jsou mi věci, říkal jsem si, oni se ke mně zachovali tak odporně, a já je musím milovat. Dokázal jsem ale tento stav překonat a mé výhrady úplně vymizely. Nevytratily se však potíže. Pár dnů nato kola mého moskviče podklouzla nejdřív na písku a vzápětí v louži plné bahna. Auto skončilo na chodníku, prosmýklo se mezi stromy a přišlo o oba přední blatníky. Kdyby však auto neabsolvovalo tenhle slalom, ale do jednoho ze stromů narazilo čelně, posadil by se na mé místo u volantů motor. Jenže to všechno byly pouhé lapálie. Nejtěžší pro mě bylo vidět, když u nějakého pacienta má soustava, zdánlivě propilovaná do posledního detailu, nepřinášela očekávané výsledky. Člověk z toho měl pocit, jako by ten pacient tonul a já, místo abych mu pomohl, mu jen ze břehu mávám.

Vzpomínám si na jeden případ. Přišel za mnou pacient, který byl fyzicky zdravý, ale v hladině jeho pole se objevily stále vzrůstající problémy.

"Vaše duše příliš ulpěla na penězích a světském úspěchu," vysvětlil jsem mu. "Vaše podvědomá agrese převyšuje smrtelnou úroveň. Je to vlastně časovaná bomba, která ve vás vězí a může každou chvíli vybuchnout. Vy nesmíte vzhlížet k pozemskosti, vy se musíte modlit k duchovnosti a božskosti."

Uvěřil mi a jeho stav se začal zlepšovat, ale pak se stalo něco nečekaného.

"Opustil jsem zaměstnání," řekl mi, "prostě už se mi nechce pracovat. Vše pozemské mě nějak přestalo zajímat."

"Nic si z toho nedělejte, to brzy pomine," chlácholil jsem ho. "Nejdřív se odtrhneme od pozemskosti. V první fázi nás zaplaví apatie vůči okolnímu světu. Pak se ale člověk k pozemskému štěstí vrací, kochá se jím - jenže už na něm nelpí."

Ten muž se však nevracel. Naopak se světu stále víc vzdaloval a já byl proti tomu bezmocný. Jeho žena mi neustále volala a s pláčem mě zapřísahala, abych mu pomohl.

"Bojím se o jeho zdravý rozum," říkala mi. "Všude si rozvěsil kříže a ikony a přestal se stýkat s přáteli i s příbuznými. Když na něj mluvím, jako by mě ani neslyšel."

Tak jsem se s ním sešel znovu. Vysvětlil jsem mu, že je nejvyšší čas vrátit se k pozemskosti. Jenže jemu se to nedařilo.

"Abych pravdu řekl, úplně jsem ztratil například zájem o ženy a o život vůbec," přiznal se mi.

Mohl bych to samozřejmě svést na zvláštnosti povahy a osobnosti toho pacienta. Já ale cítil, že vše souvisí s tou vzednutou vlnou, která se dala do pohybu a já ji teď nemohu zastavit. To znamená, že druhou knihu zatím vydat nesmím. Protože v informacích, které v ní chci přinést, je cosi nedokončeného. A kdo jiný než já by měl vědět, jak mohutný vliv na čtenáře mají informace, které do svých knih uložím. Právě v té době knižní trh zaplavily četné padělky podepsané svým jménem, v nichž se sdělovaly věci, ze kterých čtenářům vstávaly vlasy na hlavě hrůzou. A všichni si přitom mysleli, že jsem to napsal já. Přátelé mi navrhovali, abych druhou knihu vydal po částech, a alespoň poněkud tak zmírnil chaos na knižním trhu, ale já nemohl riskovat. Ba co víc - čtenáři si nakonec ve skutečnosti nepřčetli druhou, ale třetí knihu. Původní druhou jsem napsal v roce 1993 a kromě jediné epizody jsem všechno ostatní vyhodil do koše. A celou knihu začal psát znovu. Nechtěl jsem, aby druhá kniha byla jen opakováním či odvarem knihy první. Proto také vznikl dojem obrovského posunu od jedné ke druhé knize. "Jako by to napsal někdo docela jiný," přiznávali se ke svým pocitům čtenáři.

Já ale za vším tímhle zmatkem a hemžením viděl jedno jediné: moje soustava je nedokonalá; cesta zpátky přitom nevede, kdežto přede mnou je zeď, již nejsem schopen překonat. A zřejmě bych ji ani nepřekonával, kdybych nevěděl, jak důležité jsou mé výzkumy pro ty, kdož již za nedlouho začnou churavět a umírat a nebudou přitom s to pochopit, proč to všechno a jak je to možné.

Dnes už si nevzpomínám, jak se to přesně sešlo, ale krok za krokem jsem se postupně dobíral zjištění, v čem je moje hlavní chyba. Začalo mi docházet, že duchovnost a Bůh jsou dvě různé věci, že schopnosti a intelekt jsou první vrstvou duchovna, ale že v základě leží mezivrstvy a hladiny mnohem jemnější. Mravnost, slušnost, spravedlnost, ideály. V nepřetržitých snahách nějak vybědnout z bludného kruhu jsem se postupně dopracoval toho, že duchovnost je hodnotou mnohem vyšší než hmotná pozemskost. Jenže přání učinit duchovnost naším jediným cílem je ještě větším zřeknutím se Boha.

Láska k lidem a světu

Teď je leden 1996, já se dívám oknem na větve stromů, pocukrované sněhem, a znovu v duchu probírám události posledních několika měsíců. Napsal jsem tedy svou druhou knihu, v níž jsem v pokusech o zdokonalení své koncepce pokročil o pěkný kus dál. V první knize bylo všechno velmi jednoduché: agrese rovná se nemoc. Pokud člověka zbavíme agrese, odejde i nemoc. V druhé knize jsem se pokusil pojmenovat možné zdroje takové agrese. Výsledný závěr je také jasný: agrese vzniká z nesprávné hierarchie hodnot. Přílišné lpění na pozemských statcích, snaha učinit je cílem a smyslem našeho života nevyhnutelně vede k hromadění agrese. Znamenalo to pro mě, že Boha je třeba milovat mnohem víc než vše pozemské. Pak jsem si ale uvědomil, že na těchto mých objevech není nic nového. Tohle všechno si lze přečíst v bibli. Ba co víc, nejen v bibli - například v indických náboženských knihách se říká prakticky totéž. Z příliš silného tíhnutí k pozemskosti se rodí prudké vášně, a ty zase vedou k nemocem. Pochopil jsem, že jsem jen znovu prošel cestu, kterou již dávno přede mnou absolvovali mnozí jiní. Protože jsem ale nebyl závislý na žádných starších pramenech a nezřikal jsem se žádných výzkumů, mohl jsem pokročit ještě dál. Islám, křesťanství i judaismus vznikly později než indické náboženství a filozofie. Měl jsem pocit, že když jsem si uvědomil klíčové momenty těchto náboženství a dokážu je zobecnit, vstřebám nejen indické náboženské systémy a filozofii, ale budu také nucen věnovat se příslušným duchovním praktikám. Nejprve jsem ale musel z hlediska svého vlastního systému pochopit, proč je do indického systému zahrnut Bůh stvořitel, proč je tento vesmír prohlášen za iluzi a proč milovat ho nemá smysl. Realita mě k tomuto cíli postrkávala podstatně rychleji, než jsem původně očekával. Když jsem dokončoval druhou knihu, mé základní představy o světě se pronikavě proměnily. Velmi dobře jsem věděl a na stovkách příkladů dokazoval, že pozemské hodnoty nejsou božské povahy a modlit se k nim nelze. Jenže duchovnost a Bůh mi přitom splývali v jedno. Trýznivým sebezpytováním a přehodnocením dosaženého se mi podařilo zastavit drama, které by mohlo propuknout už v nejbližší budoucnosti. Ukázalo se totiž, že ani duchovní hodnoty se nemusejí stát cílem a smyslem života. A když se k nim duše příliš připoutá, agrese propuká v ještě větším měřítku a s ještě větší silou. Vše, co jsem stačil pochopit, jsem tedy vtělil do své druhé knihy a byl jsem si jist, že teď mohu ten šílený závod s časem zastavit a několik dalších let věnovat volnému výzkumu. Tím spíš, že se zrodilo zajímavé téma, jež souviselo s časem. Cítil jsem, že tenhle výzkum by mohl mít velký význam a velkou váhu.

Co je to čas? Proč je tak nerozborně spojen s prostorem a hmotou? Čas je vždy jistou rozlehlostí, což znamená, že úzce souvisí s jistými zvláštnostmi prostoru. Jestliže prostor stlačíme do jediného bodu, stlačí se do jediného bodu i hmota, a čas se tudíž zastaví. Prostor a hmota jsou přitom stabilními informačními shluky. Z čehož plyne, že při stlačení prostoru a hmoty houstnou na jedné straně informace, a na straně druhé toto zhuštění informací musí vést ke zhuštění prostoru a zástavě času. Čím vyšší je hutnost informací, tím pomaleji musí plynout čas. Člověk jako informační soustava může ovlivňovat časoprostorové charakteristiky ve svém okolí. Když vysledujeme zvláštnosti vlivu času na funkce lidského organismu a jejich zpětnou vazbu, můžeme se dopracovat nových pravd a zjištění. To znamená, že musíme začít jednou zcela elementární věcí: prozkoumat, co zpomaluje a co naopak zrychluje lidské stárnutí. Je všeobecně známo, že intenzivní útrapy mohou stárnutí výrazně urychlit. To znamená, že neschopnost vyrovnat se se stresem časové procesy urychluje a zdálo by se, že urychlení času je tedy jednoznačně špatné. Vzpomínám si však

na zajímavý rozhovor s jednou dívkou: "Když vzniká nějaká nebezpečná situace a já se něčeho bojím, urychluji v sobě běh času. V takovém případě je pro mě daleko snazší jakýkoli děj kontrolovat, jen se mi zpravidla o několik dní uspíší menstruace." Vybavil jsem si fakt, že v kritických situacích dochází u mnohých lidí k urychlení vnitřních procesů a všechno se jim zdá pomalejší než obvykle. Nejednou jim to pomůže zachránit si život. Zároveň jsem však zaznamenal, že při porušování nejvyšších zákonů člověk začíná rychleji stárnout. Když je v nás agrese vůči času, stárnutí se dostavuje mnohem překotněji a celý proces je doprovázen nemocemi. Lítost nad minulostí je ve vztahu k času přímou agresí a přináší velmi těžké choroby. Strach z budoucnosti rovněž. Vnitřní agrese však k rychlému stárnutí vést nemusí, tady přímou spojitost nepozorujeme.

Vzpomínám si na jednu pacientku, které jsem se snažil pomoci v roce 1982, kdy jsem měl ještě ordinaci ve středisku na Něvské třídě. Vyzáblá, asi tak šedesátiletá žena mi líčila své problémy. Poslouchal jsem jí klidně a vcelku bez emocí. Když mi však ukázala svou fotografii z nedávné doby, šokovala mě. Vyšlo najevo, že jí není ještě ani čtyřicet. Rozdíl byl přitom pouhé dva roky. Na fotografii jsem spatřil kvetoucí, velmi krásnou ženu, kdežto přede mnou teď seděla její babička, v nejlepším případě její matka.

„Jste neuvěřitelně agresivní vůči času,“ řekl jsem jí, „a důvod toho, co se s vámi stalo, bychom měli hledat v období, kdy vám bylo kolem dvaceti.“

Mučivě se snažila vybavit si události, které se jí přihodily právě v této době. Všechny pokusy vzpomenout si na něco podstatného však byly marné.

"Těsně předtím, než jsem takhle zestárla, jsem pocítila, jak mi z hrudi téměř hmatatelně uniká energie. Neznámo proč jsem ale zahořela silnou touhou po mužích, po lásce."

Tehdy jsem v tomhle všem hledal jen souvislost agrese s chorobou, pokoušel jsem se příčinu odhalit nejen v ženě samotné, ale i v jejich ženských předcích. Ať jsme se však já i ona snažili sebevíc, na nic jsme nepřišli. Když později mé zkušenosti a vědomosti rostly, často jsem se k tomuto případu vracel. V době dokončování druhé knihy, kdy jsem kromě pozemských začal brát v potaz i duchovní hodnoty jako samostatnou kategorii, bych charakterizoval její osud jako čítankový příklad extrémní žárlivosti. Ta byla devadesátkrát intenzivnější, než je běžný průměr. Takovouto žárlivost mohlo zablockovat jedině prudké stárnutí. Jak ale žárlivost souvisí s urychlením času, to jsem nechápal. V posledních měsících jsem stále častěji narážel na případy, kdy člověk příliš lpěl na čase. Když v tomto člověku někdo urazí nejvyšší city lásky a ušlechtilosti, začíná být agresivní a najednou se upíná právě k času. Porušení nejvyšších zákonů tedy vede k urychlení času. V duši té ženy zřejmě docházelo k mimořádně intenzivnímu porušení nejvyšších zákonů, které úzce souviselo se žárlivostí.

K tomuto námětu jsem se vrátil na podzim roku 1995, kdy mě nejprve začala bolet kůže na prstech u nohou, až jsem v ní nakonec ztrácel citlivost. Celý proces probíhal tak rychle, že jsem se obával, abych nezůstal bez nohou. Navíc se mi kvapem horšil zrak a začal jsem trpět dalekozrakostí. Myslel jsem, že je to věkem a nedělal jsem si žádné zvláštní starosti, jenže poruchy zraku postihly i řadu lidí v mém blízkém okolí. Pochopil jsem, že se blíží nějaká nebezpečná vlna, ale zatím jsem nedokázal nic podniknout. První problémy se vyskytly, když jsem se pokusil vyléčit pacienta s nádorovým onemocněním.

"Příčinou vaší nemoci je žárlivost. Příliš lpíte na milovaném člověku a na vztazích, které vás s ním pojí. Modlete se, aby pro vás nejvyšším štěstím byla láska k Bohu."

Přestože se velmi snažil, žárlivost téměř nepolevovala.

"Pokud chcete být zdravý, musíte pochopit, že veškeré existující žebříčky hodnot jsou jen způsobem jak milovat Boha," vysvětloval jsem mu. "V našem kosmu existuje hmota, prostor a čas. Hmotě přitom odpovídají hodnoty pozemské, prostoru zase hodnoty duchovní. Zdrojem vašeho lpění na duchovních hodnotách je třetí článek, a ten souvisí s třetí soustavou hodnot - s časem. Je to láska k milovanému člověku a světu, který vás obklopuje. To obojí je pro vás hodnotou absolutní."

Začínáte být na své lásce závislý, což plodí agresi. My všichni jsme často závislí na cíli svého konání, a tento cíl se pro nás stává hnací silou. Pokud je naším cílem Bůh, rozvíjíme se harmonicky a vztah k žádnému dílu Božimu pro nás nemůže být cílem. Modlete se, aby pro vás láska k lidem a ke světu byla jen východiskem pro lásku k Bohu."

Měl jsem pocit, že jsem vystihl to nejpodstatnější a že teď se ten člověk z potíží dostane. To, co jsem ještě nedávno považoval za podružné - tedy uvážení v čase -, zničehonic vyrostlo ve vážný problém, který zastínil všechny ostatní.

"A co je na lásce k lidem tak špatného?" zeptala se mě zaraženě jedna pacientka.

"Láska k lidem je nádherná věc," vysvětlil jsem jí. "Ale jakmile se stane samoúčelem, mění se ve svůj protiklad, totiž v nenávisť.

Vylíčím vám jeden případ: Představte si mladého muže inteligentního vzezření, s pečlivě stríženým vousem a v brýlích. Očekávala byste, že je to nějaký vědec, třeba filolog. A on je to přitom vrah, odsouzený k trestu smrti, jenž mu byl posléze zmírněn na doživotí. Nejdřív zabil svou ženu a pak znásilnil a zavraždil svou devítiletou dceru. Když jsem ho diagnostikoval, zjistil jsem, že nelze ani k pozemským, ani k duchovním hodnotám. Vždy lpěl především na lásce k lidem. Poté, co se stal násilníkem a bestiálním vrahem, lásku, na níž tolik visel, úplně ztratil. Což znamená, že jeho oběti měly stejný program. Proto duše nemá k ničemu příliš přilnout. Když se člověk čas od času vzdává peněz, léčí ho to. Když přitom zároveň směřuje k Bohu, léčí ho to dvojnásob. Slyšel jsem, že Serafim Sarovskij se nemohl zbavit nepěkného zvyku mluvit sprostě. Zřejmě cítil, že duchovní hodnoty by neměly být neotřesitelné. Občas by se člověk měl vzdát i lásky k lidem a kráčet jen k Bohu. A pochopil jsem také, proč existují cynické a sadistické anekdoty. Proč lidé při pohlavním aktu někdy užívají vulgárních slov. Vždy jsem pacientům říkal, že upřímnost nedovolí agresi vstoupit do duše, a zbavuje ji tak nemoci. Ukázalo se, že dalším velkolepým terapeutickým prostředkem je humor. Humor nekompromisně boří naše stereotypy a na světě není nic, co by mu bylo svaté. Neomalené poťouchlosti lidového divadla léčily odjakživa mnohem spolehlivěji než jakékoli léky."

Shrňme si právě řečené. Koncem roku 1995 jsem dospěl k závěru, že všechny nejdůležitější hodnoty v našem vesmíru lze pominout. Za hranicí času a prostoru se nalézá Bůh. To znamená, že až opustíme hájemství prostoru a času, přestaneme být nemocní. Hmota je součástí Boha a je v ní samozřejmě i značný díl lásky. Prostor je také součástí Boha a je v něm ještě větší díl lásky. Proto se z vakua rodí hmota - jednodušeji řečeno, hmota se rodí z ducha. V čase je pak obsažen největší díl lásky, proto se z času rodí prostor a hmota., Myslel jsem si, že systém budovaný mými výzkumy je uzavřen, ale prudký zvrat událostí ukázal, že tomu tak není. Začneme tím, že můj stav v jemné hladině, kterou neustále kontroluji, se koncem onoho roku začal prudce zhoršovat. V obyčejném režimu bych býval zemřel už někdy koncem listopadu či na počátku prosince. Vznikala jakási nová vrstva, a já byl při prvním setkání s ní bezmocný. Nejzajímavější na tom všem ale bylo, že počátkem prosince začal u nás doma každou chvíli drnčet telefon a docela neznámí lidé se vyptávali, kdy budu mít pohřeb.

"Víte," vykládala mi nějaká paní, "chodím k jednomu senzibilovi a tam jsem se dověděla, že Lazarev zemřel. Ráda bych zašla na jeho pohřeb a uctila jeho památku."

O několik dní později se ozval další zajímavý telefonát. Byl to jeden léčitel ze Sibíře.

"Vyřídte Lazarevovi, aby všeho nechal a přijel ke mně - pomůžu mu zachránit se před smrtí. Už brzy všichni onemocní záhadnou chorobou a začnou na ni umírat. A Lazarev ochoří a zemře jako první. Já ale dobře vím, že udělal pro lidi hodně dobrého a rád bych ho zachránil."

"Něco na tom je, seber se a jed'," řekl mi přítel. "Sám jsi přece říkal, že přesně v tomhle období bys mohl zemřít, a teď se ještě začaly ozývat ty telefonáty s úplně stejnou informací. Hned dneska ti koupím lístek a jed'."

Tohle všechno se až příliš podobalo pravdě. Ale já se ho snažil uklidnit:

"Představ si, že všechno, co ten člověk řekl, by byla pravda. Že bych za ním jel a on mě vyléčil. Jenže co by si pak počali ti ostatní? Kdežto pokud opravdu umírám, ale najdu východisko za pomoci své vlastní metody, dokážu pomoci milionům lidí. Já bych s tím odjezdem zatím nespěchal."

Zavolal jsem jedné své pacientce a poptal se jí na zdraví. "Je mi nějak hůř," řekla mi, "přestože jsem se neustále modlila."

"A jak jste se modlila?"

"No - prosila jsem Boha o odpuštění za svou duchovnost." "Ale vy přece nemáte prosit o odpuštění za duchovnost!" zařval jsem na ni do sluchátka. "Vy máte prosit o odpuštění za to, že na své duchovnosti příliš lpíte a že jste si z ní udělala hlavní cíl. Peníze a hmotné statky jsou štěstím, ke kterému bychom měli směřovat. Nesmíme si však z nich udělat modlu, cíl a smysl vlastního života. Duchovnost je ještě větší štěstí, je to přesně to, co dělá člověka člověkem. Pokud si z ní však učiníme cíl a smysl života, stává se strašlivým neštěstím. Cílem a smyslem našeho života musí být láska k Bohu, sblížení s Bohem. Nesprávná modlitba nejenže nepomůže, ta přímo škodí. Nemoc je důsledkem nahromaděné agrese. A agrese je zase důsledkem falešné hierarchie hodnot. Jakmile člověk smyslem a cílem svého života učiní cokoli kromě Boha, v jeho duši se začíná hromadit agresivita, která vede k pohromám, neštěstím, nemocem a v konečném důsledku až ke smrti. Dnes se tyto procesy výrazně aktivizovaly, a tak to na vlastní kůži může pocítit téměř každý."

Několik dní nato jsem při rozhovoru s jedním svým pacientem zažil příhodu, jejímž hlavním námětem byla také duchovnost. Přišel ke mně mladý muž, který mi vyprávěl, že v jeho duši se usídlili běsy. Už navštívil báby kořenářky i různé léčitele, aby se pokusili běsy vypudit. Někdy se to zdařilo, ale želbohu ne nadlouho. A běsy mu neustále našeptávají: "Zabij někoho, skoč z balkonu!" A tak dále. Mladík najednou vstal a začal nervózně přecházet po místnosti.

"Vy bestie, vy mrchy, všechny vás zabiju!"

A pak se mu z hrdla vydral zvířecký, neartikulovaný zvuk. Začal ruce v pěst, zahrozil jimi nad hlavou a pomalu se blížil ke mně. Sledoval jsem ho se zájmem. Jestli teď schytám pár ran po hlavě, bude to znamenat, že i ve mně s největší pravděpodobností sídlí analogický program. Mladík se ale uklidnil a posadil se na židli naproti mně.

"V čem spatřujete smysl života?" zeptal jsem se ho. Místo odpovědi jen pokrčil rameny.

"Smysl života spočívá v tom, abychom ve své duši hromadili lásku k Bohu. Kdežto vy jste v minulých životech učinil tím nejdůležitějším své schopnosti a svou vlastní dokonalost. Mravnost, spravedlnost, intelekt a schopnosti se pro vás staly hodnotou absolutní. Myslel jste si, že duchovnost a Bůh je jedno a totéž. A začal jste pohrdat všemi neschopnými, tupými, nemravnými a nedokonalými. Automaticky se tak aktivoval program záchrany duše. A vy jste postupně začal ztrácet všechno to, kvůli čemu se vaše duše začala plnit agresí - tedy duchovnost. A protože právě na té jste ulpěl příliš silně, stejně spolehlivě se ve vaší duši usadil ďábel. Proto babky a senzibilové nepomáhali. Modlete se, aby duchovnost, mravnost, schopnosti a intelekt byly jen prostředkem k hromadění lásky k Bohu. Každý den si opakujte:

"Nejvyšším štěstím, rozkoší a smyslem života je pro mě a pro všechny mé potomky láska k Bohu."

"V tom případě ďábel z mé duše odejde?" zajímalo ho.

"To ne, ale vrátí se na místo, jež mu za normálních okolností náleží. To, čemu říkáme ďábel, je infekce požírající nedokonalé duše. Je nezbytná jako prvek evoluce. Když vědci začali pozorovat buňky živých organismů, ukázalo se, že bez neustálého dotírání mikrobů se buňka přestává vyvíjet. Mikrobi požírají buňku nedokonalou, jež se vyvíjí nesprávným směrem. To znamená, že organismus se neudrží při životě tak, že by ničil mikroby, ale tak, že zdokonaluje svou mravní orientaci. Zvykli jsme si předpokládat, že ďábel je zlo a Bůh dobro. Protože však Bůh je všechno existující, je dobrem i zlem zároveň. Ďábel je infekce, přebývající v duši každého člověka. Rozpad

a zkáza je pro organismus smrtí. Látková výměna je ale přece taky rozpadem a zkázou, i když kontrolovanou. Kdybychom látkovou výměnu, tedy zkázu, úplně zastavili, člověk se jednoduše změní v nebožtíka. Proto podstata našeho snažení nemá spočívat v tom, abychom přerušili zkázu, ale v tom, abychom byli schopni ji kontrolovat. A jak takovou kontrolu posílit? To je velmi jednoduché. Čím blíže je člověk Bohu, tím větší sílu a větší možnost kontroly získává. Bůh je láska. Což znamená, že čím víc je lásky v naší duši, tím spolehlivěji si za nějakou dobu podmaňujeme okolní svět a zlo proměňujeme v dobro. Navenek se můžeme hněvat, urážet, hádat se a nevražít - na tom není nic špatného. Hlavní je, aby z duše do našeho nitra pramenila láska. A to je umění, kterému se rozhodně nenaučíme naráz."

Když po hodině práce na sobě mladý muž opět vstoupil do mé ordinace, ihned jsem viděl, jak se jeho duše harmonizuje a jak začínají stále silněji zářit i duše jeho potomků. To mě definitivně uklidnilo.

Při jedné seanci mi zajímavou otázku položila starší pacientka:

"Mého dědečka zabil blesk. Pár dnů nato se babičce udělalo špatně a odvezli ji do nemocnice. Asi za hodinu vlétl do jejího pokoje kulový blesk a udeřil do postele, kde předtím ležela. A v sousední místnosti po sobě ten blesk zanechal klikyhák na zrcadle. To přece nemůže být náhoda, že ne?"

"Určitě ne," odpověděl jsem jí po letném pohledu do pole. "Blesk, stejně jako radiace nejsilněji postihuje toho, kdo příliš lpí na duchovnosti. Ale v duchovnosti musí přece být i schopnost kontroly nad situací. Pokud duchovnost učiníme svým nejvyšším cílem, pak naše pole při sebemenší destabilizaci postihuje agresivita. Takové pole zkrátka agresivitu přímo přitahuje. Ve vašem dědečkovi dřímala silná podvědomá agresivita vůči lidem, kteří tupili jeho duchovní hodnoty. Totéž se týká i vaší babičky, i když ne v takové míře. Když se k omezeným a neschopným lidem chováte shovívavě a modlíte se, aby se vaše duchovnost a dokonalost staly jen prostředkem lásky k Bohu, blesk a radiace pro vás budou méně nebezpečné."

K naprostému krachu může díky neznalosti zákonů řídicích vesmír dospět i člověk silný, energický a vybavený skutečnou vůlí, intelektem a bohatými zkušenostmi. To jsem si uvědomil při pohledu na dalšího z pacientů. Svůj příběh mi vyprávěl pomalu a s dlouhými zámlkami:

"Ještě docela nedávno jsem měl plno přátel. Měsíční obrat mého podniku se pohyboval na úrovni několika set tisíc dolarů. Teď nemám přátele žádné, zato mě ničí stotisícový dluh v dolarech a narodilo se mi nemocné dítě. Přitom jsem nikdy a nikomu nic špatného neudělal. Žil jsem podle biblických zákonů a přikázání. Tak kde je nějaká spravedlnost?"

"Biblické zákony jsou zákony lásky, a vy jste je porušil. Často jste jiné přezíral a odsuzoval. Nesmíme opovrhovat těmi, kteří neoplývají penězi. Jakmile se začínáme modlit k penězům, začneme bezděky pohrdat těmi, kdož je nemají. Proto Kristus říkal, že je snazší, aby velbloud prošel uchem jehly, než aby bohatý vstoupil do království Božího. Zkrátka a dobře - bohatý má vždy větší sklon k tomu, aby peníze učinil smyslem života. Kristus ale říkal ještě něco: 'Blažení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské.' Tedy - bohatý duchem má sklon učinit duchovnost cílem a smyslem svého života. Nesmíme opovrhovat ani chudými penězi, ani chudými duchem - a právě toho jste se vy dopouštěl."

"Ano!" přikývl muž. "Vždycky jsem pohrdal hlupáky a zrádci."

"Vaše dítě už je připraveno takové lidi rovnou zabíjet, protože jeho duše překypuje nenávisť ke světu. Proto je také tak nemocné. Z kultury se rodí civilizace. Což znamená, že duchovnost se proměňuje v peníze, hmotné statky. Učiníte si cílem peníze a ztrácíte je, učiníte si cíl z duchovnosti, a ztrácíte ji také. Duchovnost se rodí z mravnosti. A mravnost vzniká z lásky k lidem. A lásku, již milujeme lidi, dostáváme od Boha. Z lásky k Bohu se rodí láska ke světu a k lidem, pak vzniká mravnost, potom duchovnost, a teprve pak to, čemu říkáme civilizační vymoženosti. Pokud si cíl uděláte z jednoho ze stupňů na cestě k Bohu, vaše schodiště se zhroutí."

"Řekněte mi, co znamená láska k Bohu v praxi?" zeptal se mě pacient.

"Inu, to je tak: Všechno je závislé na Bohu, ale Bůh sám není závislý na ničem. Bůh je láska. Představte si, že milujete nějakého člověka a vaši lásku nemůže poznamenat nic - ani peníze, ani poměry v rodině, ani postavení ve společnosti, ani absence talentu, mravnost a tak dále. V lásce je hlavní nikoli brát, ale dávat. Když dál milujete člověka, který vás zradil a ponížil, znamená to, že skrze něj milujete Boha. Když se nebojíte být upřímný a za žádných okolností neohrožujete cit lásky v duši, sblížíte se s Bohem. A je tu ještě jeden důležitý okamžik: čím blíže jsme Bohu, tím je to pro nás nebezpečnější."

Tvář mého pacienta se překvapeně protáhla:

"Jak tomu mám rozumět? Znamená to například, že čím zkušenější je horolezec, tím nebezpečnější jsou cesty, po nichž postupuje? Jakou to má logiku?"

"Čím blíže je člověk Bohu, tím nebezpečnější je cesta, po které kráčí," opakoval jsem. "A tím silnější bude naše bolest, když toto štěstí ztratíme. Při posilování lásky k Bohu se tedy musíme orientovat nejen na bohatství citu, štěstí a rozkoše, ale i na větší strádání. Proto ikony s motivem Bohorodičky nezobrazují jen nezměrnou lásku k právě narozenému dítěti, ale i bolest nad jeho příští ztrátou. Jednoduše řečeno: Bůh je nejen štěstí, ale i trýzeň. Či spíš: Bůh je za hranicemi štěstí a utrpení."

V listopadu 1995 jsem měl odletět do New Yorku. Chtěl jsem se tam věnovat výhradně léčení. Cítil jsem, že se musím na čas distancovat od všech svých záležitostí a dostat do rovnováhy situaci, která se mi začala rozpadat přímo před očima. Myslel jsem si, že má druhá kniha je v dokonalé harmonii. Když se teď můj čtenář vymaní z tenat pozemskosti, nebude se bezhlavě vrhat po duchovnosti a činit ji svým cílem, ale vykročí přímo k Bohu. Myslel jsem si, že se omezím už jen na tuto druhou knihu a na půl roku či na rok všechno to psychologizování prostě pustím z hlavy. Z toho, co se v mém okolí začalo odehrávat, jsem ale vytušil, že mě žádný podobný odpočinek nečeká. Někaké důležité téma nebylo zcela vyčerpáno, to téma jakýmsi způsobem souvisí s časem, ale já nejsem s to porozumět, jakým přesně. Pevně jsem doufal, že toto téma mi pomůže nalézt a zvládnout jedině absolutní vzdání se běžných záležitostí. Těsně před odjezdem ke mně přišli dva těžcí pacienti, jimž jsem se již delší dobu snažil pomoci. Ten první byl desetiletý chlapec, zápolící s leukémií. Druhý byl muž trpící velmi pokročilou rakovinou. Důvodem choroby byla v obou případech absolutizace duchovnosti. Chlapec jasně preferoval vlastní schopnosti a intelekt. Podobné Inutí vyvolává pohrdlivost a opovržení těmi, kdož jsou méně schopní a inteligentní, nenávisť k těm, kteří ponižují, a i když jsem se sebevíc snažil jemu i jeho rodičům pomoci a tuto orientaci potlačit, jeho zdravotní stav se nelepšil. Něco mi stále překáželo, ale ať jsem dělal cokoli, nebyl jsem schopen zjistit, co přesně to je. A chlapec chřádl a chřádl. Rodiče na sobě pracovali velmi poctivě. Přitom však i se svým dítětem dál sklouzávali do propasti. Totéž platilo i o druhém pacientovi. Tomu jsem vysvětlil, že důvod jeho zhoršujícího se stavu tkví v žárlivosti.

"Pochopte, že žárlivost je vlastně hypertrofovaný vlastnický pud. Rodina je pozemské požehnání. Když člověk kvůli kousku země začne závidět, přezírat, odsuzovat a lpět tak na pozemských hodnotách, povede si nakonec naprosto stejně i ve vlastní rodině. Rodina však není jen pozemským, nýbrž i duchovním statkem. Ani duchovní území nesmíme učinit cílem. A teď si zkuste představit následující situaci: Mám nějaký pozemek a odháním každého, kdo by se na něm chtěl usadit. Dělán to proto, že je to můj majetek a je to normální. Jenže pak se stane, že nějaký člověk po pozemku jen projde a já ho začínám nenávidět - to už normální není. A uvědomte si, že nakonec budu ochoten zabít každého, kdo na můj pozemek vkročí nebo se k němu třeba jen přiblíží - to už je jev patologický. Tak tedy - když se pro mě můj pozemek stává hodnotou absolutní, jsem opravdu schopen kohokoli zabít, kdežto je-li pro mě týž pozemek jen prostředkem, agrese se nedostaví."

Muž zápolící s rakovinou se na mě pozorně zadíval a snažil se silou mocí pochopit, co mu to říkám. Bylo vidět, že na sobě pracuje, že se upřímně modlí, ale na manželce lpí dál, proto jeho agrese vůči ní nepolevuje. Scházet jsem se s ním každý den a horečně jsem se snažil tuto základní

situaci nějak napravit, nic však nepomáhalo. Je tu něco, co je výš než duchovnost, něco, co lpění na ženě neustále přiživuje. Bezpočtukrát jsem si vyvolal jednotlivé varianty této základní situace a dospěl jsem k nezvratnému závěru: láska k milovanému člověku už je v tomto vesmíru autonomní hodnotou. A rodina v sobě zahrnuje veškeré myslitelné aspekty. Je tu rodina jako pozemský statek. Rodina jako duchovní území. Rodina jako území lásky.

"Území lásky je pro vás absolutní hodnotou. A milovaný člověk a láska k němu stejně jako láska k rodině a dětem je jen prostředkem lásky k Bohu. Naším nejvyšším cílem může být pouze to, co je nevykořenitelné a věčné, jinak nevyhnutelně vzniká agrese."

Rozloučili jsme se a domluvili si schůzku, až se z Ameriky vrátím.

Já však měl už v této chvíli pocit, že jsem vyhmátl to nejdůležitější - třetí soustavu hodnot, která je dána láskou k lidem a ke světu jako takovému. Pochopil jsem, že čtenáři mé první a druhé knížky už nebudou lpět ani na pozemských, ani na duchovních hodnotách. Mohou však ulpět na lásce k lidem. Cit lásky k lidem souvisí s časově omezenými strukturami. Tehdy jsem ovšem ještě nevěděl, jak nebezpečná je absolutizace času, tedy lásky k lidem. Prozření na mě sestoupilo právě až v Americe.

Na Manhattanu stojí dvojice naprosto stejných mrakodrapů, které postavili Japonci a v nichž dnes sídlí Světové obchodní centrum. Když kráčíte po Broadwayi, která leží pouhých sto metrů od těchto architektonických dvojčat, spatříte na jednom z nich nástěnnou malbu zobrazující skupinky lidí na kolečkových bruslích. V pátém patře této budovy jsem si na dobu amerického pobytu otevřel ordinaci. Když jsem své nové pacienty začal důkladně diagnostikovat, rychle jsem pochopil, v čem spočívá podstata americké psychologie. Jeden náš emigrant mi stav věcí popsal asi takto: Američané jsou lidé absolutně tupí. V životě si před sebe staví maximálně dva až tři cíle. Hlavní jsou samozřejmě peníze. V této zemi všichni přísahají na peníze. Dalším cílem je pěkně si zasouložit, pořádně se napít a nacpat si břicho. Na všechno ostatní Američané s přehledem kašlou.

"A nezdá se vám zvláštní, že národ s takovou hierarchií hodnot prosperuje a rozhodně si nežije špatně?"

Pokrčil rameny.

"Učinit si jediný cíl z peněz je přece špatné, co říkáte?" ptal jsem se dál.

"Samozřejmě," přikývl, "jenže pro mě peníze rozhodně tím nejdůležitějším nejsou."

"Chápu," odpověděl jsem. "Jenže když se pro mě stanou absolutní hodnotou peníze, stojí nade vším ostatním. Výš než láska k Bohu, výš než lidský život. To znamená, že až dojde na lámání chleba, budu třeba klidně schopen pro peníze dva tři lidi i zabít. Budu ochoten usmrtit každého, kdo by si dělal na mé peníze zálsk. Protože cíl musí být neotřesitelný a všechno pracuje ve prospěch tohoto cíle. A teď si představte, že svým cílem učiním duchovnost. To znamená, že ráj, který jsem vytvořil, mravný a spravedlivý, musí být věčný. Ideály, morálka a zákony, které vzniknou na jejich základě, jsou hodnotou nejvyšší a stojí nad láskou k Bohu, láskou k lidem i nad životem jako takovým. V tom případě už budu ochoten zabít ne dva tři lidi, ale rovnou celé miliony. Což se koneckonců dělo pod vládou fašistů či komunistů, kdy se země ve jménu nějaké myšlenky měnila v jatky. To znamená, že duchovnost je mnohem větším štěstím, ale také naopak neštěstím, když se sama sobě změní v účel. Mnozí si myslí, že největším požehnáním je láska k lidem a ke světu. Když ale miluji celé lidstvo a ono mým tužbám a nadějím nedostojí, budu ochoten vyvraždit celé lidstvo. To znamená, že kdo si absolutní hodnotou učiní lásku k lidem, směřuje k apokalypse."

A teď se pokusme z tohoto hlediska hodnotit Ameriku. Tady se rodí a přijíždějí sem lidé, jejichž duše jsou připraveny učinit absolutním cílem duchovní hodnoty a lásku k bližním. Přijíždějí sem tedy lidé oplývající duchovností a láskou. A aby spasili svou duši před kolosální agresí, není-li v nich dost lásky a víry v Boha, pomáhá zřeknutí se lásky k lidem a vzdání se duchovních hodnot. Proto se tu vše začíná budovat na penězích a zisku. Lidé nenavazují žádné kontakty, protože jakékoli sdružování podporuje zrod a rozvoj duchovnosti. Peníze začínají být důležitější než láska k jinému člověku. A přestože se to může zdát zvláštní, z absolutního hlediska je to ospravedlnitelné.

Je tu ovšem jedno ale. Zřeknout se lásky k lidem a duchovnosti můžeme jen za předpokladu, že je takového bohatství dostatek. Myslet jen na peníze a na světský zdar může jedině ten, kdo v sobě má velké zásoby lásky a duchovních hodnot. Říká se tomu vybrat si menší zlo. Teď však tato etapa končí. Dřív se duchovní hodnoty rodily na Východě a realizovaly se na Západě. Jenže zatímco dřív člověku zásoba duchovnosti vystačila na několik životů, dnes se dá docela dobře spotřebovat za pouhých pár let. Tady v New Yorku se stále častěji setkávám s pacienty, kteří se vzdali duchovnosti a lásky k lidem a stihli přilnout k pozemským hodnotám, k pozemským radostem. Pronásledují je těžké formy deprese a pak i fyzické nemoci. Podvědomě cítí, že zvolit si za cíl duchovnost a lásku k lidem je nebezpečné. Začínají proto žít jen ve jménu pozemských hodnot - a zase se dostávají do potíží. Ať sáhnou na cokoli, všechno se jim hroučí pod rukama a dostavuje se pocit bezvýchodnosti. Takovým pacientům vysvětluji, že musejí správně zformovat svou hierarchii hodnot a že bez takového fenoménu, jako je láska k Bohu, v životě velké šance nemají."

Sedím v malé pracovně v Joe Street a rozmlouvám s další pacientkou:

"Už zanedlouho by se na vás mohlo sesypat velké neštěstí, a k tomu různé nemoci. V současné době ve vás totiž běží neobyčejně silný program sebezkázy. Neprošla jste zkouškou a nepřijala jste očistu, již vám nabízel Bůh."

"Víte", opáčila ta žena, "já jsem vlastně nikdy v životě nezažila silný cit lásky k nějakému konkrétnímu člověku. Před několika měsíci mě sem do New Yorku pozvala jedna známá a já u ní začala pracovat jako pomocnice v domácnosti. A bezhlavě jsem se zamilovala do jednoho muže. Byla jsem v té lásce doopravdy šťastná, jenže pak přišlo něco jako absurdní drama. Má známá mě zničehonic vyhodila na dlažbu a já přitom neměla ani krejcar. Navíc zavolala domů do Ruska mé matce a řekla jí, že mám rakovinu a že brzy umřu. No a právě v tom okamžiku mě můj mileneček opustil," dodala se slzami v očích. "Nejen že mi v těžké chvíli nepomohl, ale docela podle utekl. Jak má člověk tohle Všechno vydržet?"

"Možná vám to bude připadat zvláštní, ale původcem všech těch p9hrom jste vy sama," řekl jsem ženě. "Přesněji řečeno vaše nesprávné vnímání světa. Vztah k milovanému člověku lze přirovnat ke zdem, kdežto láska k Bohu je základem, na němž stojí vše ostatní. Stěny, které vám byly dány, nebyly naštěstí vysoké, protože jinak by vás po zhroucení prostě zavalily. A váš základ je zase příliš mělký. V Americe je lpění na lásce menší, proto jste tady zmíněný cit mohla zakusit, a přitom nezahynout, ale část vašich stěn se přece jen zborčila. Jestliže tento svět milujete víc než Boha, pak svět k vám musí být ve jménu možnosti vašeho návratu k Bohu krutý a nespravedlivý. Jestliže si uchováte lásku a nedopustíte se agrese ani vůči jiným lidem, ani vůči sobě samé, kontakt k Bohu se posílí a dočkáte se očisty. Láska k jinému člověku se vaším cílem stala do takové míry, že kontakt s Bohem začal rychle slábnout, a to vážně ohrožovalo vaši duši. Váš život se dal zachránit jedině okamžitou ztrátou velké lásky a všeobecně krutým vztahem okolního světa k vaší osobě. Vaše matka se dočkala toho bezohledného telefonátu, protože právě ona vám postoupila přání učinit milovaného člověka svým nejvyšším cílem a největším životním štěstím. To, co jste považovala za katastrofu a tragédii, byla ve skutečnosti rozsáhlá operace vedoucí k záchraně vaší duše i vás samotné. Někdy se lidé v životě potkají, zakoušejí jeden k druhému silný vztah, a pak buď zemřou, nebo vážně onemocní, nebo si navzájem ubližují a nakonec se rozejdou. A po celou tu dobu se ve strukturách jejich pole formuje duše jejich dítěte. V duši každého z nás dřímá věčná božská jiskra a její povrchové vrstvy, které vznikají z lásky rodičů po dobu několika životů. Má-li se duše zformovat správně, musejí rodiče v pravidelných intervalech přicházet o všechny hodnoty, aby se duše jejich dětí skrze lásku k Bohu očistily. Čím více je v nás lásky k jinému člověku, tím dokonalejší může být naše dítě - a tím bude zároveň bolestnější dočasná destabilizace nebo dočasná ztráta této lásky. Ale taková je nepřekročitelná podmínka pro to, aby se láska k milovanému člověku neshromáždila s láskou k Bohu. V okamžicích ztrát a útrap je modlitba, již člověk prosí Boha, aby mu láska k Němu byla dána jako nejvyšší štěstí, obzvláště účinná."

Nedávno mě jedna žena požádala, abych jí vysvětlil smrt její dcery.

"Řekněte mi, prosím, čím jsem se provinila?!" naléhala na mě.

"Tak za prvé - Bůh nezná viníků. A za druhé: Program, který přivodil její smrt, nepochází z vás. Byla to záležitost její osobní karmy. Vaše dcera nezemřela proto, že něco udělala, zemřela proto, aby se nedopustila určitých skutků, které by mohly beznadějně poškodit její duši. Smrt byla v tomto případě způsobem ochrany její duše. Za nějaký čas by se zamilovala do muže, ale její nesprávné nazírání na svět by nakonec všechno překazilo. Půl roku před smrtí na ni byla seslána zkouška, spočívající v potupení a pošlapání citu lásky a důvěry, a ona v té zkoušce neobstála. Obrovská láska, jež vaši dcerku čekala, by její duši zmrzčila, místo aby ji zušlechtila. Proto vašemu děvčeti nebyl umožněn přístup ani k lásce, ani k dalšímu životu."

Jedna zajímavá epizoda mi ještě jednou dostatečně jasně ukázala, že rakovinu lze léčit láskou k Bohu, pokud se tato láska stává cílem. Nemoc naopak přichází tehdy, když se cílem stává láska k člověku.

"Já žiju na Floridě, zatímco má dcera v New Yorku," vyprávěl mi můj pacient. "Před několika měsíci si začala stěžovat na bolesti pod levou stranou hrudního koše. Šla tedy k doktorovi a nechala se zrentgenovat. Zjistili jí velký rakovinný nádor na slinivce břišní. Okamžitě jí doporučili operaci a následnou chemoterapii. Když do operace zbývaly pouhé dva týdny, přečetla si vaši první knihu. Začala se každý den modlit a téměř nic nejedla. Těsně před chystanou operací jí dutinu břišní rentgenovali znovu a nestačili se divit - nádor úplně zmizel. Lékaři byli šokováni - vysvětlit něco podobného prostě nedokázali, a tak prohlásili, že zřejmě muselo dojít k záměně rentgenových snímků."

"Hned vám vysvětlím, co se ve skutečnosti stalo," slíbil jsem dívčinu otci. "Za prvé je velmi dobře, že nepřišla do mé ordinace. Příliš by se na mě spolehla, a to by jí nakonec bránilo v samostatném sebezdokonalování. Za druhé poruchy slinivky břišní vždy vyvolávají kontakty s milovaným člověkem. Jakékoli onemocnění tohoto orgánu naznačuje, že milovaný člověk a láska k němu se staly absolutní hodnotou. Ve vaši dceři se vzhledem k nesprávné hodnotové orientaci začala prudce rozrůstat podvědomá agresivita, která vedla až ke vzniku nádoru. Za třetí vaše dcera pochopila, že by mohla zemřít, a proto se vzdala všeho, co předtím považovala za nejvyšší štěstí. Když se začala modlit k Bohu, intuicí vně pocítila, že i pro ni je nejvyšším štěstím a smyslem života láska k Bohu. Jakmile odezněla agrese, odezněl i nádor. Když hovořím se svými pacienty, velmi často opakují, že žádný lékař a žádný léčitel vlastně neléčí, jen pomáhá při uzdravení. Člověk se ve skutečnosti uzdravuje sám, a to díky posílení volního podnětu, který ho skrze lásku sbližuje s Bohem."

Před několika málo dny jsem se bez vlastního přičinění stal svědkem pozoruhodné epizody. Zavolala mi jedna známá z Říma a řekla mi, že za ní přijel její blízký přítel a že se naprosto neočekávaně roznemohl.

"Jeho stav se minutu od minuty zhoršuje," sdělovala mi. "Nevíte, co se to s ním děje?"

"Příčina je jednoduchá," vysvětlil jsem jí bez zaváhání. "Příliš se do vás zamiloval."

"No a co? Snad nechcete říci, že by ho to mohlo stát život!"

"To by klidně mohlo!" opáčil jsem. "Čím silněji k někomu nebo k něčemu lneme, tím ničivější v nás propuká agrese. Ta by mohla, zabít vás, proto se nakonec obrátila proti němu."

"A co tedy máme dělat?"

"Za prvé se oba okamžitě začněte modlit. Za druhé potlačte vzájemnou lásku i touhu po tělesném kontaktu. Pokud se nedokážete ubránit, pak užíjte prezervativu. To snižuje citlivost a lpění na lásce k druhému člověku. Ostatně, s tím souvisí i mechanismus obřízky. Mimochodem - před časem se u mě zastavila mladá dvojice. Žena měla chronickou moniliázu, kterou nebyl nikdo schopen vyléčit. A manželka při pohlavním styku trápily řezavé bolesti v močové trubici i v měchýři. Řekl jsem jim, že se musejí modlit nejen před jídlem, ale i před sexuálním sblížením. Že

se musejí vzdát vzájemných výtek, které vyvolává přílišné lpění na tom druhém. A ať se ten mladý muž rozpomene na všechny předchozí svazky se ženami a zapudí jakékoli výhrady vůči bývalým partnerkám. Pak jsem si k telefonu vzal jeho a vysvětlil mu, že naší nejvyšší hodnotou nemá být milovaný člověk, ale láska k Bohu. Hned jsem si uvědomil, že ten na druhé straně drátu zápasí s těžkým vnitřním šokem. Jeho stav je vážný, protože v jeho poli jsem zaznamenal hieroglyf smrti. Takže," řekl jsem své pacientce, "využijte své šance a modlete se."

Zavěsil jsem.

Nazítří mi má známá zavolala znovu.

"Abych pravdu řekla, tak mému příteli je ještě hůř," spustila vyděšeně. "Zrovna jsem přišla domů a zjistila jsem, že byl čtyři hodiny v bezvědomí. Bojím se, že umře. Do nemocnice ho tady dát nemůžu, a to mám zrovna na několik dní odcestovat do Německa. Jenže se bojím nechat ho tu samotného."

"Mýlíte se, jeho stav se naopak zlepšil," řekl jsem jí. "Ve strukturách vašeho přítele již není zakódována smrt, a pak - čím víc se o něj bojíte, tím větší problémy mu způsobujete a vlastně mu bráníte přežít. Kráčejte raději k Bohu. On půjde za vámi a uzdraví se. Ničeho se nebojte a klidně odjeďte do Německa. Tím, že odjedete, mu vlastně prospějete. Pokud je mu souzeno zemřít, tak ho nikdo nezachrání, ani já ne."

"A nemohl byste se podívat do jeho budoucnosti?" zeptala se žalostně.

"V tomto případě nemám právo se na cokoli dívat," odpověděl jsem. "Ale dejte mi ho k telefonu, promluví s ním."

Než předala svému příteli sluchátko, horečně jsem přemýšlel, jak tomu člověku pomoci. Pokud chci rozumět světu a dospívat ke stále vyššímu stupni chápání, musím neustále zdokonalovat sám sebe. V pravidelných intervalech u sebe zaznamenávám špinavý karmický škrálop, jehož překonání mi vždy pomůže - sice jen ztěžka a mučivě, ale přece jen - dospět k novým poznatkům a zobecněním.

Ten člověk však stojí na prahu smrti a chápe mě jako jedinou vyhlídku na přežití. Doslova se na mě věší, činí mě svým cílem a zároveň okamžitě přebírá můj karmický škrálop, který tím vlastně dál zvětšuje. Musím mu poskytnout co nejuplněnější informace, ale zároveň ho od sebe musím zapudit. Orientace na mě by ho totiž mohla stát život. Než se chopil sluchátka, napadlo mě nejrozumnější řešení.

"Poslouchejte mě pozorně," řekl jsem mu. "V této chvíli umíráte jen proto, že jako hlavní hodnotu svého života chápete to, co vidíte kolem sebe. Smrt nás nakonec připraví o všechny hodnoty bez rozdílu, a my tak dokonale očištění předstupujeme před Boha. Pokud uděláte to, co se tak jako tak odehrává v okamžiku smrti, nebude proč umírat. Vzdejte se všeho, k čemu dnes lnete, a v duchu se s tímto světem rozlučte, přestože toho možná není zapotřebí. Je-li vám souzeno zemřít, zemřete, a já vám nedokážu nijak pomoci. Dal jsem vám všechno, co jsem vám dát mohl. Víc už mě nepotřebujete."

Příštího rána mi ten mladík zavolal.

"Cítím se naprosto normálně, sám tomu ani nechci věřit", přiznal se mi místo pozdravu.

Pokrčil jsem rameny.

"Prostě jste začal svou vlastní hierarchii hodnot budovat správně. Ale zapamatujte si, prosím, ještě jednu důležitou věc. Mezi vámi a milovanou ženou musí vzniknout jistá vzdálenost. Nejdřív tu musí být božská láska, tedy láska k Bohu, a teprve pak láska mezi mužem a ženou. Zkuste procítit, že ji milujete jako sestru, jako dceru, jako matku, jako ptáky a zvířata, jako přírodu kolem sebe, jako svět stvořený Bohem. Prvním cítem musí být to, že v ní milujete Boha, a teprve pak všechno to, co jsem právě vyjmenoval. Kdyby později láska náhodou odešla nebo kdyby milovaný člověk zemřel, zradil, odešel, zklamal vás nebo vám jinak ublížil, váš vnitřní cit lásky zůstane nezranitelný. A ještě jednou vás snažně prosím, abyste se neorientoval na mě."

"Ano, to už jsem pochopil," povzdechl si úlevně.

"No tak zaplať Pán Bůh."

Rozloučili jsme se.

Láska k lidem je nesmírná hodnota, právě z ní se rodí naše nejlepší vlohy a schopnosti. Když člověk začíná své nadání a svůj talent uplatňovat, vždy v něm zaznívá hlas lásky k lidem, ale za tímto hlasem vždy musí znít ten téměř neslyšný, ale o to důležitější - láska k Bohu. Když tu není, člověku není umožněno naplno rozvinout svůj talent, aby neoklamal a nepodvedl své příznivce. Když jsem poprvé vyslechl životní příběh Edith Piafové, pochopil jsem, v čem tkví podmanivost jejího hlasu. V útlém dětství byla slepá a já zjistil, že důvodem této slepoty byla láska k lidem a ke světu. Když člověk svět miluje nad Boha, začíná ztrácet zrak, aby na vnějším světě přestal lpět. A když se ženy ve městě, kde ta malá dívenka žila, začaly modlit k Bohu a čekat na zázrak, jejich pospolitý, mohutný duchovní vzmach dívčinu duši vyléčil a ona znovu prozřela. Právě překonávání všech myslitelných hierarchií hodnot při směřování k Bohu nám umožňuje procítit a popsat okolní svět.

Do ordinace za mnou přišel mladý muž, který mi dlouze líčil své problémy.

"Už jsem byl opravdu všude - u babek kořenářek, u léčitelů i u věhlasných lékařů. V nejlepším případě jsem se však dočkal krátkodobé úlevy, ale mé uřknutí nikdo z nich nadobro odstranit nedokázal."

"To není uřknutí," řekl jsem mu. "Dřímá ve vás rozsáhlá agrese vůči ženám. Mám-li to říct docela obyčejně, jste neuvěřitelný žárlivec. Vaše duše příliš přilnula k rodině, k milovanému člověku, k přání mít s milovanou ženou děti. Proto se ve vás probouzí agrese, kdykoli něco z právě vyjmenovaného ztrácíte. Přehodnoťte svůj dosavadní život, změňte svůj vztah k lidem i svůj charakter."

Za měsíc se objevil znovu.

"Jsem nadšen," přiznal se hned úvodem. "Je mi mnohem líp. Cítím, že už nejsem závislý na vztazích. Už si umím představit, že mě někdo zradí, že se se mnou znesváří, ale já už nesahám po agresi a láska v mé duši přetrvává dál."

"Ano, na vztazích s milovaným člověkem, tedy na přílišné duchovnosti, už nelpíte. Vaše duše však ještě stále příliš vězí v lásce k lidem."

"Vždycky jsem si myslel, že je to správné," podivil se.

"Láska k lidem je obrovské bohatství a štěstí. Jakmile ji však začneme stavět nad Boha, mění se v pravý opak. Láska klidem nesmí být samoúčelem - to je jen prostředek pro dosažení skutečné lásky k Bohu. Když člověk učiní smyslem svého života peníze, jeho děti se rodí jako příští žebráci, aby tak dokázaly očistit svou duši. Aby přežily, Bůh jim buď peníze nedopřeje, nebo se jich zřeknou samy. Když si rodiče jako svůj cíl zvolí duchovnost, děti se rodí intelektuálně méněcenné nebo se samy duchovnosti vzdají, nerozvíjejí svůj intelekt, schopnosti a mravnost. Když člověk učiní svým cílem lásku k lidem a odsuzuje ty, kdož zradili jejich důvěru, pak Bůh jeho děti lásky k lidem zbavuje a činí z nich ty, v jejichž duši se usídlil ďábel. Nebo se lásky k lidem zbavují samy a stávají se z nich ničemové a násilníci. Takoví lidé pak nelnou ani k pozemskosti, ani k duchovnosti." Za měsíc se ten mladík ukázal znovu.

"Jsem víceméně v pořádku, ale mám pocit, jako bych trochu cizopasil na ženách. Je to tak?"

"Ano, přesně tak to je!" odpověděl jsem mu. "Milovaná žena pro vás ještě stále zůstává cílem, ještě stále se nestala prostředkem. Jenže cíl nám dává energii, právě z něj bereme nové síly. Jestliže si za svůj cíl vyvolíme Boha, jsme silní a svou lásku čerpáme z něj, a to je úsvit. Pokud však svým cílem učiníme milovaného člověka, pak o sílu a lásku připravujeme právě jeho, a to je vlastně loupež. Právě proto matky, které bezhlavě milují své děti, je nevědomky připravují o zdraví a štěstí."

"Podle vás by tedy milovat jiného člověka byl hřích!"

"Všechno tkví v poměru mezi láskou k člověku a láskou k Bohu. Vesmír se tu objevil jako akt vyčlenění, jako akt odloučení od Boha. A čím větší je toto odloučení, tím silnější musí být láska k Bohu, touha po návratu k němu. V čem spočívá smysl mýtu o Adamovi a Evě? Na jedné straně láska muže a ženy produkuje potomky, na straně druhé je ta láska vlastně hříšná. Hříšnost této

lásky spočívá v tom, že může předčít lásku k Bohu. Pokud je jakékoli štěstí, které zakoušíme, i všechno existující prostředkem lásky k Bohu, pak i kdybychom okolní svět milovali sebevíc, láska k Bohu bude vždy silnější, což znamená, že místo zkázy dojde k dalšímu vývoji."

Jeden můj pacient se mě v ordinaci zeptal:

"Když zkouším modlit se k Bohu, začíná mě okamžitě bolet pravá strana hlavy. Nevíte náhodou, čím by to mohlo být?"

"Ve vaší duši ještě zbylo příliš mnoho opovržení nedokonalými lidmi a také hodně výhrad vůči světu, který vás obklopuje. K ikoně nelze přistupovat s pocitem křivdy a odsudkem, protože pokud člověk překypuje opovržením a ukřivděností, modlitba k Bohu se nezdaří. Vždy začínejte pokáním."

Chápavě přikývl a já si vzpomněl na příhodu, kterou mi kdysi vylíčila jedna známá. Prý se začala modlit a znovu a znovu opakovala:

"Panebože, tebe miluji ze všeho na světě nejvíc."

A pokaždé jí hlavou projela příšerná bolest. Trvalo to celé dva měsíce. Nakonec už to nevydržela a zvolala:

"Pane, mám tě radši než cokoli na světě, ale nezpůsobuj mi takové útrapy!"

Bolest zmizela a již nikdy se nevrátila.

Jak jsem se již zmínil, před odletem do New Yorku jsem se zabýval dvěma těžkými pacienty. Mimořádně nadaný a spořádaný chlapec zápolil s leukémií. Důvodem choroby bylo v tomto případě lpění na schopnostech a na duchovnosti. Druhého mého svěřence sužovala rakovina v posledním stadiu. Když jsem se snažil jim nějak pomoci, dobral jsem se i toho, co podporovalo jejich lpění na duchovnosti. Přání učinit samoučelem lásku k lidem a ke světu. Byl jsem si téměř jist, že teď už se vše v dobré obrátí, ale mýlil jsem se. Hned po mém odletu se stav muže s těžkou rakovinou zhoršil. Jeho zničená žena mi do New Yorku volala několik dní po sobě, ale nic nepomáhalo. Umíral - a po týdnu vydechl naposledy. Musel jsem si tedy nutně položit otázku: Proč umřel, když nelpěl na žádné ze tří soustav pozemských hodnot?

Dejme tomu, že předal svým dětem příliš mnoho duchovní špíny, již sám nedokázal rozptýlit, nebo se v tomto životě dopustil skutku, za který musel nevyhnutelně pykat, nebo mi třeba nebyl schopen do důsledku uvěřit, nebo byla setrvačnost jeho charakteru příliš velká a on nedokázal svou duši přesvědčit, že nejvyšším štěstím v životě je láska k Bohu... Nebo se za rok či dva měl někde jinde na zemi narodit do dalšího života a tento jeho pozemský pobyt byl proto v čase přísně omezen. To všechno bylo možné, ale já cítil, že nemoc podporovalo ještě něco jiného. Žárlivost v sobě definitivně potlačit nedokázal, ale v takovém případě bylo třeba vstoupit do struktur stojících výš než čas... Do struktur, které utvářejí čas jako takový. A právě ony také mohou být hodnotovými soustavami, na nichž je možno ulpět a učinit z nich smysl a cíl lidského života. Ale co je třeba udělat, abychom opustili dimenze času, prostoru a hmoty, to jsem si neuměl představit. Pravda, v poslední době jsem začal alespoň tušit strukturu, která byla evidentním protikladem času a periodicky jsem v sobě samotném narážel na programy, jež se utkvěle vztahovaly právě k této struktuře. Pokoušel jsem se ji nějak klasifikovat. Namaloval jsem kroužek, reprezentující čistě pozemské hodnoty, tedy hmotu. Pak druhý, který představoval hodnoty duchovní neboli prostor. Z prostoru se rodí hmota a zároveň tyto entity přecházejí jedna v druhou.

Jakmile se mění struktura prostoru, proměňuje se i struktura hmoty. Velká množství hmoty mění povahu prostoru. Nakreslil jsem pod ně třetí kroužek reprezentující čas, tedy lásku k lidem a k okolnímu světu. Tato láska vzniká z materiálních a duchovních hodnot. A nedávno jsem nad symbol času přikreslil čtvrtý kroužek.

Taková jsou fakta. Vstoupil jsem do pocitového kontaktu s entitou, která se nalézá za hranicemi času. Ta přechází v čas a čas zase přechází v tuto entitu. V jistém smyslu je zmíněná entita protikladem času. Otázka je, v čem... Pokoušel jsem se najít analogie vzájemného působení hmoty a prostoru. Nejlepším příkladem v tomto případě je však člověk. Všechny procesy probíhají rychle.

Tělo podléhá zkáze, ale duše žije dál, což znamená, že struktury pole jsou trvalejší než struktury hmotné. Stabilita pole je vyšší než stabilita hmoty. Proto také svým pacientům říkám: Oděv, byt, peníze - to všechno je jen pláštík našeho těla, záruka stability, která tělu umožňuje rozvoj. Čím víc máme k dispozici peněz a hmotných statků, tím lepší jsou podmínky pro životní rovnováhu a ochranu před okolním světem. Čistě fyzická stabilita však vede k degradaci. Dinosauři vymřeli. Kdežto želvy, ukryté pod masivním pancířem, se dál nevyvíjejí. Vítězit začali savci, pro které je vysoká váha, pevný pancíř či ostré zuby záležitostí druhořadou. Rychlá adaptace na proměny vnějších podmínek i změny na úrovni reflexů umožnily fyzickou přizpůsobivost proměnit v přizpůsobivost funkční. Čím více funkcí dokázal obsáhnout jeden orgán nebo skupina orgánů, tím vyšší byla přizpůsobivost organismu. Informační ochrana byla nakonec univerzálnější a spolehlivější než ochrana fyzická. Ve skupinách docházelo k aktivnímu vývoji duchovních struktur savců rychleji. Stabilní skupiny tvořené různě velkým počtem jedinců měly více vyhlídek na přežití, ale ukázalo se, že kolektivní myšlení má i svá negativa. Táhne k jednotvárnosti a je statičtější než myšlení individuální. Proto včely, mravenci a další komunity, kde kolektivní princip plně potlačil individualitu, podobně jako želvy ve svém dalším vývoji ustaly. Nejperspektivnějším se ukázal být směr, kde se setkávaly dvě spirály, kde se kolektivní myšlení obohacovalo uvažováním individuálním. Hmotný svět tedy spěje k rozmanitosti, k proměnlivosti, kdežto svět duchovní k monotónní jednotvárnosti. Duchovní hodnoty jsou ovšem ve srovnání s pozemskými mnohem stálejší. To znamená, že mohou člověka ochraňovat - na mysli mám duševní schopnosti, intelekt, morálku, smysl pro spravedlnost, vznešené ideály. Pokud budeme v první řadě pěstovat tyto hodnoty, pak takový člověk bude nakonec vždy životaschopnější než ten, kdo se orientuje jen na peníze a hmotné statky. Čas ve vztahu k prostoru a hmotě představuje stabilitu ještě vyššího řádu. V tomto vesmíru stabilitu nejvyšší, což znamená, že základní informační bloky sídlí právě v časových strukturách. Chceme-li to říci jednodušeji, láska k lidem a k tomuto světu, přesněji řečeno k tomuto vesmíru, dává nakonec nejvyšší stupeň stálosti, a tudíž i nejvyšší štěstí.

A teď se znovu vraťme ke čtvrté struktuře, kterou jsem přednedávnm vytušil. Pokud je tato struktura protikladem času, měla by ho rozrušovat, a zároveň by ve srovnání s časem měla být stabilnější. Ve snaze najít pro tuto strukturu vhodný název jsem se dost natrápil. Nakonec jsem se rozhodl, že ji pojmenuji "chaos", tedy zkáza, boření. "Chaos je nejvyšší formou řádu," praví jedna stará moudrost. Tedy - chaos boří proto, že míra jeho uspořádanosti je nakonec vyšší než míra uspořádanosti kosmu. Vznikal mi z toho zvláštní obraz: nad láskou klidem i k okolnímu světu stojí síly zkázy a zmaru. Bylo to jako stěna, již jsem nebyl schopen překonat. Už jsem neměl sil a rozhodl jsem se, že tohle téma na nějaký čas opustím.

A teď sedím v pracovně na Manhattanu. Žaluziemi se dovnitř derou proužky jasného slunečního světla. Přijímám jednoho pacienta za druhým a všechny ty případy se zdají být vyloženě triviální. Z rutinních kolejí mě vymanil až telefonát mého spolupracovníka z Petrohradu.

"Můj syn má velké problémy s plícemi a žádné léky nezabírají," sdělil mi překotně.

Prohlédl jsem si chlapcovo pole a vstoupil jsem do struktury, které dnes říkám "chaos".

"Zdá se, že tvůj syn lpí na nějakých velmi jemných strukturách, pro něž jsem ještě nenašel definitivní pojmenování," řekl jsem svému kolegovi. "Zkus podniknout něco tradičního, a já se ze své strany pokusím celou situaci nějak stabilizovat."

Za dva dny mi zavolal znovu.

"Obrátil jsem se na jednu jasnovidku a ta řekla, že mám synovi dát česnekovou koupel. Hned po koupeli začal zvracet, pak se jeho stav mírně zlepšil, ale potom se sesypal znovu a od té chvíle je to čím dál tím horší."

Měl jsem pocit, jako bych zápasil se smyčkou, která stahuje mé schopnosti a možnosti do bezmocné inertní hrudky. Opět jsem se ocitl v situaci, kdy všechno to, co dřív přinášelo efekt, najednou přestalo fungovat. Dynamika zhoršování zdravotního stavu chlapce neznámo proč připomínala průběh nemoci mého pacienta, který krátce předtím zemřel na rakovinu. V kritických

okamžicích mě zachraňovala jen schopnost soustředit absolutně všechny síly na hlavní cíl, maximálně ztuhnout veškeré informace a soustředit veškerou minulost i přítomnost do jediného bodu. Když hutnost informací přesáhla jistou mez, kvantita se transformovala v kvalitu a rodila se nová myšlenka. V souladu s touto představou jsem pak klasifikoval okolní svět a vytvářel pro tento účel pojmy, s jejichž pomocí jsem dokázal situaci kontrolovat a řídit. Začal jsem si horečně vybavovat nejrůznější fakta, která se nějak vztahovala k času a k silám zkázy, tedy k chaosu.

Připomněl jsem si jednu pozoruhodnou rozmluvu, kterou jsem absolvoval na Sibiři. Můj tehdejší společník mi popisoval zajímavý experiment s časem.

"Už dávno jsem si všiml, že tok času není homogenní. Představte si, že jednou jsme na zem složili velkou hromadu kovových rour, kolem tohoto místa procházelo plno lidí a my jsme hodnotili jejich subjektivní pocity. Když pak lidé porovnávali dva stejně dlouhé úseky, které prošli jen tak nebo kolem hromady rour, ve druhém případě měli pocit, že čas chůze byl mnohem kratší. Takovéto experimenty jsme ovšem neprováděli jen s válcovitými předměty. Znáte běžná kartónová plata na vajíčka? Sestavili jsme z dvaceti těchto plat lehkou věžovitou konstrukci a posadili pod ni pokusnou osobu. Přístroje okamžitě zaznamenaly změny jejího fyziologického stavu a viditelné byly i vnější proměny. Tomu člověku se do hlavy navalovala krev a obličej mu brunátněl. Jediné, co jsme nedokázali vysvětlit, bylo to, proč takovéto konfigurace proměňují tok času."

Řekl jsem, že mi to připadá docela pochopitelné. Hmota, prostor a čas společně tvoří jednodílnou entitu. To znamená, že proměna jednoho stavebního prvku vyvolává proměnu prvku jiného. Velké množství hmoty významně mění charakteristiky prostoru a času. Změna hutnosti času vede k vyjevení nebo naopak zmizení hmotných objektů a ke změnám charakteristik prostoru. Jakýkoli objekt svým povrchem ovlivňuje prostor a čas. Proto lze systémem různě uspořádaných povrchů čas proměňovat. Připomněl jsem si i jiné události, potvrzující tento předpoklad: Kdysi jsem čistě ze zájmu o věc zajel k jedné babce, která své svěřence léčila modlitbami a zařikáváním. Dívala se člověku do očí, začínala mu líčit podrobnosti z jeho života a nakonec mu sdělovala, co všechno se mu v budoucnu může přihodit nebo určitě přihodí. Přestože hovořila primitivním jazykem, její předpovědi podivuhodně korespondovaly s údaji získanými na základě mé diagnostické metody. Dejme tomu, že jsem u mladé dívky postřehl obrovskou vnitřní žárlivost, kvůli níž měla velké problémy v osobním životě a jen malou šanci dočkat se někdy vlastních dětí. Babka tento stav popsala velmi lapidárně:

"Seš uřknutá, děvenko moje, a děti nejspíš nebudeš mít žádný. Přid' ke mně zas, napij se mý vodičky a vono se ti uleví."

A já už viděl, že ta babka minulý život strávila v Tibetu a pěstovala tam orientální duchovní praktiky. To ji přivedlo až ke spontánnímu odhalení vlastních schopností v tomto životě.

"Každý rok jezdím na Altaj," vyprávěla mi pak. "Tam musíš ujít šedesát kilometrů pěšky, aby ses moh pomodlit v takovém opuštěném kostele. No a my souvěrci se vždycky dáme dohromady a demě tam všichni společně. Posledně sme to udělali taky tak - došli jsme tam, pomodlili sme se, a za dvě hodiny sme zase došli zpátky. To znamená, že sme urazili třicet kilometrů za hodinu, ale nikdo z nás si ničeho takového nevšim. Vůbec jsme tomu nerozuměli, ale nakonec jsme si řekli, že to byla vůle Boží."

Prohlédl jsem si celou situaci a pochopil, proč k něčemu tak neobvyklému došlo. Čas - to je především rytmus. Za pomoci rytmu se čas ovládá daleko snáz. Když člověk několik hodin rytmicky kráčí, pak to, o čem právě přemýšlí, vstupuje do jeho paměti mnohem úplněji a spolehlivěji než za jiných okolností. Když jde a vytrvale uvažuje o Bohu, když se při chůzi v duchu modlí a připravuje se k modlitbě na konci cesty, jeho vnitřní čas se pronikavě zpomaluje. Proto poutníci odjakživa chodili pěšky. Čas se však může zpomalovat nejen subjektivně, ale i objektivně. Proto vnitřní svět, v němž člověk žije, dýchá, jí a pohybuje se, má takový vliv na časové procesy, a tedy i na lidské zdraví. Proto lidské zdraví může ovlivnit povaha, konfigurace a dokonce i střih oděvu. Stejně tak prostor, v němž člověk žije, objemová a povrchová organizace tohoto prostoru - i to může mít na lidské zdraví pozitivní nebo negativní vliv. Tvar oken, rozestavení nábytku v bytě,

uspořádání jednotlivých místností, v nichž bydlíme - to vše naše zdraví také poznamenává. Což zároveň znamená, že nejen vnitřní, ale i vnější charakteristiky, tedy fasády budov, orientace ulic, položení celých městských čtvrtí i městské zeleně, sakrálních staveb i veřejných budov mohou ovlivnit osudy i fyzické zdraví obyvatel takového města. To vše ale souvisí také s časem, se řádem.

Jak však v takovém případě máme chápat zkázu, o níž už byla tolikrát řeč? Jak souvisí zkáza s lidským zdravím? A zase jsem začal analyzovat. Nemoc - to je jistá destabilizace organismu, zkáza jeho funkcí. Já sám jsem byl jako dítě téměř pořád nasydlý, a přitom jsem si všiml, že právě v době nemoci se mi výrazně zjemňovaly čich a chuť. Organismus se během choroby jakoby obnovuje a stává se po všech stránkách vnímavějším a citlivějším. Jednou jsem dostal v zájmu zvýšení odolnosti organismu sérii injekcí piroganalu. Vzápětí mi prudce stoupla teplota, pocítil jsem slabost a následné ostré fyzické bolesti, ale pak jsem najednou zaznamenal, jak citelně mládnou - či jak to nazvat. Jakmile si ale mé tělo na lék zvyklo, zmíněný efekt se vytratil. Dokud organismus roste, dochází v něm neustále k rozsáhlému fyzickému přeskupování. Tento vývoj významně ovlivňuje i časové procesy. K obzvlášť mohutnému výbuchu destabilizace dochází v období pohlavního dospívání. Právě v této etapě se čas maximálně zhušťuje. Proto se naše nejdůležitější schopnosti a naše příští životní pouť formují právě v těchto letech. Když tedy budeme praktikovat techniky hlubinné destabilizace člověka, můžeme významně zpomalit proces stárnutí. Nad takovouto destabilizací však musíme mít dokonalou kontrolu, která by dokázala změnit zkázu v tvoření, a to je množství lásky v naší duši. Bůh stvořil vesmír. Bůh je láska. To znamená, že chceme-li řídit jakýkoli destabilizační proces, musíme se Bohu přiblížit a rozhojnit lásku k němu ve své duši. Takže - nejdřív láska, a pak teprve destabilizace. Je to asi takhle: Duše příštího dítěte se před početím spojí s Bohem a dostává se jí takového množství lásky, jaké odpovídá jeho karmě. Pokud míra destabilizace provázející zrod dítěte, jeho další vývoj a počátky jeho komunikace s okolním světem převyšuje množství lásky vložené do tohoto konkrétního života, přicházejí zdravotní újmy, nemoci a někdy i smrt. Zkázu lze tedy přirovnat ke stěnám domu, jehož základem je vždy láska.

Připomenu ještě jeden fakt. Na jaře 1995 jsem se s přáteli vydal na severní Kavkaz, do Teberdy. Vypravili jsme se mimo jiné i k minerálním pramenům. Když jsme se pak večer posadili kolem stolu, přišla řeč také na to, jaké choroby lze minerálními vodami léčit. Napadlo mě, že až projdu všemi stupni duchovní očisty, budu se muset vrátit i k fyzickému působení na své pacienty. Zkrátka a dobře, kromě verbální a emoční terapie budu muset sáhnout i k dalším metodám, jichž zatím neužívám. Dejme tomu, že se člověk modlí v chrámu. Na proměnu jeho vnitřního světa však nemá vliv jen modlitba, ale i tvar chrámu, povaha jeho vnitřního prostoru, rozmístění a podoba kultovních předmětů, vůně a tak dále. Vedle přehodnocení hierarchie hodnot tudíž člověk může hromadění lásky ve své duši napomáhat i změnou rytmu myšlení, dechu, pohybu či přijímání potravy.

Můj společník mi po návratu od minerálních pramenů vyprávěl příběh podivuhodných léčivých zdrojů v jedné horské kavkazské vísce. Těch pramenů je v jejím okolí hned několik, nedaleko od sebe. Každý z nich léčí jinou chorobu. Jeden zrak, druhý klouby, třetí zaživací trakt. Léčebný efekt je neuvěřitelný. Lidem, kteří již téměř neviděli, se během několika málo dnů vracel zrak. Poprosil jsem ho, aby mi přiblížil vlastností vody, již sám pil, abych se na základě získané informace dostal do struktur pole těchto horských pramenů. Věděl jsem, že takto získané údaje budou jen povrchní, ale potřeboval jsem pochopit alespoň rozhodující princip.

Voda je skvělým sběračem údajů. Při pronikání horskými masívy do sebe vstřebává nejrůznější informace, které potom dokážou léčit. Většina minerálů na Kavkaze jsou usazeniny, protože tento region byl dlouho oceánským dnem. Není vyloučeno, že programy, jež v sobě voda obsahuje, souvisejí se životními principy organismů, které kdysi obývaly oceánské dno. Výsledek byl pro mě velmi nečekaný. Původně jsem si myslel, že voda dává větší množství životů a že díky tomu se člověk jejím vlivem uzdraví. Voda však nese i informace o smrti. Ukázalo se, že tyto prameny nesly zvěst o záhubě mnoha živých bytostí, tedy že ve vodě bylo zakódováno také smíření se smrtí.

Toho rána jsem jako obvykle přišel do Parapsychologické akademie.

"Máme tady pro tebe zajímavou zprávu," řekl mi hned jeden ze spolupracovníků. "Jedna dívka se po tvé léčbě ocitla na psychiatrii. Volala její matka, vzkaz máš na záznamníku."

Poslechl jsem sítu:

"Měli byste vědět, co se s Lazarevovými pacienty děje po skončení jeho léčby. Byli jsme u něj v ordinaci mnohokrát, a moje dcera teď skončila na psychiatrii."

"Nechala taky telefon?" zeptal jsem se.

"Ano, tady ho máš."

Okamžitě jsem té ženě zavolał a ona mi připomněla jméno své dcery. Poté jsem se pokusil nějak se v situaci zorientovat. Příčina dceřiny choroby jasně souvisí se stavem jejího syna, tedy vnuka ženy, která mi telefonovala. Mohl by dokonce zemřít a příčinou smrti by byla žárlivost. Prohlédl jsem si i pole jeho matky, ale to bylo v zásadě harmonické. Celý problém tedy spočívá v tom, že není očištěna duše jejího syna.

"Říkal jsem vám, že vaše dcera je nadmíru žárlivá?"

"Ano, to jste říkal. Pracovala na sobě, a dost výrazně se jí ulevilo. Před pár dny se ale její zdravotní stav pronikavě zhoršil."

"Říkal jsem vám také, že se máte modlit nejen za dceřino zdraví, ale i za zdraví vnuka, ne?"

"Ano. Však jsme se modlily-já i dcera."

"Tak mě pozorně poslouchejte. Když jsem vám říkal, že přehodnocení celého dosavadního života a následná modlitba je těžká práce, myslel jsem to vážně. Jenže vy jste má slova vážně nebrala a vaše dcera bohužel taky ne. Šance na přežití má vnuk i nadále minimální. Všechno to, co jste vy nebo vaše dcera nedokázaly vyčistit, vnuka buď zabije, nebo se to vrátí ke svým původkyním - tedy k matce či k babičce. Když jste byly líné očistit vlastní a vnukovu duši, nehledejte důvod v jiných. Ale hlavně pracujte dál."

Žena zavěsila. Má paměť si mezitím začala promítat všechny eventuality. Když se člověk léčí u senzibila, mohou nastat komplikace související s rezonancemi odeznívajících programů. Ještě horší je, když k něčemu příliš lne duše léčitele a důvodem nemoci jeho pacienta je stejné nebo podobné lpění - v takovém případě léčitel svého svěřence vyléčit nedokáže. Zakladateli mnoha náboženství byli lidé, jejichž duše spatřovaly svůj cíl jedině v Bohu. To pak harmonizovalo a léčilo duše i těla jejich následovníků.

Nedávno jsem ve své ordinaci absolvoval zajímavou rozmluvu s mladou ženou.

"Vaše duše má jediný podstatný cíl, a to je přání mít děti, a také něco samostatně a svobodně vytvářet. Dalším cílem je milovaný člověk a láska k němu. Kdyby vás chtěl někdo ponížit na tomto poli, nebudete schopna to snést. V minulém životě vám kvůli něčemu velmi podobnému zemřel syn. Ten by měl přijít na svět i v tomto vašem životě. Pokud zemře už během těhotenství nebo těsně po narození, budete za to odpovědná vy, proto je vám předurčeno snášet mnohé křivdy jak před početím, tak během těhotenství. Na to se připravte předem. Čím silněji se vaše duše soustředí na Boha, tím snazší pro vás bude zkouškami projít a dítě zachránit."

Děvče mí položilo nečekanou otázku:

"Abych pravdu řekla, byla jsem před vámi na návštěvě u senzibilky, a ta mi řekla, že bych mohla léčit děti. A jednou jsem skutečně dokázala stanovit diagnózu a navrhnout způsob léčby. Něco takového bych od sebe opravdu nečekala. Pak jsem zašla ještě k jednomu léčiteli, a ten mé mimořádné schopnosti potvrdil. Co myslíte, mohla bych se v léčení nemocných ještě dál zdokonalit?"

"Já osobně bych vám radil, abyste s tím nespěchala. Jakékoli léčitelství předpokládá terapii láskou. Když v sobě nemáte dost lásky, nemůžete se stát léčitelkou, alespoň ne profesionální."

"Řekněte mi - má jisté předpoklady k léčitelství každý člověk, třeba jako schopnost lásky k jinému člověku..."

"V každém člověku dřímou dvě základní vrstvy lásky. První, svrchní, je ta, kdy láska vzniká při konkrétním kontaktu s čímsi nebo s kýmsi a zdánlivě souvisí s objektem, jenž ji vyvolal k životu.

Tento cit, stejně jako všechny ostatní, vychází z lásky k božskému principu, který není závislý na ničem a z něhož se vše existující rodí. Bůh přece nezávisí na ničem, a ta láska září jako slunce, aniž by se musela čemukoli podrobovat. Vaše vnitřní láska je závislá na milovaném člověku, na přání mít děti, na možnosti samostatně a svobodně tvořit. Všechnu vnitřní špínu proto musíte brát na sebe. Špinavý škrálop se přitom usadí přesně tam, kde se projeví vaše největší lpění. To znamená, že vaše touha rodit děti a tvořit a vaše láska k lidem a ke světu bude ještě silnější. Proto vám bude znemožněno jak mít děti, tak jakkoli tvořit. Může to být neplodnost, ztráta léčitelských schopností, těžká nemoc atd. Každý člověk má okamžiky, kdy při jakémkoli lpění duše vzlétá vzhůru a začíná zářit láskou. V takovém okamžiku člověk může pomoci jiným a špinavému škrálopou se přitom úplně vyhnout. Takové věci se ale nestávají často."

Zase se vracím ke svému tématu. Pacienti mi umírají, a já nejsem schopen jim pomoci. Děti mých spolupracovníků churaví a já nejsem s to pochopit, co se děje. Situace se zhoršuje. Je třeba se maximálně soustředit, nashromáždit co největší množství informací, a pak je prudce zhustit, ztuhnout. Při ztuhnutí informací dochází k jejich rozpadu. Není-li v člověku v takové chvíli dostatek lásky, může přijít o rozum. Pokud je v něm naopak lásky dost, rozpad a zkáza se mění v tvořivý proces, z něhož vznikají nové ideje. Jestliže však v sobě chceme nashromáždit dostatek lásky, musíme svou duši odtrhnout ode všeho, k čemu by v tomto světě mohla lnout. Před další mozkovou ztečí se na mě sesypaly četné nepříjemnosti, neúspěchy a ponížení. Velmi dobrý vliv má při podobných stavech bezprostřední hrozba smrti. Po takovém rozběhu, který trvá třeba měsíc nebo dva, jsem obvykle schopen problém vyřešit na první pokus. Když jsem toto vše proanalyzoval, pochopil jsem, proč osobnosti vytvořené tvůrčí tak tíhnou k riziku či k mezním situacím. Proč skutečný tvůrce tak často porušuje normální rytmus práce i života, a také proč je tak láskyplný. Čím úplněji zpřetrhává lidská duše svazky se vším, s čím je normálně spjata, tím větší množství lásky se uvolňuje. To je ostatně důvod, proč se v tolika tajných školách za pomoci halucinogenů, tvrdých omezení a zkoušek hraničících s nebezpečím smrti praktikovala taková stimulace možností člověka, až byl nakonec schopen kvalitativně nového kroku někam dál, kupředu. Když v sobě takový jedinec má značnou přirozenou dávku lásky, například když byl v minulém životě věřící a dobromyslný, je obvykle schopen těmito zkouškami se ctí projít a dosáhnout mimořádných výsledků. Takových je ale málo. Proto byl v podobných školách výběr příštích žáků velmi náročný a tvrdý a mnozí buď zahynuli, nebo byli ze školy vypuzeni.

Téma času a rozpadu jsem nezvládal, a sám jsem to velmi dobře cítil. Musel jsem však tuto otázku zodpovědět alespoň v nejobecnější rovině. A zase jsem si vzpomněl na horské prameny, jejichž voda má tak skvělé léčebné účinky. Hlubinné vrstvy podvědomí jsou informačně nejspolehlivěji ovlivňovány prostřednictvím zažívacího traktu. Na jedné straně se člověku dostává informací o rozpadu a zkáze, což blokuje jeho lpění na okolním světě, ale na straně druhé se mu dostává zvěsti o lásce v rozpadajících se strukturách. V podvědomí se rozbíhají stejné procesy, k jakým dochází při modlitbě nebo v okamžiku smrti. Všichni konzumujeme potraviny vznikající kvašením. Jedna žena mi kdysi líčila orientální lahůdku - černá vejce. Vejce, které proleží v zemi déle než rok, získává neopakovatelnou chuť a mění se ve skutečnou lahůdku. Když se člověk napije vlastní močí, informace o rozpadu a zkáze zřejmě působí stejně jako voda z horských léčivých pramenů. Slyšel jsem dokonce, že některé nemoci se dají léčit zahrabáváním pacienta do hnoje nebo hlíny. Účinek je patrně stejný jako účinek léčivého bahna.

"Poslyš, nějak mě začínají bolet klouby a pořád se nemůžu zbavit rýmy," svěřil se mi můj přítel, když jsme spolu byli v sauně.

"To bude žárlivostí," pokrčil jsem rameny.

"Že by?!" podivil se. "Něčeho takového jsem si u sebe ještě nikdy nevšiml."

"Obvykle to vězí uvnitř, ani o tom nevíš."

"A proč mě třeba bolí slezina?"

"Podobné bolesti mají obvykle na svědomí vztahy k milovanému člověku."

"A z čeho mě podle tebe pobolívá v týle," popleskal se po šíjí.

"Asi máš pocit, že ti v životě hodně ublížily ženy."

"No dobře, ale někdy se stane, že namaluji obraz, a pak mě začne bolet v kyčli."

"To je zase projev potlačení vlastní lásky k ženám, které ti podle tebe ublížily."

"Jenže proč to všechno přišlo zrovna teď?"

Protože se k tobě blíží duše příštích dětí. Teď je jaro, což je období nejčilejších kontaktů s budoucností. Na podzim platí totéž o minulosti. Pokud se ve tvém poli vyskytuje škraloup špíny nebo nějaké staré hříchy, přirozeně přicházejí problémy. Zřejmě platí to, co jsem napsal už ve své první knize - koncem roku 1995 se spustil program sebezkrávy celého lidstva. Globální měřítko je impozantní, proto tento proces zatím není příliš nápadný. Evidentní však je, že nejrůznějších negativních pochodů v našem životě přibývá."

"No dobře, dejme tomu," řekl mi přítel. "Říkal jsi ale, že přílišné lpění na milovaném člověku a na rodině přináší žárlivost."

A Inutí ke tvorbě a žárlivost jsou z energetického hlediska jedno a totéž. Když budu žárlit, příliš ulpím na tvorbě a mohu třeba ztratit schopnost tvořit?" "Samozřejmě."

"A co se dá podniknout kromě toho, co už jsi popsal ve svých knihách?"

"Periodicky se odpojovat od všeho kolem sebe, aby tvá duše příliš nepřirůstala k pozemským hodnotám. Podívej se, některý malíř pracuje, pak ho najednou popadne kvartál, a potom zase normálně tvoří dál. Kdežto když pracuje bez ustání, může ztratit inspiraci, nebo se zblázní, nebo se zhroutí jeho soukromý život, přijde o milovanou ženu i o své nejbližší. Není náhodou, že většina renesančních malířů nezakládala rodinu - raději žili sami. Alespoň občas se musíme umět rozloučit jak s blízkými lidmi, tak s milovanou prací. Čím úplnější bude tato dočasná rozluka, tím lépe pak jde tvorba."

"A co život?" nedával si pokoj můj přítel.

"V józe existuje jedna pozice, které se říká šavsána. Člověk v ní připomíná mrtvého a je to nevhodnější póza pro meditaci. Do stejné kategorie patří i techniky dokonalého uvolnění, omezení dechu a osamění. Potlačený dech a pohyb i maximální omezení normálních dějů a soustředění veškeré pozornosti na jiné objekty významně pomáhají jak při tvůrčí činnosti, tak v osobním životě. A vhodná je samozřejmě taky lázeň nebo sauna!"

"No výborně, v té zrovna sedíme!" zvolal potěšeně můj přítel a začal se březovou metličkou šlehat po zádech ještě usilovněji. "A proč se po sauně tak často pije vodka? Aby se člověk opravdu od všeho oprostil?"

A tak jsem mu vyprávěl, jak jsem se asi před dvaceti lety dostal do osmičlenné party chlapů, která chodila do sauny společně. První dvě hodiny si v sauně každý počínal, jak chtěl. Pak si všichni dali půlhodinovou přestávku, napili se rajčatové šťávy a popovídali si. Potom jednoho ze svého středu položili do sauny na podlahu a nechali ho tam tak dlouho, jak jen vydržel. Poté mu pět až šest lidí najednou dělalo masáž svalů na celém těle, aby tak dosáhli jejich co nejúplnějšího uvolnění. Když už nedokázal ani zvednout ruku, odvedli ho do bazénu a tam ho přibližně pět minut máchali. Potom ho položili na lavičku a ze škopků ho polévali teplou, vlažnou, horkou a studenou vodou. Pak několikrát téměř vroucí vodu v rychlém sledu střídali s ledovou. A nakonec ho ještě několikrát polili teplou vodou. Teprve pak mu dali pokoj. Asi třicet minut ležel jako mátoha. Za těch šest hodin, co jsme v sauně byli, jsme takhle dokázali zpracovat jen polovinu celé party. Zato ti, co kúrou prošli, měli pocit, jako by se znovu narodili.

Do řeči se s námi dali další lidé v sauně.

"Já ale slyšel, že jeden člověk, který to se saunou přeháněl, nakonec umřel."

"Pánové, račte si zapamatovat tři základní zlatá pravidla, jež zaručí, že se vám nic nestane," zvolal jsem slavnostně. "Aby nám srdce nevypovědělo službu a organismus zátěž vydržel, je třeba už před vchodem nechat špatnou náladu, lítost nad minulostí a strach z budoucnosti. V samotné lázni nesmíme sprostě nadávat a musíme se maximálně oprostít od všeho příliš pozemského, to

šetří energii. Další důležitou zásadou je, že do sauny se má chodit pravidelně. Když je organismus takové zátěži uvyklý, snadno saunu přestojí, a navíc to zvyšuje odolnost vůči jiným zátěžím a strážním, které nás v běžném životě potkávají každou chvíli.

A za třetí: Umřít v sauně je čest."

Mí společníci se rozesmáli, někdo přidal do vody mátový extrakt a znovu otevřel páru.

Vzpomněl jsem si na příběh vyslechnutý docela nedávno. Žena pravidelně natírala svého ochrnutého manžela medem, pak si ho naložila na záda, odnesla ho do parní lázně a tam ho nelítostně šlehala březovou metlou. Po dvou měsících ten člověk vstal a začal chodit. Tenhle případ ani nemusíme nijak zvlášť diagnostikovat. Nemoc je mimo jiné nestrávený stres. A strávit stres nedokážeme obyčejně tehdy, když máme v duši málo lásky. Ta žena dávala svému muži maximum lásky, a přitom mu způsobovala nepřetržitý těžký stres. Naučila tak muže, aby si lásku v duši dokázal uchovat v jakékoli situaci.

Vybavila se mi také jedna pozoruhodná rozmluva, kterou jsem absolvoval na jaře 1995. Do mé ordinace přišel člověk, který prožil dlouhá léta na Kamčatce. Sotva se posadil, začal mi vyprávět o zvláštních jevech, jichž se na Dálném východě stal svědkem.

"Když dojde k sopečné erupci, pojmy jako čas, prostor či dokonce gravitace dost podstatně mění svůj obsah. Mám například videozáznam, který zachytil, jak se vulkanolog zachraňuje před balvanem, valícím se po úbočí sopky. Ten muž běží nejdřív dolů, pak učiní oblouk doleva a začne se vracet zpátky vzhůru. Balvan opisuje přesně stejnou dráhu. Za několik vteřin se prostě začne valit do kopce a vulkanologa nakonec usmrtí.

Na druhé straně jsou u nás horké prameny vracející slepým zrak. Je tam i jezírko, ve kterém se rozhybá jakákoli ochrnutá část lidského těla. A je tam také místo, kde v žádném případě nesmíte přespat. Jinak vás pronásledují takové sny a halucinace, že byste se z toho mohl zbláznit."

Hned jsem se podíval, s čím tyto jevy bezprostředně souvisejí, a zjistil jsem, že příčinu nutno hledat pod zemským povrchem. Pokusil jsem se pátrat v jemné hladině a pochopit, co se to vlastně děje. Magma a jiné vulkanické vyvrženiny se nevyznačují jen značnou hutností a vahou, ale také schopností přenášet informace. Ty, totiž často působí jako vektor. Nu a když se roztavená hornina stáčí do spirály nebo do soustavy kruhových struktur, je schopna měnit časoprostorové charakteristiky. Mění se povaha magnetického pole, a to dost podstatně. Pokud jsou tyto horniny nepříliš hluboko pod povrchem nebo dokonce na povrchu, dokážou ovlivnit pochody v živých organismech.

"U nás najdete i místa, kde čas plyne úplně jinak než kdekoli jinde," vyprávěl mi můj vzácný návštěvník. "Třeba hodiny se tam jednoduše zastaví - jak mechanické, tak elektronické. Zdejší domorodci se těchto míst nejdřív báli a domnívali se, že tam sídlí zlí duchové. Pak se jich ale naučili využívat ke svému užitku. Dejme tomu, že bylo třeba vyřešit nějaký problém, který byl pro domorodý kmen velmi důležitý. Několik lovců se tedy vypravilo na místo, kde jen prostý pobyt vyžadoval značnou dávku odvahy. Strávili tam noc a k ránu se dostavila schopnost jasnozření. Ti muži nahlédli do budoucnosti a podle zjištěného se pak zachovali. Kdo se na takovéto místo dostal několikrát, u toho se obvykle projeví různé mimořádné vlastnosti. Dejme tomu, že stáda bylo třeba pást v místech, kde bylo mnoho jedovatých hadů, a zvířata se tam bála chodit. Někteří muži však dokázali hadi hnízda najít a jejich nebezpečné obyvatele za sebou prostě odvést. Během několika hodin tak byla pastvina dokonale vyčištěná. Jakmile dobytek všechnu píci spásl, lovec vyslovil krátké zaklínadlo a hadi se zase vrátili.

Zkoumal jsem také, jaký vliv může mít zaklínání na živé organismy. Když informaci vyjádříme slovně a zároveň ji provázíme volným úsilím, v zásadě ovlivňuje celý vesmír. Stupeň jejího vlivu je pak dán stupněm naší sounáležitosti se Stvořitelem. Ve vnitřní, hlubinné hladině je kontakt každého smrtelníka s Bohem stejný. Ve vnější hladině však mohou být rozdíly mezi jedinci značné až propastné. Vnější vrstva lidské lásky tedy může mít různou intenzitu v závislosti na okolním světě, kdežto vnitřně nezávisí na ničem. V hlubinné, hlavní hladině tvoří s Bohem všichni jediný,

absolutně dokonalý celek. Ve vnější hladině je naše dokonalost dána úrovní naší nezávislosti na okolním světě. Čím jsme autonomnější, tím větší rozpad a zkázu jsme schopni přestát a překonat. Člověk poněkud připomíná populární ruskou matrjošku a skládá se z několika těl o různé hustotě. Čím jemnější je vrstva, tím je stabilnější, a tím mučivější je pro nás její případná zkáza a destabilizace. Tím větší množství lásky a energie se ale přitom uvolňuje. Proto periodické uplatňování destabilizace podvědomých psychických struktur, které se střídá s obdobími odpočinku, vede k tomu, že se těžiště naší potřebné koncentrace stěhuje do jemnějších vrstev. Člověk díky tomu přestává být závislý na faktorech, jichž byl ještě nedávno otrokem. Závislost na magnetických, gravitačních a časových polích se snižuje, kdežto vliv na prostředí a schopnost ho ovládat a řídit o několik řádů vzrůstá. To znamená, že místa, kde narážíme na nestabilní časoprostorové charakteristiky, mohou vést k depresím a chorobám jedněch a k rychlému odhalení a rozvoji mimořádných schopností jiných. Když jsem v jemné hladině zkoumal hlavní pásma nestability na naší planetě, začalo být zřejmé, že jsou to zejména Himálaj a Brazílie. V Himálaji jsou tato pásma přímo na povrchu, zatímco v Brazílii pod zemí. Energetika země je do značné míry závislá na podzemních tocích obrovských informačních hmot. Vznikající vektor se posunuje po kulovitém povrchu Země a mění tak energetické a informační pozadí v jednotlivých oblastech světa.

Nové struktury

Řekli jsme si, že periodická destabilizace a přeskupování vzájemných kontaktů je nezbytným předpokladem dalšího vývoje. Také naše Země pravidelně mění svůj gravitační, magnetický a časový režim. Analogické pulzování zaznamenáváme i na Slunci. Když podobné změny režimu vycházejí ze středu Galaxie, bývají obvykle tak mohutné, že na Zemi hynou celé živočišné druhy. Když pijeme vodu, jež prochází vrstvami vzniklými v období celosvětových katastrof, zřejmě se nám dostává informací o pronikavých proměnách časoprostorových struktur - a to nás léčí. Již dnes existují тренаžéry, na kterých člověk podstupuje přesně dávkovanou fyzickou zátěž a upevňuje si fyzické i psychické zdraví. Brzy ale už asi vzniknou i тренаžéry, které nebudou pracovat s fyzikálními charakteristikami, ale s proměnami časoprostorových poměrů.

Když jsem se v poslední době zabýval fenoménem lidských schopností, neustále jsem se přesvědčoval, že bez vlivu sil rozpadu a zkázy není další vývoj možný. Obvykle míváme tendenci vnímat zkázu a rozpad jako chaos. Jak však praví starověká moudrost, chaos je nejvyšším stupněm řádu. To znamená, že struktura, která je antipodem času a do níž jsem během svých výzkumů pronikl, je soustavou vyššího řádu. Při vstupu do našeho kosmu tato struktura řád boží. Protože však člověk s touto entitou v jemných hladinách komunikuje, může být prezentována i jako další soustava hodnot. Pracovně jsem si tuto entitu označil jako "dokonalost". Dokonalost překračuje hranice hmoty, prostoru a času a také ji lze změnit v samoučel a jediný cíl našeho snažení. Pokud se k němu upneme, jsme ohroženi nemocí a smrtí. Kromě lásky k lidem a k vesmíru je tu tedy ještě jedna univerzální hodnota - láska k dokonalosti. Pokud ji člověk učiní absolutní hodnotou, promění se z tvůrce v bořítele a chce zničit celý vesmír, jenž mu najednou připadá nedokonalý. To je projev čistého satanismu. Satan je symbolem zkázy. Vybavil jsem si bibli, kde se líčí příběh anděla, který se proměnil v ďábla. Ten anděl propadl mámení dokonalostí a rozhodl se, že vesmír stvořený Bohem je nedokonalý. Z toho plyne, že pocity nedokonalostí světa, pocity opovržení lidmi méně dokonalými (a to jak jinými, tak sebou samým) jsou nakonec prvními výhonky satanismu. Dokonalost - to je velké štěstí, když se stává prostředkem hromadění lásky k Bohu, ale mění se v tragédii, jakmile se mění v samoučel. Přitom ještě přednedávne bych na otázku po smyslu života bez váhání odpověděl: Smyslem života je směřování k dokonalosti. Proto čím vyšší lidské pravdy a tužby poznáváme, tím větší odpovědnost neseme, a tím větší je v nás pokušení učinit je svým hlavním cílem - a zapomenout na Boha. Dlouho jsem přemítal, proč to tak je, ale najednou jsem to pochopil až nečekaně snadno: ve hmotných státech je díl lásky, právě z něj získáváme potěšení. V duchovních hodnotách je ještě větší díl lásky a v časových ještě větší. Čím obsáhlejší je dimenze zkoumané entity, se kterou jsme v kontaktu, tím víc se v naší duši rodí láska, tedy božského, a tím silnější je pokušení tento velký, ale konečný díl lásky učinit cílem a zapomenout na nekonečno, na Boha.

V duši každého z nás je věčná částice Boha. V dalších, svrchních vrstvách se láska musí také hromadit, a my se tak přibližujeme k ideálu, který nosíme v sobě. Člověku je souzeno kráčet po stupních stále většího štěstí - k Bohu -, hromadit stále více sil a zakoušet stále větší muka, když překonáváme pokušení na některém ze stupňů se zastavit, stát se na něm závislým a učinit ho svým jediným cílem. Jistou etapu jsem tedy měl za sebou. Stanul jsem na hranici kosmu a dotkl se ještě jedné hierarchie hodnot, již jsem pojmenoval "dokonalost". Teď se mi tento model měl potvrdit v konkrétní práci s pacienty a také na vlastní zkušenosti. A systém začal fungovat. Jakmile se dotknu pacientova citlivého místa, okamžitě to zjistím podle reakce. Dřív jsem u svých svěřenců

zaznamenával lpění na vlastní pověsti a schopnostech, zatímco dnes celé toto schéma vypadá poněkud jinak.

Zatelefonoval jsem své pacientce:

"Dřív jsem vám říkal, že vaší největší slabinou je přílišné lpění na vlastní pověsti, na postavení ve společnosti. Ve skutečnosti však jde o závislost na dokonalosti. Dokonalost je jediným cílem a smyslem vašeho života."

"No ovšem," přikývla ta žena, "a co vás na tom zaráží? To je přece naprosto normální."

"Ne, to není normální," odpověděl jsem jí. "Dokonalost nemůže být cílem - vždy jen prostředkem."

Nazítří mi ta žena znovu zavolala:

"Mám za sebou několik fantasmagorických zážitků. Nejdřív se zničehonic porouchala aparatura, se kterou pracuji. Když jsem se pokusila otevřít skříň, vypadly na mě dveře. Na co sáhnu, to se mi rozpadá pod rukama."

"Na tom není nic překvapivého," řekl jsem jí. "Když jsem pojmenoval příčinu, váš program vyplul na povrch a aktivizoval se. Lpění na dokonalosti obvykle začíná fungovat jako zdroj rozpadu světa, který vás bezprostředně obklopuje. Modlete se, aby dokonalost pro vás byla jen prostředkem lásky k Bohu, a všechno pomine."

V newyorské ordinaci mě navštívil starý Číňan. Jeho předkové již pět set let léčili lidi za pomoci akupunktury.

"Nějak se mi nedaří," řekl mi úvodem.

Pak se ve vzpomínkách vrátil do dob svého mládí. Když v Číně vypukla revoluce, přišel o všechno. Za nějaký čas onemocněl tuberkulózou.

"V plicích jsem měl třicetimetrové díry, ale pak mě jeden muž vyléčil. Nejdůležitější při léčbě byla čínská gymnastika tchaj-či. Půl hodiny denně jí věnuji dodnes - v zájmu obnovy zásob energie."

"Ta tuberkulóza má s vašimi současnými potížemi jistou souvislost. Vy nelpíte ani na pozemských, ani na duchovních slastech. Vždy však pro vás cílem a smyslem života byla láska k lidem a k okolnímu světu, a také dokonalost. Jenže v dobách socialismu byly právě tyto hodnoty vytrvale bagatelizovány. Nedokonalí a krutí lidé vládli ušlechtilým a dokonalým. Začal jste si proto o světě, který vás obklopoval, myslet to nejhorší, proto vás postihla tuberkulóza. Odsudek vnějšího světa vždy pramení v našem vědomí. Jestliže je okolní svět špatný, pak se jeho vnitřní významy rozvíjejí obrovskou rychlostí. To se dá napravit buď vyváženým náhledem na svět, nebo potlačením našeho vnitřního ega za pomoci různých technik. Nejlepší je kombinace obou metod. Když se pohybujete pomalu a plyně, dokážete uniknout běžnému rytmu vědomí a uvažování. Když navíc změníte rytmus dechu, hodnocení okolního světa se značně přitlumí. Mohl byste mi ukázat, jak praktikujete tu vaši gymnastiku?"

"Samozřejmě."

Postavili jsme se proti sobě a on zahájil rituál postupného vyřazování vlastního ega.

"Začínáme chůzí ve čtverci," vysvětlil mi úvodem.

"Chápu - je to nejlepší způsob, jak udržovat jistý rytmus."

"Pohyby musí být plynulé a měly by postupně přecházet jeden ve druhý. Čím je pohyb pomalejší, tím lépe."

Znovu jsem přikývl.

"Čím plynulejší a pomalejší je pohyb, tím více pozornosti vyžaduje, což nás dokonale izoluje od okolí. Když pohybujete rukama, musíte je bedlivě sledovat. Sledujete každý pohyb vlastních dlaní," ukazoval ochotně Číňan.

Bylo mi to naprosto jasné. Vše, co souvisí s prací vědomí - zrak, jazyk, ruce -, se během těchto prostocviků odpojuje. Po takovýchto cvičeních je účinek akupunktury mnohem výraznější, protože terapeut předává nemocnému i svou vnitřní energii.

"No vida, vy jste také příliš přilnul k dokonalosti a k lásce vůči okolnímu světu," vysvětlil jsem starci.

Ačkoli - přes svých požehnaných pětasedmdesát let - na starce příliš nevypadal.

"Když jste zjistil, že svět je příliš krutý a nespravedlivý, propukla ve vás intenzivní agrese. Zachránila vás jen vaše dobromyslnost - jen díky jí napadla vaše plíce tuberkulóza, a ne rakovina. Proto jste se taky dokázal sám rychle vyléčit. Studené koupele, hladovění, dechové techniky a čínská gymnastika jsou skvělým prostředkem k potlačení ega a podvědomé agrese. Pokud však v tomto procesu nedokážeme změnit naše vnímání světa, uzdravujeme se jen fyzicky a čekají nás nejrůznější rány osudu. Problémy těla se zkrátka přenáší jinam. V takové situaci je třeba zrekapitulovat si celý svůj život a v každé jeho epizodě spatřit Boha - byť by nám to připadalo sebenesmyslnější, sebenelogičtější a sebenespravedlnější. Jedině tak vnitřní nespokojenost se světem zmizí a čára našeho osudu se vyrovná."

Model pod názvem "dokonalost" jsem teď musel co nejrychleji vyzkoušet sám na sobě: Za několik málo dní se mi naskytla ta nejvhodnější příležitost. Hned vedle budovy, kde jsem měl svou dočasnou ordinaci, se přijímaly dostihové sázky. Nikdy jsem nesázel, ale tady v Americe mě to najednou začalo lákat. Když jsem večer odcházel z práce, vstoupil jsem do haly, kde se u okének tísnily desítky lidí. Televizory upevněné pod stropem sázejícím přibližovaly dění na závodističích. Bohužel jsem nebyl schopen dát dohromady anglickou větu, již bych sdělil, na kterého koně ve kterém dostihu chci vsadit. A tak jsem asi pět minut jen bloudil po hale a zvědavě sledoval, co se tu odehrává. Pak jsem se vrátil do ordinace. Mou krátkou výpravu zaznamenal jeden ze zaměstnanců firmy, která mi v New Yorku poskytla útulek:

"Copak, začal ses zajímat o koničky? Chceš sítu někdy zkusit?" zeptal se mě přímo.

Přikývl jsem a navrhl mu:

"Víš co? Vyjmenuj mi koně, kteří běželi v dnešních dostizích, a já se pokusím určit vítěze."

Pustili jsme se tedy do experimentování. Bylo jasné, že energetika vítězného koně se musí pronikavě změnit. Přejde na něj totiž triumf jeho jezdce. Zkusil jsem vítěze několikrát uhodnout podle tohoto schématu, ale nevycházelo mi to. Když jsem se začal pít po tom, proč nejsem schopen získat přesné informace, zaznamenal jsem pocit strachu, nejistoty a lítosti, které jsou vždy výsledkem nějakého přílišného lpění. Vyklubala se z toho již zmiňovaná struktura rozpadu a zkázy dokonalosti. Několik hodin jsem se pak musel orientace na dokonalost pracně zbavovat. Po chvíli jsem nového známého poprosil, abychom to zkusili ještě jednou. A on mi znovu začal vypočítávat jednotlivé dostihy a koně, kteří v nich jeli.

"Ve třetím dostihu zvítězil kůň číslo devět," vyhrkl jsem najednou.

"Přesně tak!" potvrdil překvapeně.

Pak mi pomalu sdělil jména a čísla koní ve čtvrtém dostihu. "Tady vyhrála trojka."

Tentokrát už jen zaraženě přikývl.

"Zkusme to s pátým dostihem," vybídl jsem ho.

Vyslechl jsem další seznam koní.

"Vítězem se stala sedmička."

"Zase dobře," přisvědčil tentokrát s úsměvem. "Tak jedeme dál," rozvášnil jsem se, "co šestý dostih?" Pozorně jsem naslouchal jménům koní, jejichž seznam pomalu předčítal. Tohle podle mě vypadá na čtyřku. A šestý dostih začne až za čtvrt hodiny. To znamená, že v tomto běhu zvítězí kůň číslo čtyři.

"A teď si zkusme sedmý dostih."

Znovu jsem se soustředil na jména a čísla koní.

"Tady bych to viděl na osmičku."

"Kolik si chceš vsadit na vítěze šestého dostihu?" zeptal se mě věcně můj společník.

"Dvacet dolarů."

Vyběhl i s dvacetidolarovkou ven a asi za pět minut se vrátil.

"Vsadil jsem ti těch dvacet, kurs je jedna ku čtyřem. Když vyhraješ, máš osmdesát dolarů v kapse. A co dál, kolik vsadíš na osmičku v dalším dostihu?"

"Těch osmdesát."

"No vidíš, tam je kurs dokonce jedna ku deseti, takže to bys vyhrál už osm stovek. Jenže toho se sotva dočkáš."

"Proč myslíš?" podivil jsem se.

"Kamaráde, mě koně živí, takže vím, který vyhrát může a který ne. Mám na to analytické tabulky a vítěze si prostě spočítám. Na dostizích si vydělám průměrně tak pět tisíc dolarů měsíčně. Zkrátka - mě ti koníčky neživí špatně."

"No dobře, tak který kůň vyhraje v tom sedmém dostihu podle tebe?"

"Kterýkoli, jen ne osmička."

"Tak to tedy ne! Jdeme dolů a budeme se dívat na televizi." Ještě jsme stihli šestý dostih, který už byl odstartován. Několik desítek lidí ve velké hale napjatě a bez dechu sledovalo obrazovky. Spatřil jsem klubko koní a pod ním titulkovou linku, na níž byla čísla čtyř prvních koní. Moje čtyřka cválala jako první. Zmocnil se mě pocit pýchy a zadostiučinění. Jenže čtyřka najednou zvolnila, postupně klesla na druhé a pak dokonce na třetí místo. Pochopil jsem, že má diagnostika sice přesně mapuje minulost, ale s budoucností si poradit nedokáže. Jenže sotva jsem síto stačil pomyslet, čtyřka se znovu začala drát kupředu. Nakonec zvítězila po nádherném finiši - o pouhou třetinu koňské délky.

"Tak co, vsadíš teď osmdesát na osmičku?" zeptal se mě zvědavě můj, nový známý.

"To bych prosil."

Vsadili jsme a pohlédli na hodiny. Do startu sedmého dostihu zbývalo pár minut. Zašli jsme do baru naproti a rychle něco zhlkli. Když jsme se do sázkové kanceláře vrátili, koně už byli v plném trysku. Moje osmička se držela na čtvrtém místě. Ani na okamžik jsem nezapochoyboval, že nakonec vyhraje. A taky to tak dopadlo.

"Osm stovek hned napoprvé - to není špatné," poznamenal můj společník. U pokladny mi na pult vysázeli osm set osmdesát dolarů.

"Tak co tvé analytické výpočty?" zeptal jsem se poněkud , pichlavě.

"Hlína na dráze byla dnes rozměklá, to jsem nevěděl. Koně se v takovém případě chovají úplně jinak než normálně. Ostatně - kdybys býval vsadil na vítěze ve dvou dostizích najednou, tak jsi teď dostal dvaatřicet tisíc."

"Zítřka o tom pouvažujeme," slíbil jsem mu.

V zásadě jsem ale byl spokojen i tak. Motiv dokonalosti fungoval ve všech vyzkoušených variantách bezchybně. To znamená, že mi může významně pomoci i při léčbě mých nemocných. Večer jsem se začal vnitřně připravovat na příští den. Vyhraji tak padesát tisíc, to by pro začátek mohlo stačit, rozhodl jsem se v duchu. Jenže už za hodinu se mě zmocnily velmi zvláštní pocity. Zaplavila mě hluboká deprese. Život pro mě najednou ztratil smysl. Velmi živě jsem pocítil, že takové příjmy by přece člověk ani mít neměl. Mé výzkumy, a také léčení pacientů, to je těžká, nebezpečná a trýznivá práce. Kdybych tak snadno přišel k velkým penězům, jistě bych své dosavadní činnosti nezanechal, ale sotva už bych byl ochoten podstoupit velké zátěže a jakékoli riziko. Jenže chci-li ve své práci pokročit dál, pak se bez zátěží a rizika neobejdu. Pochopil jsem, že nazítří se má jasnozřivost z rozhodnutí vyšší vůle uzavře, abych ty velké peníze nemohl vyhrát. Jenže nic takového se nestalo. I tentokrát jsem přesně věděl, který kůň ve kterém dostihu vyhraje. Žádné peníze jsem však nezískal. Než jsem šel do sázkové kanceláře, udělal jsem si pokusnou prognózu. Jako první však cílem proběhl docela jiný kůň. Když se to stalo už popáté či posedmé, můj společník celý nespůj zaraženě poznamenal:

"Poslyš, já průběh všech těch dostihů sledoval v televizi. V každém z nich jsi jmenoval koně, který se v určitém okamžiku dostal do vedení. Ani jednou však nebyl tvůj favorit první v cíli. Jako by v tobě docházelo k nějakému časovému posunu."

A takhle to šlo pořád. Chvíli jsem to ještě zkoušel, ale pak jsem se upokojil a všeho nechal. Bylo mi jasné, že na koníčkách už nic nevyhrají. To podstatné jsem ovšem již získal: zvládl jsem nové téma a sám na sobě jsem si úspěšně vyzkoušel, jak bude vypadat naše příští koexistence s tímto fenoménem.

Když ke mně do ordinace přivedli toho slepce, znal jsem hlubinné příčiny jeho neduhu dřív, než stačil otevřít ústa.

"Oslepl jsem na následky posttuberkulózní meningitidy," řekl mi posléze.

Dřív bych se byl domníval, že příliš lpí na svých schopnostech a na životním úspěchu. Teď mi však bylo jasné, že je tu nutkavé přání učinit cílem a smyslem svého života dokonalost. Proto ty zvýšené nároky vůči okolnímu světu a také všudypřítomný pocit ukřivděnosti. Logickým následkem tohoto stavu byla tuberkulóza. Ta však nedokázala definitivně zablokovat chorobnou urážlivost, která postupně přecházela v program sebezkrávy. Přišla tedy druhá vlna blokace - meningitida. Program sebezkrávy však nestačila přehradit a zastavit ani ona. Takže došlo ke třetí zdravotní komplikaci, která vyvrcholila ztrátou zraku.

"Jste nesmírně pyšný," řekl jsem mu. "Sebemenší neúspěch či nepříjemnost ve vás vyvolává pocity krajní nespokojenosti se sebou samým i s vaším okolím. Děje se to proto, že absolutní hodnotou se pro vás stalo směřování k dokonalosti. Jenže dokonalost - to ještě není Bůh. Proto se dokonalost nikdy nemůže stát cílem a smyslem lidského života. Vše - kromě Boha -, z čeho si chcete udělat svůj ústřední životní cíl, se promění ve svůj naprostý protiklad. Zrekapitulujte si celý svůj dosavadní život a blahorečte Bohu za všechny nepříjemnosti, neúspěchy a ústrky, s nimiž jste se kdy musel utkat. Neustále si opakujte, že dokonalost je pro vás jen prostředkem lásky ke Stvořiteli. Kromě modliteb bych doporučoval také dechová cvičení. Ve vašem případě mohou být velmi užitečná. Jezte rovněž víc česneku. Jenže nejdůležitější je něco jiného: Musíte v hlubinné rovině změnit svou dosavadní hodnotovou orientaci. To je základ všeho. Vše ostatní - tedy dechová cvičení, ledové sprchy či česnekové lázně - bych považoval jen za pomocné kúry."

Na několika předchozích stránkách jsem popisoval svůj vlastní vstup do nové hodnotové soustavy za hranicemi našeho kosmu, kterou jsem nazval "dokonalost". Není to zřejmě úplně přesné pojmenování, šlo však o velmi složitý a dramatický proces. Pevně doufám, že alespoň všeobecnou představu si můj čtenář dokáže učinit.

Úvahy o celém tomto tématu jsem ale zahájil příběhem zdravotních potíží syna mého spolupracovníka. Stav jeho plic se zhoršoval a žádné léky nepomáhaly. Má soustava ve své tehdejší podobě rovněž žádné výsledky nepřinášela. Jakmile jsem se však propracoval k tématu dokonalosti, zdravotní stav chlapce se pronikavě zlepšil a během pouhých dvou dnů byl zcela bez potíží. Nakonec jsem tedy dokázal přijít na řešení úlohy, kterou přede mě život postavil. Když jsem dřív řešil nějaký podobný problém, obvykle jsem pak měl k dispozici tři až pět měsíců relativního klidu. Jenže v poslední době jako by se čas začal smršťovat. Už týden po doléčení chlapce ke mně začali chodit pacienti lpějící na vyšších stupních hodnotové hierarchie. Jenže teď, když jsem opustil rámec našeho kosmu, pro mě druhý i třetí krok byly mnohem snazší než dřív.

Pokud je tu síla ničivá, musí existovat i síla tvořivá. Té jsem začal říkat "utváření". A hned jsem nový model začal aplikovat na své pacienty.

Ženě, která přišla hned po ránu, jsem trpělivě vysvětloval:

"Příčinou vzniku všech vašich problémů byla žárlivost. Žárlivost obvykle bývá způsobována absolutizací pozemského aspektu. Žena žárlí, protože se bojí ztratit hmotné výhody související s rodinou. Žárlivost však může být vyvolána i absolutizací duchovního principu - obavou ze ztráty vztahu, ze ztráty duchovního souznění s blízkým člověkem. Absolutizovat se dá také třetí, nejvyšší vrstva - láska k milovanému člověku a strach z její ztráty. Jenže dnes se ukazuje, že nad touto vrstvou je vrstva další, ještě vyšší - totiž tvoření, kreativita. Do této kategorie ostatně s největší

pravděpodobností patří i plození dětí. A vy jste se ve druhém měsíci těhotenství hodně zlobila na manžela. Příliš jste lpěla na smyslu pro tvorbu a kreativitu."

Oči ženy se zalily slzami.

"Když jsem byla ve druhém měsíci, manžel mi řekl, že žádné dítě nechce. Bylo těžké vyvarovat se pocitu ukřivděnosti."

A já začal chápat, oč tu jde. V základu každého citu je uložena láska, přicházející od Boha. Ta není na ničem závislá a naopak vše nezbytné utváří sama. Zbytky této lásky milujeme jiné lidi a okolní svět. Běžné city souvisejí s událostmi, které se odehrávají kolem nás. Když se tedy zamilujeme do blízkého člověka a v našem vědomí se rozhoří láska, máme pocit, že nám do duše vstoupila zvenčí. Když se žena zamiluje, ihned si podvědomě přeje zplodit s partnerem dítě. Přání mít dítě vzniká z lásky k jinému člověku. Z této lásky se pak rodí i duchovní vztah. V poslední řadě vznikají hmotné plody mezilidských vztahů - děti a všechno to, čemu říkáme šťastná rodina. Aby dítě bylo co nejdokonalejší, musí se jeho rodičům, především matce, dostat co největšího dílu lásky. Tento díl lásky k nám přichází od Boha. Abychom ho opravdu dostali, musíme v sobě rozkolísat vše lidské. Na myslí mám nejen pozemské hodnoty, hodnoty duchovní nebo lásku k lidem a ke světu, musí být zdeptáno také přání mít děti a všechny nejvyšší, posvátné city. Jestliže i v takovéto situaci cit lásky přetrvává a nevzniká agrese, láska už není závislá na ničem a právě v tomto okamžiku dochází k posílení jednoty s Bohem a k růstu lásky v duších dětí.

Několik dní nato mě navštívila jiná pacientka. Na první pohled se zdálo, že přichází s docela jiným problémem, který se zdravím nemá nic společného.

"Už od dětství mám skvělé hudební vlohy a podle odborníků byly mé pěvecké předpoklady prostě vynikající. Dodnes nemohu pochopit, co se to se mnou stalo. V okamžiku, kdy jsem tyto schopnosti začala realizovat a otvírala se přede mnou báječná kariéra, najednou jsem o ně začala přicházet. A nejpodivnější na tom všem je, že se mi najednou přestalo chtít je nějak uplatnit. Říkali mi, že je to uřknutí. Ale ani babky zaříkavačky, ani senzibilové nebyli schopni mě toho zbavit. A já dodnes nevím, za co mě Bůh vlastně potrestal."

"Já bych řekl, že Bůh vás nepotrestal, ale naopak vyznamenal," řekl jsem. "Jde o to, že procesy plození dětí a tvorby jsou v podstatě totožné. To, co absolutizujeme a z čeho si – vyjma Boha - učiníme svůj cíl, musíme ztratit. Když žena učiní smyslem a cílem svého života přání mít děti, je postižena chorobnou žárlivostí, zaplaví ji agresivita a žádných dětí se nedočká. Absolutizace procesu plození dětí může vést až k neplodnosti, ale absolutizace jakékoli tvorby může neplodnost přinést taky. Vy v sobě máte obrovský tvůrčí potenciál. To vás povýšilo nad ostatní. Protože láska k Bohu se ale pro vás cílem nestala, učinila jste svou nejtoužebnější metou právě uměleckou tvorbu. Vám však byly shůry předurčeny děti a jejich duše jsou světlé. Absolutizace tvorby a plození dětí znamenala, že jedno z dvojího jste musela ztratit. Buď jste si mohla uchovat tvůrčí potenciál, ale ztratit plodnost, nebo rodit děti, ale ztratit své výjimečné schopnosti. Pokud se tím budete rmoutit, litovat toho a obávat se tvůrčích neúspěchů, ztratíte nejen pěvecké vlohy, ale i možnost rodit děti. A za to, že jste si přivolala neplodnost a nedovolila jste vašim příštím dětem, aby se narodily, můžete za čas těžce onemocnět. Aby vám láska vystačila jak pro děti, tak pro pěveckou tvorbu, musí být vaše tíhnutí k Bohu mnohonásobně vyšší, než je běžné. Když člověk učiní svým cílem tvorbu, a ta se pro něj stává nejvyšším štěstím a smyslem života, jeho duše nutně zásoby lásky ztratí. Chce-li si za takových okolností tvůrčí potenciál udržet, musí se zřící rodiny i dětí, a to jak těch již narozených, tak příštích."

Lpění na tvorbě a plození dětí přináší žárlivost. V takovém případě žárlivost proniká velmi hluboko. Abychom zastavili příští výbuch agrese, člověk intuitivně mění svou pohlavní orientaci. To agresí na nějaký čas blokuje a umožňuje to uchovat tvůrčí potenciál, ale pak je ještě hůř. Tvůrčí lidé někdy ve snaze nějak zablokovat žárlivost vedou neuspořádaný pohlavní život. To je ovšem také jen dočasný odklad, který nevyhnutelně plodí pozdější ještě tíživější komplikace. Když je

člověk nešťastný v osobním životě, jeho tvůrčí potenciál se posiluje. V takovém případě je totiž blokováno lnutí ke tvorbě a plození dětí. Při vnějším pohledu tyto zákonitosti mohou vypadat dost podivně. Silný afekt vyvolaný tvůrčími neúspěchy může vést k citelnému poklesu tvůrčího potenciálu, ale také k posílení žárlivosti a neplodnosti. Ukázalo se například, že žárlivost je i hlavní příčinou mužské impotence. Obvykle vyrůstá z následujícího řetězce: Tvořivý proces - zplození dětí - láska k lidem - duchovnost - sexuální potěcha. Když se muž v životě často zlobí na ženy a špatně smýšlí buď právě o těchto ženách, nebo o komkoli, kdo pošlapal jeho důvěru a jeho city, je to příští impotent. Důraz kladený na kterýkoli ze článků popsaného řetězce pomůže odhalit podstatu článků dalších. Například přílišné lpění na sexuálních radovánkách a na hovnění tělesné žádosti se dá vhodně blokovat půstem, hladověním a modlitbami. Úměrně tomu se snižuje žárlivost a naopak se zvyšuje tvůrčí potenciál. Žárlivec se obvykle dopracuje neplodnosti nejen fyzické, ale i kreativní. Žárlivá žena zase připravuje o schopnosti své děti a vnuky a podvědomě je ponouká k homosexualitě. Důležité je pochopit jednu věc: Všichni jsme jen živi lidé a všichni jsme odsouzeni k žárlení a urážlivosti. Když se však těmto stavům nebudeme bránit, často sami sebe přimějeme k nesprávným skutkům. Především nesmíme vnějškové agresivní emoce vpouštět do svého nitra, tam, kde by měla sídlit jen láska. V kritických situacích, kdy si musíme vybrat, co je pro nás důležitější, zda láska, nebo žárlivost, která na sebe tak často bere podobu odsudku, přezírání a ukřivdnosti, je třeba jednoznačně volit lásku. Když například hrajeme tenis, pak se při prohře budeme zlobit, závidět a litovat. Vnitřně však musíme zůstat šťastni, protože naše hlavní hodnotová soustava je mnohem výš než princip hry. Jedině v takovém případě nás hra bude dále rozvíjet, a ne mrzačit. Náš život je vlastně také tenisový zápas, při němž jsme opravdu šťastni jen tehdy, když je naše hlavní hodnotová soustava za hranicemi tohoto jednoho nebo dokonce několika životů. Pokud bude nejvyšší štěstí uloženo ve směřování k Bohu, stane se pro nás každá vteřina našeho života možností vyzařovat lásku a radost.

Vraťme se ale k našemu vesmíru. Je-li tu síla, která ho utváří, a síla, která ho boří, musí tu být také síla stabilizující. Vynaložil jsem mnoho energie na to, abych odhalil modely stabilizace hodnot. Zjistil jsem, že tento problém je úzce spjat s pojmem "víra". Víra v lidi, víra ve spravedlnost našeho světa, víra v Boha. Právě skrze to vnímáme realitu, jež nás obklopuje. Velmi nečekané pro mě bylo zjištění, že naším cílem nemůže být nejen víra v lidi a nejvyšší spravedlnost jsoucího světa, ale dokonce ani víra v Boha. Cílem může být láska, ale víra ne. Pokud se smyslem a cílem našeho života stává víra, pak se povznáší nad lásku a dává vzniknout náboženskému fanatismu, provázenému ochotou zabít každého, jehož víra se od mé třeba jen mírně liší. Víra v Boha mě tedy činí šťastným, ale jakmile začnu přezírat toho, kdo v Boha nevěří, jakmile nenávidím toho, kdo se dotkl mého náboženského citění, má duše uvízne ve víře po krk a okorá, a já pak svou duši dokážu tohoto prokletí zbavit jedině tím, že se stanu ateistou. Ateismus je tedy důsledkem náboženského fanatismu. Člověk, který někoho nenávidí pro náboženské přesvědčení, se v příštím životě může ocitnout v kůži toho, koho nenáviděl.

Jednou se ke mně objednal mladík, který žil několik let v Izraeli. Původem byl Žid a vyznával judaismus.

"Přiznejte se - že jste opovrhoval Araby a muslimy vůbec?" udeřil jsem na něj.

Pár vteřin na mě zaraženě hleděl.

"Ano, máte pravdu. Ale proč se ptáte zrovna na tohle?"

"Protože vy sám jste v minulých dvou životech byl Arab, muslim. Takže když v tomto životě začnete Araby pohrdat, spouštíte program sebezkázy, který by vám mohl přinést těžké choroby."

V lednu 1995 jsem při přednášce v Moskvě již docela samozřejmě pracoval s pojmy jako "utváření", "tvorba", "plození dětí", "dokonalost", "víra v lidi" a "víra v Boha". Pokud věcem správně rozumím, dnes je základní příčinou lidských chorob přání povznést lidské hodnoty, byť třeba ty nejvyšší, nad lásku k Bohu. V této chvíli vidím dvojí nejpodstatnější směřování. Tím prvním je

přání mít děti, láska k jinému člověku, duchovní vztahy, fyzická rozkoš. Pokud si člověk sám pro sebe absolutizuje právě tyto hodnoty, rodí se v něm ukřivdění, žárlivost, nenávisť, pohrdání a odsudek. V takovém případě je léčen dočasnou či trvalou ztrátou těchto hodnot nebo ztrátou zdraví, nebo dokonce ztrátou života. Když pýcha, která v člověku dřímá, není příliš zpuštěná, vyléčí se snadněji. Pokud člověk absolutizuje druhý trend, tedy dokonalost, nejčastější reakcí zpravidla bývají těžké choroby. Čím dokonalejší pak člověk je, tím těžší je pro něj snést ponížení nebo ztrátu. Když vidím, že pacient uvízl v obou zmiňovaných aspektech, vím, že pro něj bude neobyčejně těžké na sobě pracovat. Jedné slečně jsem to v ordinaci vysvětloval následovně:

"Příliš jste ulpěla na vlastních tvůrčích schopnostech i na lásce k jinému člověku, což automaticky vede k těžké žárlivosti, a nedokážete unést ponížení, jehož se vám dostane v souvislosti s přáním mít děti, protože je ve vás příliš velká pýcha. Bůh vám dal příliš mnoho dokonalosti, z níž se rodí nezměrná agrese a pýcha. Dáblem se přece stal anděl, který se rozhodl, že Bůh stvořil nedokonalý vesmír. Jidáš Krista zradil ve chvíli, kdy ho začal obviňovat z nedokonalosti. Takže pokud chcete mít děti, naučte se snášet příkoří. Při vaší povaze bych vám doporučoval, abyste s manželem k témuž stolu usedala na židli o dvacet centimetrů nižší. Mám-li ale mluvit vážně, pak bych vám poradil jiné metody směřování k harmonii: Pokuste se občas o věci, pro něž rozhodně nejste stvořena, abyste také někdy pocítila, že i vy můžete být nedokonalá. Dýchací techniky, fyzická únava, pobyt v přírodě, ve vodě, ledové sprchy, řízený útlum vědomí - to všechno pomáhá osobní pýchu alespoň poněkud zmírnit. Fyzická námaha a hladovění zase omezují přílišné lpění na těle. Osamění v přírodě nebo v tmavé místnosti tlumí touhu po vztazích a kontaktech s jinými lidmi. Také pravidelná monotónní práce je užitečná - zejména proto, abychom příliš nelpěli na okázalé kreativitě. Dobré je i jíst naklíčenou pšenici nebo si ji přikládat k hlavě a k pohlavním orgánům. Aby zrno vyklíčilo a vzrostlo, nesmí být jeho láska na ničem závislá. Tvořivý moment je v tomto období obrovský. Žárlivost klíčícího zrna je proto záporná, a díky tornu dochází k příznivému vyrovnávání a harmonizování vaší energetiky. Potlačuje se tak lpění na tvořivosti a na plození potomstva. Ostatně - slunce má v sobě také mohutný tvořivý potenciál. Když se tedy díváte do slunce a vysíláte k němu lásku, pak tváří v tvář tak svrchovanému tvůrčímu potenciálu nepovýšíte na svůj osobní cíl vlastní nutkové bažení po tvorbě."

Má pacientka mi vylíčila jeden zajímavý případ. Šlo o ženu, která přišla na jednu mou přednášku. Posadila se tehdy vedle starší paní, čtoucí si v pološeru před přednáškou nějakou knihu.

"Jak můžete v takové tmě číst?" podivila se má pacientka.

"Já jsem si totiž plně obnovila zrak," odpověděla ta paní. "Někde jsem slyšela, že když se člověk dívá do sluníčka a říká mu laskavá slova, vrátí se mu ta část zraku, o kterou s přibývajícím věkem přišel. Zkusila jsem to a zrak se mi opravdu postupně vrátil."

Distančně jsem si diagnostikoval pole té paní. Její podvědomá agrese byla před slunečními kúrami extrémně vysoká. Šlo o agresi vůči mužům a její důvod byl tradiční - žárlivost. Jejím základem bylo lpění duše na kreativitě, na plození dětí a na duchovních svazcích. Obcování se sluncem její duši žárlivosti postupně zbavilo. Zdánlivě báječný příklad. Já si ale při této příležitosti hned vzpomněl, jak mi jeden člověk líčil vlastní zkušenost s pohledem dlouze upřeným do slunečního jasu.

"Několik dní jsem pak neviděl prakticky nic," vyprávěl mi.

Také tehdy jsem se hned podíval do jeho pole. Jeho lpění na plození dětí a lásce k lidem bylo obrovité. Nebylo divu, že měl četné zdravotní problémy. Proto je třeba tuto sluneční kúru, zejména její trvání v závislosti na ročním období a denní době, případ od případu pečlivě dávkovat. Pokud však své děti již od útlého dětství dokážeme přesvědčit, že cit lásky nesmí být na ničem závislý, že nejvyšší naší životní hodnotou je láskyplnost, a tedy stále užší sepětí s Bohem, nebudou nuceny uvažovat o tom, jak se zbavit žárlivosti či jak si vyléčit ochablý zrak. Zatím ale mají lidé problémů dost a dost.

Před několika dny ke mně přišli novináři a požádali mě o názor na příčiny vzniku AIDS.

"Co myslíte, jak dlouho bude trvat, než se lidstvu podaří objevit účinný lék proti AIDS?" ptali se mě.

"Řekl bych, že z hlediska lidstva jako celku to není nijak významné. Když totiž lékaři budou hledat jen prostředek, který by potlačil HIV, pak svůj zápas prohrají. Přijdou jiné nemoci, ještě těžší a nebezpečnější než AIDS. Příroda se snaží lidi přimět k tomu, aby pochopili, že léčit jednotlivý orgán nebo jednu konkrétní nemoc není příliš perspektivní. Imunodeficiencie totiž již dnes může bujet, přestože virus, který ji vyvolává, není v organismu přítomen. Lékaři stále častěji dospívají k závěru, že porušení imunitního systému je základem všech klasických i moderních chorob. A stav imunitního systému je zase do značné míry závislý na hlubinném emocionálním stavu člověka. Jak AIDS, tak tradiční venerické choroby jsou výsledkem zvýšeného lpění na duchovním a fyzickém kontaktu s jiným člověkem. Venerologové a urologové se na mě už několikrát obraceli se žádostí o pomoc, když jejich metody při léčení běžných nemocí vyměšovacích a pohlavních orgánů nepřinášely potřebný efekt. Dosáhl jsem toho, že nemocný v sobě potlačil všechny momenty žárlivosti, výhrad a ukřivděnosti vůči milovaným lidem. Modlil se za své potomky. Prosil Boha, aby se celý jeho život stal jen prostředkem hromadění stále větší lásky k Němu. Vždyť milovaný člověk, rodina, láska k dětem - to všechno jsou také jen prostředky. Za pár dní byly veškeré jeho laboratorní testy negativní."

Novináři ale kladli další otázky:

"Vy říkáte, že AIDS vzniká jako důsledek žárlivosti. Tak nám vysvětlete, proč je tato nemoc typická pro narkomany, homosexuály a prostitutky?"

"Homosexuál je vždy člověk ve svém nitru neuvěřitelně žárlivý. K homosexualitě ho v konečném důsledku přiměla podvědomá agrese. Jinými formami blokace agresivity jsou třeba narkomanie nebo alkoholismus. Prostitutkou se zase stává žena, která by zemřela, kdyby měla jen jediného muže. Prostituce jí prostě neumožní, aby beznadějně uvízla v lásce k jedinému muži.

Vzpomeňte si na Sodomu a Gomoru. Katastrofa je vždy výsledkem deformace struktur pole. Tato deformace je zároveň hybatelem deformace v jemnější hladině imunitních polí a svého druhu důsledkem emočních defektů. K pokřivení lidských duší dochází, když se čistě lidské hodnoty stávají samoučelem a lidé přestávají ve všem existujícím vidět a milovat Boha. V takovém případě se k nim Bůh vrací skrze ztrátu toho, na čem jejich duše příliš ulpěla. Zatímco však Sodoma a Gomora byly dvě biblická města stižená zkázou, dnes analogické procesy zaznamenáváme v měřítku jednoho lidstva.

Ale abych nebyl příliš akademický. Vybavte si v duchu nějaké své nemocné známé a já se pokusím stanovit příčiny vzniku jejich choroby."

Jeden z novinářů, příjemný mladý muž, se soustředěně zamyslel, a pro mě nebylo nijak nesnadné načerpat potřebné informace z jeho pole. Zaznamenal jsem lpění hned na dvou frontách. Na jedné straně tu byla absolutizace pozemské lásky, a na druhé dokonalost jako samoučel, tedy žárlivost a k tomu chorobná pýcha. Podvědomá agrese vůči ženám dosahovala neuvěřitelné hodnoty 1700 jednotek. Novinář jen souhlasně přikyvoval. Soustředil jsem se na dalšího. Bylo to zvláštní, ale v tomto případě jsem se nemohl žádných informací dopídit. Nechtěl jsem zbytečně plýtvat silami, a tak jsem se novináře zeptal, čím by to mohlo být.

"Něco musíte dělat nesprávně," naléhal jsem na něj. "Co se to s vámi děje?"

"Já myslel hned na dva lidi najednou," přiznal se.

"Vstup do hlubinných vrstev lidského pole vyžaduje velkou odpovědnost," vysvětlil jsem. "Proto si v těchto případech sám ukládám přísná omezení. Nekorektně zformulovaný úkol mi potom znemožní jakékoli informace z pole získat. Ale dobře. Nejdříve se soustředím na jednoho, a teprve pak na druhého - to je žena, družka toho prvního. Jejich pole naznačují jen žárlivost a lpění na vztahu k milovanému člověku. Medikamentózní léčba by tedy mohla být poměrně účinná, protože jejich vnitřní podvědomá agresivita není nijak velká."

"To je zvláštní," podivil se novinář. "V prvním případě šlo o námořníka, mimochodem velmi vzdělaného. A ve druhém o bezdomovce a narkomany."

"Váš údiv plyne z toho, že jste se pokusil obyčejné choroby zkombinovat s mravními poklesky. Lidská a božská etika však k sobě často mají velmi daleko. Nemoc bývá nejčastěji trestem za porušení božské morálky. Nezáleží na tom, zda před sebou máme laureáta Nobelovy ceny nebo pobudu, který spí na ulici. To pro šíření AIDS není relevantní. Hlavní je, jaké hodnoty v tom konkrétním člověku převažují - zda božské, nebo naopak lidské. Vysoký intelekt a s ním související pýcha mohou často situaci dramaticky zkomplikovat. Při správné orientaci však intelekt naopak pomáhá při tolik potřebné koncentraci sil a nakonec vede i k rychlejší a hlubší proměně člověka k lepšímu. Lékaři už zaznamenali malé procento případů, kdy takové těžké nemoci jako syfilida, rakovina nebo AIDS během několika málo dnů zničehonic beze stopy ustoupily. Ve skutečnosti je však podobných případů mnohem víc. Možnosti lidské duše jsou nekonečné, ale otevírají se jen tehdy, když se duše dokáže v tomto světě bezchybně orientovat a bezvýhradně respektovat nejvyšší zákon vesmíru - zákon lásky ke Stvořiteli, který nás na tento svět přivedl.

Proces poznávání vývoje probíhá impulzivně. Člověk zkusmo nahmatává určité hodnoty a ve vzájemné interakci s nimi se rozvíjí. Pak se jich vzdává a ztrácí je. Abychom dospěli do vyšších hladin, musíme v sobě potlačit všechny pozemské žádosti. Taková je hlavní zásada východních filozofií. Tím, že se člověk vzdává kontaktů s vnějším světem za pomoci fyzických a psychických postupů, šetří energii na obcování s vyššími rovinami. Tím v sobě odhaluje další možnosti svého těla i ducha. Lpění na hodnotách okolního světa vždy přinášelo nemoci, kdežto přechod na vyšší stupně vedl k léčení těchto chorob. Lpění na vyšších stupních se však nakonec ukázalo jako ještě nebezpečnější. Na další povznesení již nezbývalo sil, proto se jich člověk nakonec vzdával a klesal znovu do základní hladiny zájmů fyzického těla, k čistě materiálním hodnotám. Z Východu se rodil Západ, a ze Západu se rodil Východ. Dnes by obě tyto tendence měly konečně splynout, protože každá z nich jako solitér už veškeré své možnosti vyčerpala. Nezbytná je však znalost zákonů duchovního vývoje.

"Vysvětlete mi jednu věc," žádal mě nedávno můj pacient. "Já v Boha věřím a pochopil jsem, že láska k němu je v mém životě tím nejdůležitějším. Tak proč mám tedy pořád nějaké nepříjemnosti a nemůžu se uzdravit?"

"Protože proměna vlastní duše je záležitost zdlouhavá a trýznivá. Když jedete autem a skončíte v příkopu, můžete se k Bohu modlit, jak chcete, nepříjemnostem se nevyhnete. Musíme chápat i fyzické zákony, a víra v Boha jejich znalost nevyklučuje. Stejně dobře musíme znát i zákonitosti duchovního vývoje. Na to, abychom modlitbami změnili vlastní duši, potřebujeme hodně sil. Jenže značné procento těchto sil spotřebováváme na obcování s jinými lidmi, na jídlo i na kontrolu situace. Musíme se tedy alespoň občas od toho všeho oprostít, aby naše modlitby přinášely větší efekt. Směřování k Bohu prostřednictvím hromadění citu lásky by mělo být stálé."

"Mohli byste mi takovou modlitbu nadiktovat?"

"Nejvznešenější modlitba nemá slov. Je to prostě uchovávání a rozšiřování citu lásky v jakékoli situaci."

Nedávno jsem absolvoval velmi komplikovanou rozmluvu s jiným pacientem. Začal jsem ho léčit již kdysi dávno, ale žádného zvláštního výsledku jsem nedosáhl. Přesto jsem o něj neztratil zájem a v léčbě jsem pokračoval. Zpočátku jsem zaznamenával jen pozemské hladiny a hovořil jsem o žárlivosti. Pak se ukázalo, že se u něj projevuje mocné lnutí k duchovním principům - k morálce, slušnosti, spravedlnosti i ke kontrole situace. Právě v těchto bodech po celý život zaznamenával těžké rány. Potom jsem postřehl absolutizaci lásky k lidem. Dělal všechno, co jsem mu doporučoval, ale efekt to nepřinášelo žádný. Jeho charakter se, neznámo proč, nijak zásadně neproměňoval. Příkrý odpor vůči okolnímu dění přetrvával.

"Pochopte, že zatím nevím, v čem přesně vaše duše tak podstatně uvízla," říkal jsem mu. "Musíte si ale uvědomit alespoň to nejdůležitější - množství lásky v duši je třeba neustále rozhojňovat, proto veškeré vnitřní výhrady musíte potlačit."

Jenže má doporučení se od něj odrážela jako hrách od stěny a já zase ne a ne pochopit, čím to je. Nedávno jsem ale pocítil, že jsem náhle pokročil dál, a tak jsem se s ním setkal znovu. Vysvětlil jsem mu, že zřejmě lne k těm nejzákladnějším hodnotám, jako je plození, utváření, prostě všechno to, z čeho se rodí žárlivost. A také k dokonalosti, která je zdrojem obrovské pýchy. V klidu mě vyslechl a pak mi začal pokojně a rezervovaně vysvětlovat.

"Léčíte mě už půldruhého roku, a za tu dobu se můj stav spíš zhoršil než zlepšil. Ve vaši soustavu a vaši metodu už nevěřím. Jako člověka vás mám docela rád, ale ta vaše soustava - to je podvod. V Boha věřím, jenže proč bych měl tisíckrát do omrzení opakovat, jak ho miluju a že právě v tom nalézám největší štěstí? Proč bych nemohl mít vůči okolnímu světu výhrady, které vůči němu mám? V téhle zemi člověk nemůže být šťastný. Tady byli u moci vždycky idioti nebo lotři. Svě nejlepší mozky tahle země vždycky zadusila a dusí je dodnes, bez ohledu na to, jaký tu zrovna panuje politický režim." Vzrušení posledních vět opadlo a on se uklidnil. "Mám vás docela rád, ale na to léčení radši zapomeňme."

Odešel a já se pokusil pochopit, co v něm vyvolalo takovou nesmiřitelnost. Znovu a znovu se přece pokouším proniknout do struktury, již jsem v posledních měsících objevil jako novou pevninu - do dokonalosti. Jenže můj pacient už mě neslyšel. Pro něj byl celý svět vždy nedokonalý. Opovržení, které se v takovémto případě rodí, se postupně mění v mohutný program sebezkázy. Tentokrát jsem prohrál, ale i taková situace může být poučná: Jen v knize mohu detailně popsat, jak stoupám po stupních vedoucích k Bohu. Mým úkolem je projít po nich. Pacient musí vidět především konečnou metu, a já tak nebudu nucen detailně popisovat stupně, po nichž bude kráčet. Jenže já se nechal unést a víc jsem hovořil právě o stupních než o lásce, k níž by měl člověk dospět.

Z Kyjeva mi zavolala žena, která už u mě jednou byla.

"Po setkání s vámi mě neustále pálí celá záda. Chytají mě do nich křeče a já nevím, jestli je to dobře, nebo ne."

Podíval jsem se do jejího pole. Nevypadá špatně. Musím ovšem připustit, že pokud jde o její vnuky a pravnučky, nějaké svízele tu ještě zůstávají.

"Jaké jste přesně měla problémy?"

"Mám metastázy v hlavě, v krku a v prsou. A syn má také velké zdravotní problémy."

Prozkoumal jsem strukturu jejího pole detailněji. Pacientka na sobě pracuje obstojně, ale agrese vůči mužům je stále značná.

"Mluvil jsem s vámi o žárlivosti?"

"To ano. A já se opravdu snažím. Modlím se ráno, v poledne a večer."

"Poslyšte," zařval jsem do sluchátka, "modlit se musíte třistakrát ráno, třistakrát přes den a třistakrát večer. Teď se z vaší duše dere všechna stará špína, tu třemi modlitbami za den nezapudíte. Nezapývejte se malichernostmi, ty teď k ničemu nepotřebujete. Vybavte si několik podstatných situací, a ty si pak projděte třeba stokrát nebo ještě víckrát. A pamatujte si jednu věc: Odsuzovat sebe samu by bylo jen sebebičování. Bůh nezná viníků. Rozuměla jste mi?"

Podle jejího hlasu jsem pochopil, že rozuměla.

Před pár měsíci, zrovna než jsem odjížděl do Ameriky, jsem se velmi trápil. Ať jsem se svá vlastní lpění snažil odstraňovat sebevíc, přicházela stále nová. Připadal jsem si jako louže, z níž se stále vybírá bláto, a ona je stejně pořád kalná. Má soustava se ocitla ve slepé uličce. Já se očišťoval především pokáním. A v té chvíli, v jedné trýznivé minutě jsem pochopil, že pokání má přecházet v modlitbu a modlitba zase v cit lásky, který jen požehnaně sálá a na ničem není závislý. Zkrátka a dobře - louže se měla proměnit v pramen čisté vody. Stát se pramenem však můžeme jen tehdy, když do nás proudí čistá voda, a k tomu dochází jedině za předpokladu, že duše nepřetržitě směřuje

k Bohu. Jakmile si člověk najde jiný cíl, začíná na něm být závislý. Takováto závislost plodí stále větší agresi a pak chorobu.

Před sebou mám matku s dcerou. Dcera trpí rakovinou, ale neví o tom. Víjen, že je jí moc těžko. Zahájil jsem obvyklou diagnostiku. Lpění na pozemskosti jsem zaznamenal, lpění na duchovnosti také, a totéž platí o lásce k lidem, o dokonalosti a snaze tvořit, o víře v lidi, v okolní svět i v Boha, jakož i o božském předurčení. Zároveň dívka rozhodně lpěla na několika dalších strukturách, které jsem ani nedokázal pojmenovat. Prostě obludnost. S něčím takovým jsem se ještě nesetkal. Ihned jsem pochopil, že její stav jí rozhodně vysvětlit nedokážu. Nehledě k tomu, že by možná ani nemělo smysl pokoušet se všechny ty stupně rozšifrovávat.

"Bůh je láska," řekl jsem jí. "A Bůh není na ničem závislý. Proto by na ničem neměla být závislá ani vaše láska. Měla byste jen všechny minulé křivdy a ponížení přijmout tak, aby to nijak nepoznamenalo sílu vaší lásky."

Pronesl jsem ještě několik podobných vět a dívka na čtyřicet minut odešla. Když se vrátila, bylo její pole čisté. A já pochopil, že někdy je nějaké detailní vysvětlování jednoduše nadbytečné.

Nedávno mi jedna pacientka položila zajímavou otázku:

"Čím víc se modlím, tím hůř se ke mně lidé v práci chovají. Na to bych mohla přísahat. Co si mám počít?"

Tohle jsem tedy opravdu nečekal. Podíval jsem se, co v té ženě probíhá v jemné hladině, a zjistil jsem, že vztah jejích kolegů v zaměstnání je reakcí na neustále rostoucí nadřazenost a opovržlivost v její duši. Její duše v čemsi beznadějně uvízla. Prohlédl jsem si pole ještě jednou - a byl jsem doma. Existuje síla, která náš vesmír vybudovala, existuje síla, která ho boří, a je tu také síla stabilizující. Tu posledně jmenovanou obvykle vnímáme jako víru v lidi, vyšší spravedlnost a samozřejmě jako víru v Boha.

"To máte tak," začal jsem poněkud zeširoka, "lidský organismus se neskládá jen z kostí, ale také ze svalů a z nervových vláken. Kostní buňky jsou přitom něco jako ortodoxní dogmatici, kdežto buňky nervových tkání dobrodruzi a průzkumníci. Rituály, zákony a obyčeje jsou také cosi jako kostní dřev, bez níž člověk nemůže žít. Rituály a obyčeje jsou berle, a jestliže neumíte chodit, tak se bez nich ani nepostavíte, natož abyste mohla vykročit. Pokud už jste se ale chodit naučila, budou vám berle překážet. Víra nám dává stabilitu a jistotu pro zítřek, ale jakmile se stává samoučelem, okamžitě se rodí opovržení těmi, kdož nevěří. Vzniká strach ze ztráty pocitu víry a stability. Když jste se modlila, byla pro vás modlitba zdrojem zdraž a příznivého osudu. Jenže pak se pro vás modlitba stala cílem. Modlitba cílem nikdy nesmí být. Modlitba je jen prostředek k tomu, abychom zakusili a rozhojnili lásku v duši. Protože však většina frází, které při modlení pronášíte, se poněvíc vztahuje k tomuto světu, nejvznešenější modlitbou se stává modlitba beze slov. Je to nepřetržitě uchovávání a pěstování lásky v duši. Víím, že je to velmi složité, proto si taky člověk při modlitbách tak často vypomáhá slovy."

"Řekněte mi, co je to láska k Bohu, která je větší než vztah k čemukoli jinému v běžném, obyčejném životě? Jak mám procítit, že Boha miluju víc než cokoli na světě?"

"Láska k Bohu, láska větší než náklonnost k čemukoli na světě, se v našem každodenním životě projevuje jako vnitřní láska k okolnímu světu bez jakýchkoli výhrad."

Nedávno se na mě obrátila mladá žena s gynekologickými potížemi, které přerostly ve vážné poruchy celého organismu.

"Příčina vzniku vaší nemoci je velmi prostá," vysvětlil jsem jí. "Skrze lásku v duši se sblízkujeme s Bohem. Bůh není na ničem závislý. To znamená, že pokud cit lásky v naší duši není na ničem závislý, jsme zdraví a šťastní. Všechny lidské city, všechny emoce a tužby souvisejí s vnějším světem a jsou na něm závislé. Jen cit lásky se nepodřizuje ničemu. Když se pokoušíme něčím ho omezit, pak se tento cit vytrácí, my churavíme, nebo dokonce umíráme. Gynekologické potíže

vznikají v zóně lásky, a když vás pronásledují už od dětství, zřejmě jste v minulých životech nutila svou lásku pokorně poklekat před vnějšími okolnostmi. Buď jste si zakazovala milovat ve jménu jistých etických principů, nebo jste z nějakého důvodu nechtěla mít děti, nebo jste svými emocemi a svým chováním zabíjela lásku v jiném člověku, jehož jste považovala za viníka všech svých strážní."

"Přečetla jsem si vaše knihy a teď půjdu za citem lásky bez ohledu na cokoli. Jsem sice vdaná, ale pokud potkám jiného člověka, pokusím se rodinu udržet pohromadě, ovšem lásku v sobě potlačovat nebudu. Spolehlivě však vím jedno: Budu mít ráda jen toho, kdo bude mít rád mě."

"Ale to už je výhrada," vysvětlil jsem. "Jen jste vystřídala vnějškovou výhradu výhradou hlubinnou. Pocit Boha v duši - to je láska bez výhrad, podmínek a požadavků. Boha stejně jako vlastní duši nemůžeme řídit. Takový je jeden z hlavních předpokladů pro uchování zdraví."

Zabýval jsem se také jedním pacientem s těžkou rakovinou. Byl velmi bledý, celý utrápený a nasazená chemoterapie mu nepomáhala. Viděl jsem na něm, že by dlouhé výklady nevydržel, na to měl příliš málo sil. Proto bylo jasné, že informaci pro tohoto pacienta musím co nejvíc zhustit. Tradiční medicína nepomáhá, protože ledacos ze sebe už předal svým dětem a vnukům. Také v polích jeho potomků jsem zaznamenal charakteristické deformace, které už za pár let mohou vyústit v těžké choroby či v úmrtí. Člověk často po mučivých úvahách mnohé v uplynulém životě přehodnotí a má pak pocit, že se plně očistil, jenže to je jen iluze, jen dojem velmi povrchní slupky vědomí. Když jsou totiž "ušpiněny" i duše našich potomků, pak prosté přehodnocení prožitého nestačí. V takových případech je zpravidla nutné odžít si celý život znovu třeba stokrát nebo tisíckrát, abychom dokázali svou hodnotovou hierarchii změnit i na úrovni reflexů. Začal jsem nemocnému co nejjasněji popisovat celou jeho situaci:

"Podobáte se teď louži, do které voda téměř nepřitéká, zato z ní velmi rychle uniká. Uniká přitom k vašim dětem a vnoučatům, protože ty jste předtím mimoděk zbavil všech potřebných zásob. Nejdřív je třeba zbavit louži bláta, pak do ní přivést dostatek vody, a teprve pak se z louže může stát pramen. Abychom byli schopni milovat svět, jenž nás obklopuje, abychom s ním dokázali být v důvěrném styku a dosáhli v něm štěstí, musíme neustále dostávat nové přiděly lásky a energie. V kontaktu s okolním světem zpravidla ztrácíme, a získáváme tehdy, kdy se obracíme k Bohu. Pokud Boha milujeme víc než všechno ostatní, stává se pro nás nejvyšším cílem, pak získáváme víc, než vydáváme. A ještě nám zbývá jak pro sebe, tak pro potomstvo. Když něco najednou milujeme víc než Boha, naše duše začíná na takovém objektu záviset, cit lásky uhasíná a místo něj přicházejí výhrady. Jakmile láska zmizí, nastupuje na její místo agrese a v závěsu za ní i choroby a pohromy. Abychom prostě přežili, když lásky ubývá, musíme ji odněkud brát. Jenže brát ji můžeme buď svým příštím potomkům, nebo ze svých příštích životů. Čím silnější je naše závislost na libovolných lidských hodnotách, a to i na těch nejsvětějších, tím rychleji se naše duše vyčerpá, a tehdy už své potomstvo láskou neobdarováváme, ale naopak je o ni okrádáme. Naše duše má v povrchových vrstvách určitý obsah a výbuch agrese, který vyčerpává naši duši, může v závislosti na rozsahu této agrese postihovat stále vzdálenější a vzdálenější generace. Nakolik jsme vysáli duše svých ještě nenarozených potomků, natolik těžká bude naše choroba. A naopak - pokud jsme svou duši naplnili láskou a předali její zásoby svým příštím ratolestem, bude naše uzdravování úspěšné a rychlé. Stárneme a umíráme proto, abychom mohli v klidu a tichosti opustit všechny typicky lidské hodnoty. Po smrti a před početím, tedy ve chvílích, kdy jsme Bohu nejbliže, člověk dostává největší díl lásky a síly. Velikost tohoto daru závisí na tom, jak intenzivně dokáže člověk vychutnat pocity. Někdy to nestačí, a pak je třeba jednotu s Bohem znovu posílit. V běžných případech se tak děje skrze nepříjemnosti, pohromy, nemoci a pošlapání našich nejvznešenějších citů. Zvlášť mohutné je rozkolísání lidských hodnot před početím dětí, a čím menší jsou výhrady člověka vůči sobě či okolnímu světu, tím rychleji se daří navázat kontakt, a tím zdravější budou potomci. Proto musíme svůj život až do úmuru prožívat znovu a znovu a v těch situacích, kdy jsme se neubránili výhradám, zakoušet pocity štěstí a lásky. Pro vaši duši bude těžké odloučit se od těch

hodnot, kterými jste ji po dlouhá léta poutal k životu. Představte si, že do týdne umřete, protože šance na uzdravení už nemáte žádné. Začněte se tedy pomalu loučit s tím, co je vám na tomto světě drahé. Nejen v přítomnosti, ale i v budoucnosti. Toto rozhodnutí přichází shůry a vaše vůle už nic neznamená. Vzdejte se kontaktů s okolním světem, a až si pak budete v modlitbách opakovat, že nejvyšším štěstím pro vás i pro vaše potomky je láska k Bohu, vaše duše tomu uvěří rychleji."

"Jak mám přesvědčit své děti, že v Boha je třeba věřit a že ho máme milovat?" zeptala se mě jedna žena.

"Víra se také musí periodicky bořit. V první řadě je třeba děti naučit, aby neohrožovaly cit lásky ani ve své duši, ani v duších jiných lidí. Je důležité, aby pocítily, že naše logika a veškeré naše představy o světě, byť by se nám zdály sebedokonalejší, se při střetu s božskou logikou budou vždy hroutit, vždy budou jen částí, nikoli celkem. V pedagogice existují tři důležité momenty:

Za prvé to, co děti vůbec neslyší, popřípadě na co neberou zřetel. Za druhé to, čeho si všímají, tedy činy nás dospělých. A za třetí to, jak se chovají ony samy, tedy to, co jsme my dospělí dělávali také a co jsme cítili v hloubí své duše. Proto pedagogika vždy začíná rodiči."

"Řekněte mi," zeptal se mě pacient, "když budou všichni lidé stavět chrám v duši, jak se praví v bibli, a ne kolem sebe, tak náboženství a víry možná nebude zanedlouho zapotřebí - nemám pravdu?"

"Poslyšte," odpověděl jsem, "znáte dobře naše zákonodárství?"

"Víceméně," pokrčil rameny můj společník.

"Jenže když potřebujete vyřešit nějaký důležitý problém, jistě ho nebudete řešit sám, ale obrátíte se na zkušeného právníka. A kněží jsou také odborníci - na duchovní, morální osvětu a očistu."

"Už vám rozumím," usmál se.

"Ale zase - nic není absolutní a také mezi specialisty tohoto druhu jsou neschopní imitátoři. Někdy ovšem v sobě naopak i amatér objeví talent doslova od Boha. Bez vnitřní zásoby lásky však každé náboženství velmi rychle degeneruje. A čím dál jsme ve svém vývoji pokročili, tím je tato zákonitost zřetelnější."

"Tak vy říkáte, že má podvědomá agrese se vyšplhala až na 400 jednotek?" ptá se mě žena, která přišla do mé ordinace.

"Ano," odpověděl jsem. "Zaznamenal jsem u vás mohutnou deformaci v oblasti hlavy. Zbývá vám tak rok dva života. Svou agresi jste totiž zaměřila sama proti sobě. Po zmíněné době vás čeká buď slepota, nebo těžký infarkt, nebo roztroušená skleróza. Zabývám se vaším polem dál, ale mám pocit, že vaše hlava to sotva přežije ve zdraví. Dynamika polí napovídá, že program sebezkázy po čase navíc klesne dolů do ledvin, a pak vás čeká buď rakovina, nebo disfunkce ledvin."

Žena si mě pozorně změřila.

"Vaší první a druhou knihu jsem si pročetla velmi detailně. Ale přesto - proč mi nedáváte téměř žádnou šanci?"

Prohlédl jsem si její minulost a porovnal poměrně nedávný celkový stav s tím současným.

"Vnitřně jste vždy směřovala k Bohu, a přestože se vám ne vždy dařilo najít správnou cestu, snažila jste se v sobě pěstovat oduševnělost a dobromyslnost. Proto dodnes žijete a přes mohutnou deformaci polí jste zatím i relativně zdravá. Dostalo se vám odkladu, a to zvyšuje vaši šanci, že byste mohla žít dál. Než jste si přečetla mé knihy, vaše duše beznadějně vězela v očekávání velmi úspěšného osudu, výsadního předurčení, v pocitu dokonalosti, lásky k lidem a tvořivého plození dětí. Teď vám ze všech těchto puzení zůstalo jediné - touha přivést na svět děti -, ale je to puzení vskutku mohutné. Děti totiž zatím nemáte a je vám to velmi líto. Když okolí potupilo váš cit lásky a důvěry, rozhněvala jste se na osud a nechtěla jste žít. Když se hroutila nejen vaše přítomnost, ale i budoucí štěstí, chovala jste se stejně. A na budoucnosti taky nesmíme záviset. Jakmile se ovšem zlobíte sama na sebe, je to klasická známka programu sebezkázy. Pokud se tento hněv týká také

současné situace a osudu, sebezničující síla se zesateronásobuje a to, co vám v životě připadalo jako zvýšené nároky na okolí, bylo ve skutečnosti pocitem ukřivdnosti. Lítost nad minulostí pak byla ve skutečnosti výhradou vůči Bohu. Jděte a zkoumejte svůj dosavadní život znovu a znovu. Za hodinu se tu zastavte - uvidíme, zda se vám podařilo něco s tím udělat."

Když žena znovu vstoupila, byl jsem příjemně překvapen: její pole bylo naprosto čisté.

"To je nečekaně dobrý výsledek," přiznal jsem poutivě.

"Vidíte - a to jsem se tu hodinu vůbec nemodlila, jen jsem stále chodila a přemýšlela, až se najednou všechno proměnilo."

"Blahopřeji vám," odpověděl jsem. "Je tu ovšem jeden závažný problém. To, že se vaše pole vyčistilo, ještě neznamená, že neonemocníte. Řekl bych to asi takhle: situace se značně zlepšila. Ale stále jako bych nad vámi viděl temnou skvrnu. Je to velká skupina lidí na ruském severu, je jich asi milion. A vaše nesprávná orientace, vaše agrese se projevila i na jejich stavu. Čím dál se člověk ve svém duchovním vývoji posune, tím větší množství lidí jde intuitivně nebo docela vědomě za ním. A s jeho klady přebírají i jeho zápory. Jsou to vaše duchovní děti, které jsou na vás plně závislé. Takže až si budete znovu očišťovat duši, nezapomínejte ani na ně. Mimořádně těžké choroby, které někdy trvají i déle než jeden život, se často vysvětlují zdravotní újmou způsobenou nejen fyzickým, ale i duchovním potomkům. Co to znamená? Čím víc dobra mohu lidem přinést, tím jsem zároveň nebezpečnější jak sám sobě, tak i těm lidem. A velké nebezpečí přináší i velkou odpovědnost. Vždyť čím blíže jsme Bohu, tím vyšší je stupeň našeho rozvoje, tím větší štěstí a rozkoš zakoušíme. Tím větší bolest se nás tudíž zmocňuje, když ho ztrácíme. Proto než je člověku dáno štěstí, musí pocítit bolest, a čím víc bolesti dokáže snést a uchovat si přitom Boha v duši, tím více štěstí může poté prožít. Zkusím vám to vykreslit nějak hodně názorně: dejme tomu, že v materiálních hodnotách je přibližně hrst lásky, kdežto v hodnotách duchovních je jí celá náruč. A ve vesmíru, v tíhnutí k tomuto vesmíru a k lidem je lásky samozřejmě ještě neporovnatelně víc. Čím mohutnější je díl lásky, tím silnější je pokušení právě tento konečný díl učinit svým hlavním cílem a zapomenout přitom na nekonečno, totiž na Boha. Protože ne každému člověku je dopřáno zakusit nejvyšší momenty lásky, tvořivosti a dokonalosti. Nedokáže se nad ně povznést a přestát jejich ztrátu. Pokud jsme na něčem závislí, nedokážeme snést, když to ztrácíme. Abychom se nad takové věci povznést dokázali a uměli snášet bolest, musíme jednou provždy pochopit, že láska k Bohu stojí výš než veškeré lidské hodnoty. A nejen to pochopit, také to procítit. Když člověk nemá dost sil, aby se povznesl, pak chce-li přežít, musí se zříct všeho svatého. A ač je to zvláštní, na jistou dobu je Bohu blíže než předtím. My všichni nevyhnutelně kráčíme ke stále většímu množství štěstí a lásky, ale pokaždé si musíme znovu uvědomit, že jsou to jen prostředky."

"Prosím vás - a bolest v duši, to je také známka lpění na lidských hodnotách?"

"V žádném případě. To je naopak známka mimořádné citlivosti, související se schopností ztotožnit se s nejvyššími kvalitami lidského života. Známkou lpění je neschopnost snášet bolest ztráty a pošlapání hodnot, jež pro nás hodně znamenají. V takovém případě člověk na traumatizující situaci reaguje agresí."

"No dobře, naším nejvyšším cílem by tedy měla být láska k Bohu," zamyslela se žena. "Ale vždyť pokud chci normálně žít, musí být mým cílem výdělek, rozvoj vlastních schopností, přání pomoci jiným lidem. Jak mám s tím vším podle vás naložit?"

"Představte si, že odcházíte z domova do obchodu, a po určitý čas je to váš cíl. Když ale za dveřmi pohlédnete vzhůru, spatříte podestu na schodišti, která také může být cílem, ale příliš vysokým. Pokud by se však pro vás stala cílem absolutním, budete schopná na ní přenocovat. Dveře bytu nevidíte, ale směřujete k nim, protože je chcete otevřít a vrátit se domů. A tak je to s každým z nás: I když Boha nevidíme, musíme usilovat o návrat k němu, a přitom si uchovávat prioritu jiných cílů. Tento návrat však vypadá trochu jinak, než si ho běžně představujeme. Vyšli jsme z Boha a nosíme jeho částičku v duši. Skrze tuto částičku s ním splýváme. Návrat k Bohu je proto snahou o zvětšení boží částice v naší duši."

Obrátili se na mě moji spolupracovníci:

"Máme tu takový nevšední případ. Zavolal nám jistý mladík. Prý už celý rok nespí. Periodicky opouští své tělo. Sám sebe sleduje zpozzdálí. Nemůže se zbavit pocitu, že žije v jakémisi ireálném světě."

Příští den mladík zavolal rovnou mně a dohodli jsme si schůzku. Přestože celý případ vypadal na první pohled velmi neobvykle, vše se vysvětlilo zcela přirozeně. Tvorba, kreativita a plození dětí se pro tohoto mladého muže staly cílem nejvyšším. Z této orientace se rodí ukřivdění vůči celému světu, odsudky, žárlivost, nespokojenost s vlastní osobou a nechut' k životu. Připočteme k tomu absolutizaci spravedlnosti, z níž přirozeně vyplývá přepjatá pýcha, přání vnucovat svou vůli jiným atd. Přitom už mu byly předurčeny harmonické děti, a blokace těžkou nemocí nebo neštěstím, která je v podobných případech častá, může příchodu těchto dětí na svět zabránit. Proto dochází k pošlapání lidských hodnot. Prudké otupení smyslů, pocit iluzornosti okolního světa, snížení emocionálních kontaktů či nestabilní psychika rodičů často svědčí o tom, že jejich dítě je nevšední a že nejlepší pomocí pro ně je, když rodiče co nejrychleji začnou pracovat sami na sobě."

Zavolal mi známý z Ameriky:

"Syn leží na jednotce intenzivní péče. Dostává umělou výživu a jeho stav je velmi vážný. Lékaři nejsou s to stanovit diagnózu. Včera jsme mu řekli, že bude mít sourozence, že maminka je těhotná. Nemohla jeho zdraví tak dramaticky zhoršit tato zpráva?"

"To se nemýlíte," potvrdil jsem mu jeho domněnku. "Po své matce zdědil absolutizaci lásky k lidem, absolutizaci zplození dítěte. Milovaný člověk je pro něj absolutní hodnotou a on se panicky bojí, aby ho neztratil. Takové dítě se bojí zůstat samo, bojí se nečekaných situací a zakouší hrůzu z toho, že může umřít. Vždy bude žárlivý a vztahovačný. Od vás zase převzalo utkvělé směřování k dokonalosti, ke kontrole nad situací, k světskému úspěchu. Proto teď nechce a ani nemůže snést tuto traumatizující situaci. Když se váš syn dověděl, že do rodiny přichází další dítě, propukla v něm agrese vůči tomu, kdo by ho bezděky mohl připravit o část lásky v rodině. Uzemi lásky je pro něj absolutní hodnotou, a on do tohoto území nikoho nepustí. Výbuch agrese se ale vzápětí proměnil v program sebezkázy. Chlapcův imunitní systém se prakticky rozpadl. Zdravotní postižení se tudíž týká hned několika důležitých orgánů, proto lékaři nemohou zatím stanovit přesnou diagnózu. Časem může tento kritický stav přerůst v těžkou chronickou chorobu, a rozsah poškození chlapcových orgánů bude dán jeho příštím vztahem k okolnímu světu. Pokud se agrese projeví jako nespokojenost s vlastním osudem, nastanou časté zápalý plic, gastritidy a při ještě silnější agresi by mohlo dojít k rakovině žaludku nebo plic. Protože program sebezkázy už funguje, ale k blokaci skrze porušení sluchu zatím nedošlo, může to způsobit těžké poruchy zažívacího traktu nebo vyměšovacího ústrojí."

"Co tedy máme v téhle situaci podniknout?"

"Podniknout se dá ledacos. Vaše žena by měla zapomenout na averzi vůči každému, kdo tupil její cit lásky a důvěry. Modlit se a prosit, aby z duše syna i příštích potomků odešla zloba vůči jiným lidem i vůči sobě, a aby se nejvyšším štěstím jak pro ni, tak pro její děti i vnoučata stala láska k Bohu. Přání mít děti, milovaného člověka a šťastnou rodinu je třeba chápat jen jako prostředek na cestě k tomuto cíli. Vy musíte Bohu děkovat za všechny neúspěchy, urážky a ponížení, i nespravedlnost, jichž se nám dostává od jiných lidí a od osudu. Počínaje dnešním dnem se učte prohrávat, snášet ústrky a ustupovat. A v modlitbách neustále opakujte, že moc, majetek a dokonalost pro vás budou jen prostředkem, zatímco láska k Bohu se vám stane cílem."

"Mohu vám položit jednu otázku?"

"Prosím."

"Ten syn je vlastně adoptivní. Mohlo by to mít nějaký význam?"

"Prakticky žádný. Za prvé byl vaším synem už v předminulém životě, za druhé má s fyzickým otcem pole identické jen ze sedmi procent, kdežto s vámi víc než z osmdesáti, a za třetí - aby dítě nepřebíralo vaši karmu, častěji mu připomínejte, že Boha musí milovat víc než tatínka s maminkou."

Proč domácí zvířata přebírají karmu svých pánů, a potom umírají? Protože jsou na nich závislá, dostávají od nich potravu, a pán se pro ně tudíž stává cílem. K čím větší závislosti na sobě dítě přimějete, tím více vaší karmické špíny přebere, tím bude nešťastnější, a tím podstatněji pak za tyto přenesené viny budete vy sám platit. Pokud však syn bude mít pocit, že všechno získává od Boha, i když prostřednictvím rodičů, pak se jeho jištění proti složitým situacím bude vztahovat i na vás."

Příštího dne mi můj známý zavolal znovu:

"Včera jsem šel za synem do nemocnice. Lékaři mi řekli, že to vůbec nechápou, ale že dítě je absolutně zdravé, umělou výživu už nepotřebuje, léky že by se taky daly vysadit a jediné, co mi mohou doporučit, je, abych si ho ihned vzal domů."

Prohlédl jsem bedlivě chlapcovo pole - bylo skutečně v pořádku. Šlo ovšem o zcela čerstvý případ, a ty se vždy napravují snáz. Zanedbané diagnózy, kdy je duše doslova rozežrána žárlivostí nebo nechutí k životu, se naopak léčí velmi těžce. Ačkoli - někdy je člověk během pouhé hodiny schopen takové proměny vlastního vztahu ke světu, že se uzdraví za několik málo hodin či dní.

Můj známý si kupoval byt. Zrovna v té době jsem se u něj navečer zastavil v práci. Zarazilo mě, že se tváří tak ustaraně.

"Víš, ten byt je prostě báječný. A zítra se rozhodne, jestli mi ho prodají, nebo ne. Kromě mě jsou ve hře ještě další zájemci. Až mi z toho stoupl tlak," přiznal se mi.

"S takovýmhle vztahem k věci bys mohl přijít nejen o ten byt, ale i o zdraví. Vždyť nahoře už je o všem rozhodnuto. Pokud je ti souzeno ten byt získat, tak ho dostaneš, a jakékoli nerváky jsou zbytečné a hlavně škodlivé. Nu a jestli ti to souzeno není, stejně se toho bytu nedočkáš, i kdybys dělal, co chtěl. A kdyby ses ho nějakým způsobem přece jen domohl, připravil by tě o zdraví nebo o život."

Příštího dne v devět ráno se můj přítel dověděl, že byt získal někdo jiný. Zmocnil se ho těžký stres, ale asi po deseti minutách si vzpomněl na má slova. Potlačil tedy v sobě veškeré výhrady a nespokojenost se situací a okamžitě se uklidnil. Tři hodiny nato se mu ozvala realitní kancelář a řekla mu, že nejvážnější zájemce byt odmítl a že můj přítel může rovnou složit zálohu. Ještě toho dne odpoledne jsem se s ním setkal znovu. Byl jako vyměněný a s úsměvem mi všechny peripetie líčil jako podařenou taškařici. Prohlédl jsem si jeho pole a pomalu poznamenal:

"Kromě komediálních prvků má ale tento případ i rysy tragédie. Podvědomá agrese ve tvém poli stoupla v tuto chvíli na 300 jednotek. A přitom už 180 je pro tebe smrtelná dávka. Tak za půldruhého roku by ses mohl dočkat rakoviny pravé plíce. Hodně ses zlobil na osud, na sebe i na situaci. Za pouhých deset minut jsi stačil vstříbat takový program sebezkažy, který by se za čas proměnil buď v mimořádně těžkou chorobu, nebo v naprostý životní krach."

A ještě jeden případ.

Jel jsem se svým známým po silnici z Haify do Tel Avivu. Bylo to navečer. Silnice byla úplně rovná a auta nejela téměř žádná. V pravém pruhu se držely pomalejší vozy, jedoucí maximálně osmdesátkou. V levém pruhu se jelo většinou rychlostí kolem sta kilometrů v hodině. Pak jsme dojeli vůz, který se pomalu sunul levým, rychlejším pruhem. Začali jsme na řidiče blikat, aby přešel do pravého pruhu, ale ničeho jsme nedosáhli. Po několika minutách začal můj společník tiše zuřit.

"Nech toho, zdraví je přednější," poradil jsem mu. "A zkus ho prostě předjet zprava, stejně už je za námi kolona."

Opatrně jsme vůz podjeli zprava a zjistili jsme, že za jeho volantem sedí žena. Naše místo za jejím zadním nárazníkem zaujal mikrobus a začal stejně jako my před chvílí zuřivě blikat. Ale reakce se stejně jako předtím my nedočkal žádné. Řidič mikrobusu tedy zopakoval náš manévr a před vozem se ženou za volantem téměř zastavil, takže ji donutil přibrzdit a myslel si, že přejeje doprava. Ale kdepak - žena zpomalila také a šourala se levým pruhem dál. Můj známý přidal plyn a blikající a troubící kolonu jsme nechali daleko za sebou. Zvědavě jsem nahlédl do pole ženy, která byla protagonistkou popsané situace. Pole bylo deformované zběsilou pýchou a nenaplněnými

ambicemi. Samozřejmě jsem zaznamenal lpění na dokonalosti a na úspěchu. Jasně, tohle se stává. Všichni se mýlí, jen ona má pravdu. Všichni jsou ničemové, kdežto ona je svatá. Před incidentem na dálnici se hladina podvědomé agrese té ženy pohybovala kolem 100 jednotek. Smrtnou mezí je v jejím případě 180 jednotek. Teď se v její duši zvedla celá bouře agresivní nevole vůči lidem, kteří ji podle jejího nejhlubšího přesvědčení hrubě potupili a urazili. Podvědomá agrese se zněkolikanásobila, a co hůř, značné kvantum karmické špíny se přestěhovalo do duší jejich dětí a vnuků. I kdyby ta žena v tuto chvíli svůj vztah k celé události pronikavě změnila, přinese jí to jen asi dvacetiprocentní úlevu. Energetika v oblasti šíje a genitálií v každém případě značně utrpěla. Za pár dní či týdnů na všechno zapomene, poběží k lékaři a začne vleklý a trýznivý proces léčby.

Sdělil jsem svou diagnózu příteli. Ten hned položil zvědavou otázku:

"Moje známá má rakovinu prsu. Nemohl bys mi říct, co za tím je?"

"Nejčastěji bývá příčinou takových věcí zhrzená láska," odpověděl jsem. "Ale v tomhle případě jde o motiv vyloženě banální. Neustálá nespokojenost s rodinnými příjmy, s vlastními majetkovými poměry a se situací vůbec."

"Zlatá slova," přikývl můj přítel u volantu. "Přitom její manžel krásně vydělává, nedávno koupil vilu, ale jí je to pořád málo."

Když člověk řídí auto a porušuje dopravní předpisy, obvykle to končí tím, že do něčeho vrazí a vystavuje se nebezpečí, že zničí celý svůj osud. V životě se často stává, že stejnou havárii si způsobíme s vlastními city. Jenže tyto tragédie probíhají nenápadně a jejich následky se nedostavují okamžitě. Když člověk nezná duchovní zákony, začíná se podobat řidiči bez znalostí pravidel silničního provozu. Ačkoli - dokonce i jedinec neznalý pravidel, ale uchovávací si v duši lásku, se intuitivně bude chovat stejně jako ten, který je dobře zná. Láska a dobromyslnost nám i při neznalosti duchovních zákonů umožňují zdárné absolvování trasy zvané život.

Jedna pacientka mi v ordinaci vyprávěla, jak jí před patnácti lety tragicky zahynula dcera:

"Nemohu na ni zapomenout. Jako by pořád byla vedle mě, a mně je přitom hrozně těžko."

Podíval jsem se, co se tehdy vlastně stalo. Žena předala své dceři sklon k absolutizaci lásky k lidem a ke světu. Obtěžkáni dceřiny duše ji velmi trápí, a dcerku samozřejmě také. Chtěl jsem jí říci pár obecných slov, ale najednou mi spánkem projela bodavá bolest. Bylo to jasné - duše jejího dítěte se rozhodla sdělit mi nějakou důležitou informaci. A opravdu:

"Řekni jí, že když mě čekala, chtěla zemřít."

Podíval jsem se do časových charakteristik a zaznamenal jsem mohutný program sebezkázy mezi pátým a osmým měsícem těhotenství. Program byl vyvolán vztekem na manžela.

"Ve druhé polovině těhotenství jste tehdy nechtěla žít." "Ne, to je vyloučeno."

"Ale zlobila jste se na manžela."

"To ano, a moc. Hrozně v té době pil."

"No vidíte. Vnějškový hněv na manžela se uvnitř projevil jako nechut' k životu. Tento program se v duši vaší holčičky dále posílil, což nakonec způsobilo její smrt. Navíc jste analogické emoce předala i svým dalším dětem."

"Asi ano!" přikývla horlivě. "Moje druhé dítě vběhlo pod auto a jen zázrakem zůstalo naživu."

"Očistěte svou duši," vybídl jsem ji, "a modlete se za své potomky - za narozené, nenarozené i zemřelé. Ostatně, vaše dcera se za pár let narodí znovu. A její příští problémy se zdravím by se dílem podepsaly i na vás. Nakolik si očistíte duši přehodnocením celého svého dosavadního života a budete místo pocitu křivdy zakoušet lásku, natolik bude pro ni snazší připravit se k dalšímu zrození a ve zdraví ho přečkat."

"Vaše druhá kniha na mě působila velmi tísnivě," stěžovala si jiná pacientka. "Cítila jsem naprostou bezvýchodnost. Člověk přece nemůže celý život strávit pokáním. A ještě něco - normální člověk se bez pocitu křivdy neobejde, i kdyby ho v sobě potlačoval, jak chtěl. A pak - já už jsem dávno všem odpustila, a vy tvrdíte, že v mém nitru ještě vězí plno ukřivdění."

"Já prostě vidím to, co vy nevidíte," odpověděl jsem. "Jedno mi věřte: Očistit duši je mnohem obtížnější než očistit například vědomí. A kdo říká, že je třeba potlačovat pocit křivdy? Ten naopak potlačovat nemáme. Prostě ať na nás zvenčí útočí jakákoli křivda, v našem nitru musí vždy zůstat jen láska. Hluboko v duši každého člověka sídlí Bůh, a my ho musíme vždy milovat. Pokání je na této cestě prvním krokem. Polovyschlý rybník musíme nejdřív zbavit bahna, teprve pak do něj můžeme napustit čistou vodu. Jenže vy přemýšlíte jen o bahnu a špíně. To nejde."

"No dobře, tak mi ale řekněte, jak mám žít bez výhrad ke svému okolí, když se ve mně ty výhrady líhnou jedna za druhou?"

"Za prvé musíte svou duši neustále přesvědčovat - myšlenkami, slovy, pocity -, že láska k Bohu je nejvyšším štěstím. Řeknete třeba devadesátkrát ano a jednou ne, a můžete začít znovu. A teď o těch výhradách. Zdrojem výhrad je obvykle strach ze ztráty. Každého z nás vede Bůh a jeho chování nás má přibližovat Bohu, ať se nám to líbí, nebo ne. Jen zkuste žít s pocitem, že kdokoli z nejbližších lidí vás kdykoli může zradit, urazit vás, pohádat se s vámi nebo zemřít. Zpočátku to bude těžké, ale pak láska zůstane, kdežto výhrady se rozplynou."

Mladému muži, který přišel do mé ordinace, jsem vysvětlil, že jeho komplex méněcennosti je důsledkem vnitřního komplexu nenahraditelnosti. Jeho duše ulpěla na dokonalosti, na schopnosti ovládat vlastní osud, na obrovské vnitřní nadřazenosti a opovržení lidmi. Proto si neustále připadá poníženy a má pocit, že se mu v životě nic nedaří.

"A mohl bych se kromě modlení také postit, nebo rovnou držet hladovku?"

"Samozřejmě. Potlačení kontaktů s jinými lidmi, dechová cvičení a omezená strava nikdy nejsou na škodu."

Za nějakou dobu se objevil znovu a začal vyprávět:

"Sotva jsem zahájil hladovku, neuvěřitelně se mi zlepšila paměť i schopnosti. Pochopil jsem, že lpění polevilo, a že proto se mi udělalo líp. Ze všech stran se mi začaly sypat nabídky na velmi lukrativní místa. O nějakých sedm osm let jsem fyzicky omládl. Ale pak jsem to hladovění ukončil. Nabídky zaměstnání zmizely a vztah mého okolí, který byl během hladovky neutrální, se znovu změnil v opovržlivý. Povšiml jsem si ještě jedné zajímavé věci:

Vnitřně jsem začal pohrdat svým sousedem. Během půl hodiny vrazil ke mně do domu a z nějakého naprosto nesmyslného důvodu ztropil strašný skandál."

"Vida, tak opovržení někdy přichází dřív, než nás vůbec někdo urazí. A po urážce buď pomine, nebo se naopak upevní a rozkládá charakter či zdraví."

"A teď bych rád přešel k tomu nejdůležitějšímu," pokračoval mladík. "Potřeboval jsem sehnat práci, tak jsem znovu zahájil hladovku. Tentokrát ale bylo všechno docela jinak. Za prvé mi už nikdo žádnou práci nenabízel a nic mi nenavrhoval. Za druhé jsem zápasil s fyzickými bolestmi a za třetí jsem snad o deset let zestárl. Když mě spatřili mí známí, nevěřili svým očím. Pochopil jsem, že jsem se dopustil nějakého závažného porušení zákonů."

Prohlédl jsem si jeho pole před hladovkou i po ní a začal jsem chápat, oč se v tomto případě jedná. Zjevná byla absolutizace dokonalosti a životního úspěchu. Během první hladovky bylo obojí zablokováno. Ve druhém případě hladovka sice odstranila lpění na dokonalosti, ale naopak posílila bažení po životním úspěchu. V mém pacientovi byla podvědomá tendence zatlačit všechnu karmickou špínu dál do nitra. Přesně podle tohoto principu ostatně působí řada léků. Takže: V prvním případě bylo hladovění krůčkem k Bohu, kdežto v případě druhém krůčkem k osobnímu úspěchu. Právě proto všechna světová náboženství během půstu důtklivě doporučují usilovné modlitby. Jenže pokud se člověk modlí jen proto, aby se uzdravil, pak se cílem modlitby stává jeho fyzické tělo, a ne svazek s Bohem skrze cit neustále vzrůstající lásky v naší duši. Opravdu může modlitba pomoci jen tomu, kdo chápe, že skrze modlitbu a uchování lásky v duši získává nejvyšší štěstí - nezávisle na tom, zda se zároveň dopracuje fyzického zdraví, nebo ne.

Z Nižního Novgorodu mi zavolal pacient, který již delší dobu zápolil s psychickými problémy.

"Líp se mi po vašich radách a doporučeních rozhodně neudělalo, spíš hůř," postěžoval si.

"A neříkal jsem vám, že příliš lpíte na vlastních schopnostech a intelektu? Neříkal jsem vám, že je to jen svrchní vrstva, pod níž leží masiv mnohem podstatnější, totiž lpění na dokonalosti?"

"Ano, to jste říkal."

"Lpění na dokonalosti ve vašem případě nejen nepominulo, ono se dokonce posílilo. Zřejmě na sobě nepracujete."

"Po pravdě řečeno, mám poslední dobou docela jiné starosti. Raději mi řekněte, zda se nějak podstatně změní moje finanční situace. Naše malá firma je na pokraji krachu a právě na mně hodně záleží, jak to dopadne. To je pro mě teď nejdůležitější. Poradte mi, co mám dělat, abych finanční situaci firmy nějak napravil."

"Na vaše finanční záležitosti kašlu," opáčil jsem tvrdě. "Pro mě je nejdůležitější zachránit váš život. Struktury vašeho pole jsou deformovány natolik, že vám hrozí smrt. Pokud se budete i nadále starat jen o peníze, tak prostě umřete. Vaše lpění na dokonalosti je takového rázu, že budete muset být vystaven ponížení ve všech myslitelných aspektech. Finanční úspěch je pro vás především důkazem vaší dokonalosti. Jakmile se začnete litovat, bát se a truchlit a zmocní se vás vnitřní nechuť k životu, znamená to, že nechcete přijmout ponížení vlastní dokonalosti. Peníze vydělávat přirozeně musíme, ale nemůžeme o nich vytrvale přemýšlet. Teď vás léčí stav, kdy naopak žádné peníze nemáte. Pokud se s tím nedokážete smířit, budete léčen psychickými poruchami. Pokud se budete dál kormoutit, zemřete. Pochopil jste, co vám říkám?"

"Pochopil," odpověděl pacient.

Při pohledu do jeho pole jsem shledal, že zřejmě opravdu porozuměl. Teď už si o něj nedělám starost.

Na zajímavý případ jsem narazil také v Izraeli. S jistými problémy se na mě obrátil jeden muž. Fyzicky byl vlastně v pořádku, ale když jsem zkoumal jeho karmické schéma, nestačil jsem se divit. Jeho polem se táhl celý řetězec příštích smrtí. Podvědomá agrese vůči lidem se vyšplhala na úroveň několika tisíc jednotek. Při takovéto agresi obvykle mívám co do činění s nevyčísitelně nemocným nebo umírajícím člověkem. Program byl tak rozsáhlý, že ačkoli se na fyzické úrovni ještě nestačil nijak projevit a na povrch vyhřežne až za pár let, bude už pozdě.

"Dřímá ve vás přímo obludná agrese vůči židovskému národu, jeho odsudek a pohrdání."

Pacient strnul:

"Nezlobte se, ale vy se tragicky mýlíte. Já sám jsem židovský emigrant. Žiju tady už několik let a velmi se mi tu líbí."

Prohlédl jsem si tedy pole ještě jednou a znovu jsem v něm zaznamenal mohutnou agresi proti velkým skupinám lidí. Ta agrese ale zřejmě bude jen důsledek, bude třeba zjistit, co se skrývá za ní. Zkoncentroval jsem se a postupně zkoumal jednu karmickou vrstvu po druhé. Konečně se obraz vyjasnil. Šlo o opovržení a odsudky velkých skupin lidí v Sovětském svazu a v Německu. Ale pacient se divil dál:

"Nikdy v životě jsem nikým nepohrdal, jedinou výjimkou je fašismus."

"Ale fašismus je jen druh socialismu. Nepřišly někdy okamžiky, kdy jste pohrdal i socialismem?"

Muž se hluboce zamyslel.

"Ano. To se stát mohlo."

A bylo jasno.

"Pokusím se vám alespoň letmo načrtnout celé schéma," řekl jsem. "Když si z něčeho udělám idol, modlím se k tomu a učiním si z toho svůj cíl, má duše k tomu přiroste a sebemenší nesprávné chování vyvolává krutou bolest, pocit křivdy a odsudek. To všechno se hromadí. Nakonec se duše a vědomí od idolu odvracejí a začínají jím naopak pohrdat. Jakákoli agrese nás nutí na něčem ulpět. Čím silněji žena opovrhne a odsuzuje ty, kdož se dotkli jejího muže, tím větší modlu si z něj sama dělá a nakonec se bude zlobit už na něj. Vy jste po dlouhá léta nosil v srdci opovržení pro fašisty,

komunisty a podobně. Židovský národ se pro vás naopak stal absolutním idolem. Zatím o tom ještě nemáte nejmenší tušení, ale v hloubi vaší duše už bují výhrady proti vlastnímu národu. To všechno se nakonec ani nemusí dostat na povrch, ale po nějaké době by se vám mohlo stát, že vážně, ba nevyлéčitelně onemocníte. Abychom nepohrdali vlastním národem, nesmíme pohrdat ani národy jinými."

"A jak se tedy mám zachovat vůči fašismu?"

"Vy jste opovrhoval fašismem. Ale každý fašista je jen reprezentant dané ideologie. Základem této ideologie jsou určité myšlenky. Fašistická věrouka umožňovala, aby jeden člověk byl šťastný na úkor druhého. Ve snaze učinit šťastnými všechny bylo třeba zničit malou část těch, kteří na cestě k tomto hromadnému štěstí překáželi. Nejvyšším cílem a smyslem života bylo zajistit ráj na zemi. Ale podobné ideje existovaly už ve starověku, vzpomeňte si třeba na Spartu. A existují i teď. Mění se jen jejich nositelé. Periodicky se budou objevovat velké skupiny lidí, které se začnou domnívat, že hlavní podmínkou pro dosažení všeobecného štěstí je zničení těch, kteří smýšlejí jinak, a následovat bude realizace ideje štěstí za každou cenu. Co například lidstvo, které dřív absolutizovalo pozemské hodnoty a najednou absolutizuje hodnoty duchovní? Co všechny ty války pro ideje, jež jsou mnohem krutější než války pro kus žvance? Všechno ale předurčil Bůh, a lidstvo se ocitlo právě v této situaci. Duchovní úroveň lidstva vzrostla a svět dospěl ke stupni, který se dá překonat jedině za předpokladu mnohem větší lásky k Bohu. Láska všechny zachraňuje, kdežto výhrady každého z nás jen táhnou pod hladinu. Vzpomínáte si na podobenství, v němž Bůh zničil město plné hříšníků? Kdyby se tam bývalo našlo alespoň pár spravedlivých, býval by město ušetřil. Každá skupina má své duchovní vůdce, kteří si toho ani nemusejí být vědomi. A pokud ctnostní začnou přezírat a odsuzovat, šance lidí s nimi spjatých se pronikavě snižují. Vnitřní stav každého jednotlivého člověka dnes může ovlivnit osud celého lidstva. Rovnost a bratrství, o nichž jsme snili, nastanou poměrně rychle. Už dnes může jediný člověk pobít velké skupiny lidí. A už brzy přijde čas, kdy jeden člověk bude schopen zahubit celé lidstvo. Abychom přežili, nezbude nám než vzpomenout si na dnes polomytickou pedagogiku vedoucí děti k mravnosti a lásce."

Sedím v malé místnůstce, která mi slouží jako ordinace. Na stole přede mnou leží hromádka papírů. Vpravo stojí malá skříňka a na ní několik krabic s ovocnými šťávami. Vlevo je okno, za nímž se táhne dlouhá písčitá pláž zalitá sluncem a dál už se až k obzoru prostírá Středozevní moře. Toto místo se jmenuje Bat Jam. Dívám se na pacienta sedícího přede mnou a napadá mě, že tady v Izraeli jsem narazil na ještě jeden velmi důležitý článek.

Tak tedy - je tu vesmír, v němž existují tři hierarchie hodnot: pozemská, související s materiálním světem, duchovní, propojená s prostorem, a láska k lidem a světu, související s časem. Je tu síla, utvářející náš vesmír. Viděno prizmatem našich pocitů, je to tvořivost, plození dětí. Je tu síla, která náš vesmír boří. Naše pocity nám napovídají, že to je moc, mohutnost, dokonalost. A konečně je tu síla stabilizující, již vnímáme jako víru v lidi, okolní svět a víru v Boha.

Myslel jsem si, že v těchto třech základních komponentách už není ani prostor, ani hmota, ani čas. Pak jsem pochopil, že tam jsou, ale v úplně jiné podobě. Docela nedávno jsem tak připadl na naprosto novou strukturu. Bezpočtukrát jsem se snažil vypočítat, co by to tak mohlo být, prozkoušet to v základních situacích s pacienty, a před mým vnitřním zrakem se tak začal pomalu rodit nový model. Dnes mu říkám "nejvyšší božské předurčení". Jeho komponenty byly všechny výše uvedené struktury, ale prioritní byla ta, které říkám "mohutnost a dokonalost". Pak jsem objevil analogickou strukturu s převahou tvořivosti a plození dětí. Tyto struktury začaly fungovat jako protiklady. Jedna byla utvářející, kdežto ta druhá řídící. V duchu elementární logiky by tu měla být i třetí, vracející nás k Bohu, ale tu jsem nebyl s to objevit.

Krátce před odjezdem do Izraele mi zavolał jeden známý:

"Nemohl bys prohlédnout mé pole? Dcerka mi onemocněla. Jel jsem za ní. Na zledovatělé silnici jsem dostal smyk a vletěl jsem do protisměru. Dodnes nepochopím, jak je možné, že jsem to přežil a že na autě není ani škrábnutí."

"Tvá dcera lpí na fenoménu, jemuž říkám božské předurčení - na jakémisi zvláštním osudu a vnitřní povznesenosti, vyrůstající z pocitu vlastní výjimečnosti. Léčí se to zhroucením osudu. A ty máš podobný program. Jel jsi k dceři, přemýšlel jsi o ní a oba programy začaly rezonovat. Zachránilo tě jen to, že ses se svou vnitřní nadutostí dokázal sám vyrovnat a na osud sis nikdy nijak zvlášť nestěžoval. Jinak by to mohlo být mnohem horší."

U izraelského národa jsem zaznamenal dvě hlavní umanutosti. Tou první je absolutizace vlastního předurčení, vlastního osudu. Absolutizace lásky ke světu a k tvoření se léčí krutým a nespravedlivým vztahem okolního světa. Absolutizace nejvyššího předurčení se léčí rozkladem a ranami osudu. Neschopnost uchovat lásku, když jsou pošlapávány tyto nejvyšší hodnoty, přináší hodně problémů. Když jsem to lidem vysvětloval, absolutizace tvořivosti a lásky ke světu ustupovala poměrně rychle, zato s osudem to bylo těžší. Cítil jsem, že musím najít ta správná slova a pojmy, a nakonec jsem je taky našel. Pochopte - když člověk cítí, že má nějaké předurčení, nějaký osud, je to jako když vás vede Bůh. Je to pocit kontaktu s Bohem. A čím spolehlivější je tento kontakt, tím víc tvořivých schopností získáváme. Tím víc v nás je tvůrčí potence a dokonalosti. Stupeň takového kontaktu je individuální záležitostí každého z nás. Je závislý na našem charakteru, chování a náhledu na svět. Jenže v našem nitru je sepětí s Bohem naprosto stejné, tam žádné rozdíly nepozorujeme a všichni jsme jedno. Vnějšíkově je takovýto kontakt naopak rozmanitý. Je totiž odvozen od našeho vědomí, od našich iluzí. A protože tyto povrchní kontakty jsou tak různorodé a stávají se čistě lidskou hodnotou, lze na nich lpět úplně stejně jako na čemkoli jiném. To znamená, že začínáme přezírat ty, kteří nejsou schopni toho, čeho jsme schopni my sami. Periodicky tedy musíme přicházet i o tyto hodnoty. Děje se to zpravidla tak, že se nečekaně a nespravedlivě hroutí náš osud. Vzniká v nás pocit, že Bůh se od nás odvrátil a zapomněl na nás. V tom případě nesmíme Boha hledat v okolním světě či ve vědomí, ale ve svém nitru, v citu lásky, který není na ničem závislý. Tehdy starý kontakt zaniká a vzniká nový, úplnější. Proto umění uchovat si lásku a neadresovat Bohu a osudu své výhrady, když se na nás pro nic za nic sypou naprosto nespravedlivé pohromy, znamená schopnost učinit ještě jeden krok k Bohu, ještě jeden krok k nejvyššímu štěstí. Zamyslel jsem se a pohlédl oknem ven, na písčitou pláž. Těsně při vodě neznámo odkud klusal kůň, na jehož hřbetě seděl malý chlapec. Poněkud fantastický obraz, vzbuzující pocit jisté ireálnosti. Prostor a čas, v nichž ještě přednedávnem žil, zmizely.

Mladá žena sedící proti mně začala cosi říkat a já jen s obtížemi odtrhl zrak od písku zalitého sluncem a vlnícího se moře. Žena vytáhla noviny vydávané v Izraeli.

"Je tu taková poznámka," řekla mi. "Vyšlo to teď v únoru."

A říká se tu totéž, co uvádíte ve své knize. Vzpomínáte si? Psal jste, že nad Antarktidou se nalézají vstupní brána do jiných světů a že právě touto branou na Zemi přicházejí duše."

"Samozřejmě sítu pamatuju," pokrčil jsem rameny.

"A jak jste ji objevil?"

"Nebylo to nic složitého. Když odněkud proudí agrese, začínám hledat, z kterého místa na Zemi nebo mimo Zemi přichází, a pak je pro mě snazší se orientovat. Když mám co do činění s hlubinným negativním programem, někdy sleduji nejen svou minulost, ale i minulost skupiny, s níž může být takovýto program spjat. Rozsáhlé programy, zasahující celé lidstvo a související s událostmi v minulosti, jsem odhalil nikoli na zemském povrchu, ale v prostoru nad Antarktidou. Později, když jsem tento prostor začal zkoumat důkladněji, jsem dospěl k nečekaným závěrům."

"Půjdu se pomodlit," řekla žena. "A vy si zatím přečtete ten článek."

Zahloubal jsem se do textu. Byl velmi zajímavý. Noviny se jmenovaly Echo a jen těžko se dalo předpokládat, že by uváděná fakta někdo ověřoval. Podle článku jedna americká badatelka z Washingtonu učinila před novináři prohlášení týkající se společné britsko-americké výpravy, která v srpnu 1994 pracovala v Antarktidě. Vědci zaznamenali na nebi přesně nad jižním pólem zvláštní pohyb vzduchu, přestože bylo naprosto bezvětrí. Slunce jasně svítilo, ale cyklon nemizel. Vědci vypustili aerostat s různými přístroji, který byl se zemí spojen pevným lankem. Když aerostat

dospěl do centra cyklonu, zničehonic zmizel. Nebýt lanka, které dál klidně viselo z oblohy, nikdo by tomu nevěřil. Vědci tedy začali za lanko tahat - a aerostat se znovu objevil. Už zběžná kontrola přístrojů způsobila vědcům malý šok. Všechna časoměrná čidla ukázala srpen 1964- aerostat odletěl do minulosti. Jevem se dodnes zabývají vojáci. Jestli se údaje potvrdí, náš vpád do těchto míst by pro lidstvo mohl mít nepředvídatelné následky. Zaujalo mě to a rychle jsem si načrtl časový model Země. Minulost, přítomnost i budoucnost jsou uloženy v jejím centru. Z centra vedou na povrch časové kanály. Nad Antarktidou je vstup do budoucnosti, ale větší část časového poleje orientována na minulost. Oblast Severní Ameriky je oblastí přítomnosti, kdežto budoucnost se rozkládá nad severním pólem. Tento prostor je však uzavřen a neznámo proč ústí na Východě, konkrétně v Asii. Má pacientka se za chvíli vrátila a začali jsme společně celý problém probírat. Najednou se mě zeptala:

"Ve svých knihách jste nikdy nemluvil o Šambhale, přestože se jí zabývaly stovky, možná tisíce velmi vzdělaných lidí. Co myslíte - existuje, nebo ne?"

"Řekl bych, že na tuto otázku se dá odpovědět ano i ne," usoudil jsem.

Žena na mě zaraženě pohlédla. Ukázal jsem jí kus papíru s nákresem naší planety.

"Podívejte se - tohle je prostor nad Antarktidou, obsahující především minulost. Tady je Severní Amerika - království přítomnosti s přesahem do minulosti. A tohle je severní Evropa a část Asie, kde pozorujeme přítomnost, v níž je obsažena také tendence k budoucnosti. Pásmo budoucnosti je nejpatrnější nad Himálajem. Tady bychom s největší pravděpodobností měli hledat onu Šambhalu, o níž mnozí mluví. Člověk, který žil v oblasti na pomezí budoucnosti, mohl odhalit své schopnosti a vlohy například k jasnovidectví mnohem rychleji než na jiných místech Země. V těchto místech je zřejmě k dispozici nejvíc informací z budoucnosti. Také to, o čem se zpravidla mluví jako o létajících talířích, mohlo přicházet právě z této zóny. Proto není vyloučeno, že pokud striktně dodržíme určitá pravidla, bude průnik do minulosti možný."

Rozhodl jsem se ověřit ještě jeden model. Ve druhé knize jsem napsal, že člověk dlí zároveň ve třech časových dimenzích. Pokud ale všechny tyto dimenze inklinují k minulosti, musí nutně následovat těžká choroba nebo smrt. Tedy - pokud je časová energetika člověka zaměřena víc do minulosti než do přítomnosti, může to pro něj znamenat nemoc nebo dokonce smrt. Rozhodl jsem se prověřit časové póly Země. Před dvěma tisíci lety byl jeden z těchto pólů v přítomnosti, jeden v budoucnosti a jeden v minulosti.

V roce 1990 se už všechny tyto tři body ocitly v minulosti. Směřování do budoucnosti před dvěma tisíci lety představovalo 40 jednotek, do minulosti pak pouhé tři jednotky, což byla jasná tendence k rozvoji. V roce 1990 se poměry pronikavě proměnily - směřování do budoucnosti vykazovalo pouhých pět jednotek, do minulosti naopak 25 jednotek. V jemné hladině se roku 1990 daly snadno vysledovat mohutné degradační procesy. Dnes sílí tendence ke zlepšení, ale zároveň i k rozpadu. V jemné hladině tedy dnes svět balancuje na hranici života a smrti. Pokud se orientace na budoucnost uzavře, pak se s celým lidstvem stane totéž, co s jednotlivým člověkem, který v sobě zahubí lásku. V budoucnu budeme stále víc splývat s Bohem, což znamená, že množství lásky v našich duších bude vzrůstat. V minulosti jí bylo stále méně. Pokud míra lásky v lidstvu nedosáhne jisté meze, může zahynout nejen celé lidstvo, ale i celá naše planeta. Je to až k neuvěření, jak spolu všechno souvisí. Lidé si navzájem nedokážou odpustit křivdy, a Země by kvůli tomu měla zahynout.

Budoucnost

Před odjezdem do Izraele jsem postupně zaznamenal ještě jednu strukturu, která se hierarchicky dostala nad obě předešlé a jistým způsobem je zastřešovala. Nazval jsem ji "vrcholné okamžiky lásky a důvěry". K pošlapání citů, souvisejících s touto strukturou, docházelo ve chvíli, kdy milovaný člověk tupil nejvyšší projevy lásky, víry a naděje. Mnohokrát jsem v duchu probíral nejrůznější modely, které by byly schopny zachytit základní kvality této struktury. Vycházelo mi z toho cosi podivuhodného - struktura návratu k Bohu. Už v Pitěru jsem konal dlouhé procházky zasněženými ulicemi a po něvských nábřežích, ale pořád jsem pro ni nemohl najít odpovídající pojmenování. Jako obvykle mi nezbývalo než dát si do pořádku vlastní pole. Stále častěji se mi před očima zjevovaly programy spojené s příštími poruchami lidstva. A najednou to přišlo - vždyť struktura návratu k Bohu je vše to, co Bůh vytvořil, jenže v budoucnu. A povýšit nad Boha tuto strukturu je mnohem snazší, než povýšit jakoukoli jinou hodnotu, a taková porucha se bude léčit zradou a ponížením nejušlechtilejších citů nejen v minulosti, ale i v budoucnosti. Na budoucnosti jsme totiž mnohem závislejší než na přítomnosti. Proto se i budoucnost musí periodicky rozpadat, protože blíž k Bohu budeme v budoucnosti na úrovni vědomí, kdežto v naší duši Bůh dlí teď a navždy. Jakoukoli novou ideu je ovšem třeba prověřit na faktech, a ta jsem měl již brzo získat.

Po příjezdu do Petrohradu jsem si všiml, že mé pocity se začaly jaksi otupovat. Poznenáhlu, jako drahocenná vláha, mě opouštěly radost a chuť do života. Bylo to přesně to, co jsem vždy vysvětloval svým pacientům - bující program sebezkázy, která často vede k potlačení emocionálního pozadí. Znovu ke mně zavanul pach blížící se smrti. Ve fyzické a karmické hladině bylo mé pole víceméně stabilní. Prohlédl jsem všechny časové body a zjistil jsem, že se všechny posunuly do minulosti. Směřování do budoucnosti vykazovalo hodnotu minus dvacet, kdežto směřování do minulosti plus šedesát. Což je úroveň asi tak třikrát převyšující smrtelnou mez. Takový pocit se někdy dostaví: všechno jde báječně, člověk se cítí skvěle, ale zároveň ví, že brzy umře a že mu není pomoci. V budoucnosti už prostě není.

V ordinaci jsem měl rituální aztéckou sošku, kterou mi kdosi před časem přivezl z Mexika. Ta figurka se neustále kácela a já se přistihl při tom, že se mi chce položit ji tváří dolů, přestože jsem ji okamžitě diagnostikoval a zjistil, že podvědomou agresí v sobě nenese prakticky žádnou. Byl v ní jen jediný program - zvýšená orientace na budoucnost, byla to modla budoucnosti. To je ovšem pochopitelné, řekl jsem si. Pro Aztéky byli návštěvníci z jiných planet, z jiných světů nebo z budoucnosti ztělesněním moci, síly, mohutnosti, lásky a krásy. A čím užší byl tento kontakt, tím se vnějškově blahodárněji na Aztécích projevoval. Začali se modlit k budoucnosti, k času. Ve všech rituálních figurkách se tato orientace upevňovala, ale člověk, který se modlil k budoucnosti, ji musel ztratit. Proto Aztékové a Mayové neměli budoucnost. Majitel takové figurky si tudíž budoucnost uzavíral i pro sebe. S čím větším potěšením by se tedy člověk na tu sošku díval, tím méně šancí by mu zůstávalo do časů příštích. A já pochopil, proč můj vztah k tomuto bůžkovi byl tak zvláštní. Dokonce energetika mé ordinace jako by najednou byla těžkopádná a nepohodlná. Energetika ordinace se zlepšila a poté obnovila až ve chvíli, kdy jsem si tohle všechno uvědomil a do důsledku pochopil.

Nedávno jsem rozmlouval s jedním svým bývalým pacientem.

"Během několika málo let můžete v osudu očekávat dost velké problémy. A vaší dceři se může stát, že nebude mít děti. Důvodem je vaše nesmírná pýcha. Základem této pýchy je absolutizace

dokonalosti, životního úspěchu, tedy realizace všech vašich tužeb a přání a kontrola situace v doslova strategickém měřítku včetně kontroly nad budoucností. Už za dva roky se bude v jemné hladině rozhodovat o tom, zda vaše dcera bude mít děti, nebo ne. Ze čtyř dětí, které jsou předem odsouzeny k smrti, by alespoň jedno mělo přežít. Očišťovat se bude toto dítě přenosem karmických poruch na dědečka, tedy na vás."

Pacient se zamyslel a pak mi řekl:

"V poslední době se intenzivně věnuji astrologii. Ta může přesně předpovědět, zda člověk onemocní, či zda umře - když říkám přesně, myslím na den a hodinu. A moje astrologická prognóza se s tou vaší nekryje."

"To je docela dobře možné," připustil jsem. "Já vidím to, co se ještě dá změnit. A můj výrok nikdy není věštba, ale předpoklad. Pokud ovšem jde o tu astrologii, nemáte tak docela pravdu. Jak se zatím zdá, ani jeden astrolog nemůže přijít s předpovědí, která by měla pravděpodobnost vyšší než nějakých 60-70 procent. Někdy je sice na hodinu přesná, ale jindy se nevyplní vůbec. Člověk by měl normálně žít, a on najednou umře - a zase naopak."

Pohlédl na mě a pochybovačně zavrtěl hlavou.

"Já bych řekl, že astrologie vidí do budoucna jasněji než vy."

Pokrčil jsem rameny.

"Před dvěma lety, když byla u mě na prohlídce vaše žena, začínala jí zrovna rakovina dělohy. Vy jste tehdy chápal, že situace je vážná a požádal jste mě o pomoc. Dnes je v naprostém pořádku. Co na to tehdy říkaly vaše astrologické předpovědi? Přemýšlejte o tom."

Opravdu se zamyslel, ale bylo na něm vidět, že se mu na mé argumenty příliš přistoupit nechce.

"No dobře," řekl jsem. "Tak na mé prognózy zapomeňte. Pro každý případ si ale nedělejte konkrétní plány do budoucna, příliš se nenechte vyvést z míry neúspěchy a nepříjemnostmi a nelamte si hlavu s minulostí. Myslím, že tohle je rozhodně ve vašich silách. Tak udělejte alespoň to."

Po této debatě jsem si vzpomněl, jak jsem kdysi pracoval s předpověďmi věcí budoucích. Mám neteř, která umí báječně věštit z kávové sedliny. Poprosil jsem ji, aby se podívala taky do mé budoucnosti, a ona hned po prvním šálku překvapeně zvolala:

"Poslyš, ale ty žádnou budoucnost nemáš!"

"Jak tomu mám rozumět?" lekl jsem se.

"To je jednoduché. Protože si ji sám utváříš, tak žádnou pevnou a přehlednou budoucnost nemáš."

"No dobře, ale aspoň něco konkrétnějšího by se tam snad najít dalo, ne?" začal jsem ji uprošovat.

Tak jsme si uvařili další kávu a nalili ji do šálků. Zatímco jsem ten svůj pil, vzpomněl jsem si na jednu zajímavou příhodu. Kdysi jsem se ocitl ve společnosti ženy, která byla podle kávové sedliny schopna určit, co se kdy v minulosti komu přihodilo, jaké prodělal choroby a co ho čeká v budoucnu. Nestačili jsme se divit. Mně tehdy nic věštit nestihla. Byl jsem jí ale tak ohromen, že jsem za ní zašel příští den, abych jí o tu věštbu požádal.

Když se pokusila zjistit, co se se mnou bude v příštích měsících a letech dít, okamžitě jí rozbolela hlava. Rozhodli jsme se tedy, že celou proceduru zopakujeme. Jenže hlava jí rozbolela pokaždé, když zkusila do mé budoucnosti nahlédnout. Při nějakém čtrnáctém či patnáctém šálku jsem pochopil, že se nedá nic dělat a nechali jsme toho.

"Víš ty co?" snažil jsem se teď poradit své neteři. "Když se k informacím nemůžeš propracovat sama, zkus do toho zapojit nějakou třetí osobu. Říkalas, že se tvé jasnovidenské schopnosti probudily po smrti tvé babičky, a že to byla právě ona, kdo ti první poskytl informace o věcech, které teprve přijdou. Spoj se s ní, třeba ti poradí nebo ti rovnou něco sdělí."

Mladá žena se posadila a zavřela oči. Potom začala vyprávět:

"Tady není jen moje babička, ale i tvůj záhrobní dvojník. Teď se právě dohadují, kdo z nich mi ty informace poskytne. Tak - teď dvojník odešel. A babička chce mluvit o tom, co se stane v nejbližších dvou či třech měsících."

Vše řečené se později do puntíku potvrdilo. Za několik měsíců jsem svou příbuznou uviděl znovu a rozhodl jsem se provést určitý pokus.

"Udělejme to následovně," navrhl jsem jí, "já ti teď pomůžu vstoupit do mé budoucnosti, a ty mi řekneš, co tam vidíš."

Upřeně se zadívala do šálku se sedlinou a začala líčit, co vidí.

"A teď několik minut mlč," požádal jsem ji po chvíli. "To, co se mohlo stát, je spojeno s určitými poruchami pole."

Začal jsem se modlit a očišťovat svou duši, ale v její předpovědi byla řeč ještě o jednom člověku, který měl údajně zemřít. Pomodlil jsem se tedy i za něj a zjistil, že struktury jeho pole se viditelně srovnaly.

"Vzpomínáš si, co jsi říkala?" obrátil jsem se na neteř.

"Samozřejmě."

Šálek jsem jí vrátil.

"Tak se podívej, co tam vidíš teď."

Byl to pro ni šok. Znovu a znovu si prohlížela obrázek, vytvořený kávovou usazeninou, a pak na mě nechápavě pohlédla.

"Je to k neuvěření, ale za těch pár minut se všechno změnilo. Dokonce i ten člověk, o němž jsem říkala, že za pár měsíců zemře, bude žít dál."

"Ale ta kávová kresba se přece vůbec nezměnila."

"To je pravda," řekla zklamaně neteř. "Jenže se změnila tvá budoucnost. Kávová sedlina je jen prostředek, jen možnost k odečítání informací. A všechno pak závisí pouze na tom, kdo je odečítá."

"Když už jsme u toho," povídám jí, "jestlipak jsi někdy taky věštila sama sobě? Tvoje pole se mi moc nelíbí."

"Já chtěla naopak požádat tebe, abys mi stanovil nějakou diagnózu," přiznala se. "V dětství mě přejelo auto, doslova mě tenkrát sbírali po silnici a je učiněný zázrak, že jsem to přežila. Od té doby ale mám vážně porušené ledviny a nemám nejmenší představu, kolik let života mi vlastně zbylo. Nedávno jsem zaběhla k jedné babce, která dobře léčí. Řekla mi, že mi rozhodně pomoci nemůže, protože kam se podívá, tam je něco v nepořádku. Ale pak mi poradila, abych jela do Abcházie, že tam prý působí jedna úžasná léčitelka. A že je jediná, která by byla schopna zbavit mě mé klatby. Tak jsem se vzchopila a za pár dní jsem jela do Gagry. Vysvětlili mi, jak najdu dům té paní, kde mě mohla čekat spása. Hledala jsem to tenkrát půl dne, ale nepochodila jsem, tak jsem se vrátila domů. Cestovala jsem tam bezvýsledně ještě dvakrát a pochopila jsem, že mi něco úporně brání, abych tu ženu našla. Jenže život je věc vskutku nepředvídatelná: nakonec mi pomohla náhoda. Seznámila jsem se s jednou ženou, která měla značné senzibilní schopnosti - když nade mnou přejela rukama, až se mi z toho udělalo slabo kolem žaludku. A já se do Abcházie rozjela počtvrté, v jejím doprovodu. Tentokrát jsme dům skutečně našly. Vkročily jsme do velkého dvora, kde už stála dlouhá fronta lidí, kteří čekali, až zázračná žena přijde. Skutečně vyšla ven a mlčky si všechny jednoho po druhém začala prohlížet. Pak došla ke mně a řekla: Tobě stojí za zády smrt. Tebe léčit nebudu. Odejdi... A to je všechno," uzavřela své vyprávění neteř. "Teď abych jen seděla s rukama v klíně a čekala, až zemřu. Zřejmě to nebude trvat dlouho."

"Víš, léčit tě je těžké z jednoho prostého důvodu," začal jsem vysvětlovat. "To, co babky zařikávačky vnímají jako klatbu, je ve skutečnosti bezmezná pýcha. V minulých životech ses mohla pochlubit opravdu mimořádnými schopnostmi, vysokým stupněm dokonalosti, šťastným osudem a k tomu ještě nadáním vidět a předpovídat budoucnost. Jenže poznenáhlu se tohle všechno pro tebe stalo jediným cílem, přestože jde o pouhý prostředek. Zmocnila se tě chorobná nadutost a tys byla ochotna přezírat kohokoli, kdo podle tvého názoru nebyl stejně dokonalý jako ty sama. Opájela ses vidinou toho, že svou vůlí umíš vnuknout jiným, že se stáváš pánem jejich osudů. Snést nějakou

potupu či jiné trauma je pro tebe odjakživa věc zhola nemožná. Do tohoto života jsi přišla se stejnou povahou. Proto blokáce tvé touhy podmanit si a rozdupat celý svět započala již v útlém dětství. A nebude možné tě zachránit, dokud se nezměníš. Uč se snášet ponížení a ustupovat, aniž bys přitom ztrácela dobrotivost. Věřit už bys asi neměla, protože to jen podporuje tvé lpění na schopnostech, dokonalosti a vidění budoucností. Děkuj Bohu za všechny nepříjemnosti a modli se, aby se pro tebe nejvyšším životním štěstím stala láska k Němu."

Alespoň něco z mých argumentů zřejmě pochopila.

V dalších čtyřech letech se neteři nejen vrátilo zdraví, ale mnohem vlídnější tvář jí nastavil i osud.

Ostatně - už půl roku po této naší zásadní rozmluvě zašla k té babce. Ta ji zprvu vůbec nepoznala, a pak překvapeně zvolala:

"Teď budeš naopak žít hodně dlouho, holka, vždyť tobě se proměnil celý osud."

Jedné ženě jsem během prohlídky a pohovoru musel vysvětlit, jak se má modlit:

"K Bohu se obračejte především v myšlenkách a prostě ho, aby vás zbavil přání učinit svým nejvyšším štěstím pozemské hodnoty."

"Všechno, co jste mi řekl, jsem si zapsala vlastními slovy. Nemohl byste se na to podívat?"

Zaznamenala si toto: "Pane, moc tě prosím, aby z mé duše vymizelo přání zbožňovat lidské hodnoty."

Když jsem tohle viděl, oči mi div nevypadly z důlků. Na první pohled to bylo prakticky totéž, ale vnitřní smysl byl zcela jiný.

"Poslyšte! Když pronášíte kanonické modlitby, je to jedna věc. Ty můžete deklamovat, aniž byste se zamýšlela nad jejich textem a obsahem. Já ale nejsem kněz, já jsem vědec. A jako vědec si uvědomuji, že slova modlitby jsou mohutným nástrojem, s nímž je třeba zacházet pečlivě a přesně. Je naší povinností milovat všechny hodnoty, které v tomto životě máme. V každé vteřině si však musíme uvědomovat, že tyto hodnoty nikdy nebudou tím nejdůležitějším. Proto když se modlíte svými slovy, prostě Boha o to, co může dát jen on - o lásku. Všechno ostatní musíme získávat sami."

Přímo ukázkový příběh se mi přihodil před několika málo dny. Ohlásila se mi žena, která přijela až ze Srbska.

"Před několika měsíci mou dceru srazilo auto. Naštěstí zůstala naživu, ale já pochopila, že je to varování a že je mimo jiné adresováno i mně."

"Máte pravdu," přikývl jsem. "Chcete-li dceři pomoci, musíte se nejdřív dát do pořádku sama. Váš problém je poměrně častý - adorace schopností, intelektu, dokonalosti. Ruku v ruce s těmito idoly kráčejí zvýšené nároky vůči okolnímu světu a zejména vůči mužům. To dědictví jste postoupila i své dceři. Pokud dokážete změnit vztah k minulosti, změníte i budoucnost. Po tomhle setkání se rozbouří i moje vnitřní špína. Rychlost pohybu karmických vrstev může vzrůst o několik tisíc procent. Očišťovat se budete modlitbou a rekapitulací celého dosavadního života. To, co odstranit nestihnete, odblokují nemoci, ponížení a neúspěchy. Způsob, jakým se s těmito strážnými budete vyrovnávat, nakonec určí i vaše příští zdraví a váš osud. Právě dnes jsem vyslechl příběh jednoho člověka. Sotva přijel do Moskvy, vrhl se na něj pes a kousl ho do ruky. Muž nepochopil, že je to znamení, a vnitřně se zatvrdil. O týden později byl na stejném místě zavražděn. Ten člověk stejně jako vy preferoval schopnosti a dokonalost. Schopnosti obvykle nějak souvisejí s rukama, a zvýšená vnitřní agrese byla proto blokována zraněním na paži. Kdyby si byl v okamžiku útoku toho zvířete a ponížení, které přitom zakusil, dokázal uchovat dobromyslnost, patrně by zůstal naživu."

"A zažil jste někdy případ, kdy by si člověk tohle všechno uvědomil, a zachránil si tím život?" zeptala se mě žena.

"Samozřejmě, a hned vám mohu uvést nejvýmluvnější příklad. Před několika měsíci jsem měl přednášku v Soči. Ráno jsem snídal ve větší společnosti a povšiml jsem si velmi okouzljící a přívětivé ženy. Jako odborník jsem však u ní okamžitě zaznamenal vnitřní tvrdost a povýšenost ve vztahu k mužům. Čím nadanější je žena, tím těžší je pro ni snášet ponížení ze strany muže, a v takových případech pak bývají problémy s dětmi."

"Já děti mám taky, ale zatím je naštěstí všechno v pořádku."

"No tak chvála Bohu," poznamenal jsem.

Nechtěl jsem její děti hned diagnostikovat, aby neměla pocit, že ji nějak zastražuji. Řekl jsem si, že by raději měla přijít na mou přednášku. Zajímalo mě, zda při takové příležitosti pochopí, o čem mluvím. Prohlédl jsem si ji distančně a spatřil jsem v jejím poli velmi blízkou smrt. Tvářil jsem se tedy tak, jako bych přednášel jen pro ni, přestože jinak tato přednáška formulačně vypadala jako každá jiná. Po vystoupení už jsem se s ní nesetkal, zjistil jsem, že hned odjela. Příští den ráno měla odletět domů. Znovu jsem si ji tedy distančně diagnostikoval a k mému velkému údivu bylo pole naprosto čisté a harmonické. Ve stejné společnosti jako ona se pohyboval i jeden můj přítel.

"Vzpomínáš si na tu paní?" zeptal jsem se ho. "U toho, kdo je vnitřně připraven, se po přednášce dostavuje markantní vyrovnání porušeného pole. V jejím případě byl ale výsledek naprosto excelentní. Měla vlastně umřít, a teď je jasné, že zůstane naživu. Myslel jsem si, že tím ten příběh skončil, ale stalo se něco jiného. Ráno po přednášce odjela s přítelkyní na letiště. V tunelu dostalo jejich auto smyk, několikrát se otočilo a nakonec narazilo na zeď. Všichni cestující se ze zdemolovaného vozu dostali bez úhony, bez jediného škrábance. Pochopil jsem, že tahle událost, tedy havárie, byla v jejím osudu už naprosto přesně fixována, ale díky hlubinným proměnám, které se v ženě den předtím odehrály, k nehodě sice došlo, avšak bez zranění a bez smrtelných následků."

Vyprávěl jsem celý příběh své pacientce a přitom, během vyprávění, jsem sledoval její pole. Ke zlepšení viditelně docházelo a já se rozhodl, že mohu sezení ukončit. Najednou mě však ostře zabořilo ve spánek a já si uvědomil, že jí někdo chce mým prostřednictvím předat velmi naléhavou informaci. Byl to osud mé pacientky: "Řekni jí, že pokud se bude modlit jako doposud, zemře."

"Jak se modlíte?" zeptal jsem se jí.

"Normálně, podle modlitební knížky."

"To na mysli nemám. Jak se modlíte vlastními slovy?"

"No, prosím Boha, aby mým dětem dal lásku a zdraví."

"O zdraví Boha žádat nemusíte, zdraví je výsledkem lásky. Ale rozhodně se modlíte svými slovy ještě nějak jinak. Jak?"

"Víte - já jsem Srbka, a tak se modlím, aby konečně skončila válka v Jugoslávii."

Podíval jsem se, zda je taková modlitba porušením zákonů. Z hlediska energetického je to mnohonásobné přání smrti velkým skupinám lidí.

"Vaše modlitba může být užitečná pro těla lidí, za něž se modlíte, ale na druhé straně velmi vážně ohrožuje jejich duše. Jako člověk si musíte přát, aby válka skončila a dělat všechno pro to, aby se nešířila a nepropukla s ještě větší silou. Válka je ale také jistá nemoc. Takže pokud se modlíme jen za to, aby vymizela fyzická bolest, znamená to poškození duše. Při modlitbách musíme pozemskou logiku jednoduše vyřadit, protože jinak jí začneme utiskovat a deptat logiku božskou, což je velmi nebezpečné. Proto je také vždy lepší modlit se na lačný žaludek a o samotě, bez výhrad vůči lidem i vůči sobě samotnému. Modlit se musíme k minulosti, přítomnosti i budoucnosti -jedině tak se nám dostane božské lásky a bude pro nás snazší naplnit i naše pozemská přání."

Mladý muž zíral strnule před sebe a líčil mi historii svého života:

"Ještě docela nedávno jsem měl hromadu peněz a nepochyboval jsem o tom, že dokážu cokoli na světě, že jsem schopen realizovat i ty nejobvážnější plány. Teď nemám ani vindru a všechny mé projekty se zhroutily - přestože jsem měl pocit, že si počínám naprosto správně a korektně."

"Když vám teď řeknu, že jste se příliš upnul na duchovnost a dokonalost a že je ve vás obrovské vnitřní pohrdání lidmi, jež bezděky odsuzujete, nebudete mi asi úplně rozumět," řekl jsem mu. "Tak vám raději řeknu, kde se to ve vás bere. Na Zemi je místo intenzivnějšího kontaktu s budoucností. Posledních několik tisíc let se toto místo nalézá nad Himálajem. Člověk, který žije na severu Indie nebo v Tibetu, dosahuje proto živějšího kontaktu s budoucností a nese ho v sobě po několik životů. Když se člověk chová správně, kontakt se posiluje. Když se chová chybně, tedy když se zlobí na každého, kdo hatí jeho plány, když není spokojen ani se sebou, ani se svým osudem, když se nenaplnují jeho tužby, když propadá beznaději, bojí se budoucnosti a předem je s ní nespokojen, pak není do této budoucnosti vpuštěn. Jestliže se však díky svému filozofickému a náboženskému přesvědčení chováme správně, spojení s budoucností se posiluje a mnohonásobně se zvyšuje možnost ovlivňovat okolní svět, protože na budoucnosti jsme závislejší než na přítomnosti. V takovém případě se všechna naše přání plní, a to je opravdu šťastný osud. Vzrůstá naše dokonalost, intelekt i schopnosti, možnost tvořit a přivádět na svět děti. Lpět však můžeme i na budoucnosti: tím, že si budujeme příliš ucelené plány, o něčem neodbytně sníme a hněváme se na každého, kdo nám působil nepříjemnosti nejen v přítomnosti, ale i pro budoucnost. Vy jste například přišel o peníze, a to vás bolí. Pokud však ztratíte možnost získat je v budoucnosti, je to dvojnásob nepříjemné. Pohádal jste se s milovanou ženou, a to vás taky bolí. Protože ve vás byl ponížen váš cit lásky k ní. Když vám ale řekne, že už se s vámi nechce setkávat, bude to mnohem bolestnější, protože vaše láska je tak ponížena nejen aktuálně, ale i do budoucna. A čím větší štěstí zakoušíte z kontaktu s budoucností, tím silnější je pokušení podlehnout závislosti na ní, příliš k ní přilnout. Pokud má v takovém případě vaše duše být zachráněna, budoucnost se musí zhroutit, protože také není cílem, ale jen prostředkem. Nejdříve se hroutí vaše plány, pak se dostaví nepříjemnosti v osudu, pak přijdou četné neúspěchy, ponížení, posléze nemoci a podobně. Umění smířit se s krachem svých plánů, ideálů a tužeb jako s boží daností je umění uchovat si příznivý osud, dokonalost, intelekt a tak dále. To vše se léčí ponížením, zhroucením osudu a všech plánů. Přesně tohle potkalo vás."

Pro Rusko je proto nejdůležitějším uměním neopovrhovat svou minulostí: nepropadat panice tváří v tvář budoucnosti, nekormoutit se pro svůj osud, nepohrdat nedokonalostí ve všech jejích projevech, dbát na výchovu k mravnosti a bezvýhradné lásce k okolnímu světu, tedy lásce k Bohu, protože to je podmínka, bez jejíhož naplnění jen těžko můžeme počítat s úspěchem politických a hospodářských reforem v zemi. Každý z nás vědomím i smysly svět neustále zkoumá. Logické a emocionální modely, jež v tomto procesu vznikají, určují charakter, osud a zdraví každého z nás. Ta zrna správného emocionálního vnímání světa, která klíčí v naší duši, nás činí harmoničtějšími a posilují naši schopnost přežít a dále se rozvíjet.

Logika je listí a láska jsou kořeny. Pokaždé, když jsem dospěl k nové etapě poznání, viděl jsem identické stupně i v umění a chápal jsem, že každý, kdo na tomto poli něčeho dosáhl, intuitivně procházel stejnými procesy jako já. Znovu a znovu jsem se vracel k divadlu a pokoušel jsem se k této umělecké kategorii přistupovat nově. Dnes se mi vše redukovalo na tři soustavy hodnot. Tou první je tvorba, utváření, zrození všeho jsoucího. Dál je tu řízení, moc, mohutnost, stále zdokonalování. Třetí soustavě říkám "návrat k Bohu", protože všechno jsoucí vychází z Boha, rozvíjí se a znovu se k Němu vrací. Asi měsíc jsem se pokoušel najít ještě jeden vhodný termín pro fenomén označující návrat k Bohu. A pak najednou snadno přišel sám od sebe. Byla to budoucnost. Je to paradox: Bůh je nejvyšší hodnotou a návrat k Němu je nejvyšší lidskou hodnotou. Člověk, který je v živém sepětí s budoucností, koná obrovský vývojový skok, ale pokud si budoucnost absolutizuje a považuje ji za štěstí, dočká se nejvyššího trestu: mizí v něm přání něco zplodit, něco vytvořit. Mizí v něm touha po sebezdokonalování. Chceme-li tedy být dokonalí a oplývat tvůrčími schopnostmi, je v našem zájmu chovat se vůči budoucnosti správně. Především musíme chápat, že čím dál pokročíme do budoucnosti, tím blíže jsme Bohu, ale jen na povrchní, čistě lidské úrovni.

Uvnitř vždy nosíme Boha v sobě. Proto se nesmíme orientovat na budoucnost, ale na Boha v sobě, tedy na nekonečnou lásku, která nezná výhrad.

Když vycházíme z těchto premis, uvědomíme si například, že velký herec dozrává po několik životů. Zpočátku je to svatý, prorok, jasnozřivec. Vnitřní láska k Bohu je pro takového člověka důležitější než budoucnost, protože se může domoci přístupu k budoucnosti. Jeho tvůrčí, kreativní vlohy i jeho dokonalost strmě rostou. To proto nás Kristus vybízel, abychom nemysleli na den zítřejší a žili jako ptáci. Když pak nastal čas realizace schopností, nahromaděných zajeden či dva životy, musel takový člověk počítat se zhroucením budoucnosti a osudu, ovšem docházelo k tomu plánovitě. A trvalo to až do chvíle, kdy přání ulpět na tvorbě, na kreativitě a dokonalosti konečně pominulo. Když si člověk uchovával lásku k Bohu a cit lásky v sobě nedusil, dokázal touto školou projít za jeden či dva životy, a ne za čtyřicet či padesát. Už ve čtvrtém či pátém životě se v něm probouzel obrovský tvůrčí potenciál, a on ho dokázal realizovat, aniž se k němu chorobně upjal. A pak mohl žít a tento potenciál uchovávat natolik, nakolik v něm byla silná láska k Bohu. Jestliže se však pro takového člověka schopnosti a dokonalost staly samoúčelem a zároveň bezuzdně vzrostla pýcha, dočkal se smrti, zmrzačení či chorob, nebo se rozpadl celý jeho život. Když absolutizujeme kreativitu, tvorbu či plození dětí a umění se pro nás stává stále průkaznějším samoúčelem, v duši se rozhořívá stále větší žárlivost a ukřivděnost - tím větší je pak počet ran a zrad ze strany našich nejbližších. V takovém případě se člověk buď tvůrčí aktivity vzdává, protože cítí, že ho zabíjí, nebo rezignuje na rodinu a stabilní svazky s nejbližšími, protože jakmile tento proces zajde příliš daleko, podvědomí může v zájmu uchování života a našich tvůrčích schopností měnit i naši pohlavní orientaci.

Proces zrození je procesem splynutí dvou principů - informací a energie. Láska se původně dělí na energii a informace, ale ty pak splývají, proměňují se ve svůj opak, a umožňují tak zrod a rozvoj. Muž reprezentuje myšlenku, informaci, zdokonalování, intelekt, schopnosti. Žena je zase ztělesněná energie, kreativita, plození. Mužský a zároveň i ženský princip jsou přítomny jak v muži, tak v ženě. Když se člověk narodí jako muž, mužského principu je v něm 53 procent, kdežto ženského 47 procent. U žen je tomu přesně naopak. Což znamená, že v hlubinných hladinách jsme bytostí dvoupohlavní. Dělení na samostatná pohlaví se projevuje jen ve svrchních vrstvách, v zájmu dalšího vývoje. Divadlo začíná tehdy, když se dramatikova idea, jež v sobě zároveň nese jemnou energii, spojuje s energií divadelního kolektivu, který v sobě rovněž obsahuje určitý ideový náboj. Režisér v sobě stejně jako láska vnitřně spojuje jak informace, tak energii. Čím víc je v jeho duši lásky, tím větší potenciál může vzniknout mezi dvěma protipóly, a tím víc se rodí skutečného umění. V herci jsou vždy vnitřně přítomni jak autor, tak režisér. Pro herce je však podstatné ukázat, jak se ze spojení informací a energie rodí láska.

Vzpomínám si, jak jsem se pokoušel pomoci jedné dívce, která se hlásila na divadelní školu. Vypadla hned u první zkoušky. Ta se odehrála krátce předtím, než jsem se s ní setkal.

"Víš co?" navrhl jsem jí. "Postav se teď pěkně přede mě a zarecituj mi nějakou báseň."

Bylo to příšerné, nic horšího jsem si ani představit nedokázal. "Není v tobě cit, jen samé myšlenky. Zkus to s nějakou jinou

básní. Znáš třeba Krylovovu bajku Svině pod dubem? Přednes mi ji."

Spustila a přidala i mnoho temperamentních gest.

"Formálně to bylo skvělé, ale uvnitř je prázdko. Slova ti jen klapou jedno o druhé, nic víc. Pochop jednu věc: slova jsou pouze důsledek. Když recituješ poezii, nesmíš jen výrazně pronášet slova, ale modelovat z těch slov pocitové obrazy. Zkus zarecitovat báseň beze slov. Představ si, že jsi svině, pro niž je největším štěstím hledat žaludy. Zkus procítit, že ty žaludy jsou pro tebe obrovská radost. Zkus vychutnat euforii z toho, že ses zrovna nažrala. Zkus procítit, jak strašně se ti chce rýt pod kořeny dubu. Protože chceš ještě víc žaludů, a ještě chutnějších. Jakákoli událost, která už se stala, je určována pocitem, myšlenka je druhotná. Pokus se tu báseň přednést jako souboj pocitů a obrazů, na slova nemysli. Slova jsou pro herce to poslední."

Opakovala tu báseň znovu a znovu. Bylo to o něco lepší, ale báseň nežila.

"Ty se neustále bojíš každé věty, každé fráze. Dokud máš v duši strach, báseň neožije."

Pokoušela se splnit, oč jsem ji žádal, ale nic se nedařilo. A já pochopil, v čem je zakopaný pes.

"Víš, co je to strach? Ty si myslíš, že je to obava z přítomnosti, ale ve skutečnosti se jedná o tíseň z budoucnosti. Kdesi jsem četl dobrou radu jednoho psychologa: Pokud se něčeho panicky bojíte, představte si, že už se to stalo, a všechno bude rázem o mnoho jednodušší."

Dívka znovu začala recitovat, ale výsledek byl stále týž.

"Víš, čím se liší život od bajky, kterou se tu zrovna zabýváme?"

"Čím?"

"Když přednášíš báseň, předem víš, co se stane v příštím verši nebo v příští sloce, kdežto o životě nic takového nevíš, a v tom je jeho koření a emocionální bohatství. Když recituješ báseň, neměla bys vidět a cítit to, co přijde. Emocionální obraz má žít jen v přítomnosti. Těm tvým obrazům chybí časová dimenze. Čím výrazněji popíšeš přítomnost, tím důraznější bude její interakce s budoucností."

Dívka znovu šla ke zkouškám, a zase neprošla. Tehdy jsem nechápal, jak se to mohlo stát. Dnes už to vím. Biblická legenda říká, že Bůh stvořil člověka z hlíny, a pak teprve do něj vdechl život, duši. Jak život, tak duše jsou jakési příděly lásky získané od Boha. A tohoto přídělu lásky se jí nedostávalo. Aby se vnější, lidská vrstva lásky zvětšovala, musel se tento díl připodobnit vnitřnímu, nekonečnému, který v sobě nosí každý z nás. Stav, kdy je nám poskytnuta možnost milovat, je štěstím už sám o sobě. Je to stav, kdy láska není na ničem závislá a nelze ji ničím ovlivnit. Ukazuje se, že člověk, který se v tomto stavu ocitne, je v jakékoli situaci emocionálně nezranitelný. V jakémkoli stresu je schopen udržet pod kontrolou jak sebe, tak okolí. Navenek může vykazovat nejrůznější emoce, zatímco uvnitř zůstává zcela stabilní, což je pro herce nesmírně důležité. Text z pera dramatikova musí herec prosytit láskou natolik, aby emocionální obraz, vytvořený na jevišti, mohl žít nezávislým životem ve vlastním čase a prostoru, které se reálně liší od času a prostoru hlediště.

Vzpomínám si, jak můj známý líčil historii svého vstupu na divadelní fakultu. Před komisí předstoupil mladík a ostýchavě sdělil, že je připraven. Předseda komise vytáhl z kapsy hodinky a položil je před sebe na stůl.

"Výborně, mladý muži. Když mi teď tyhle hodinky dokážete ukrást před očima všech přítomných, máte vyhráno. Když ne, bude mi líto, ale nezbude nám než se rozloučit."

Chlapec několik vteřin zmateně hleděl na své examinátoři a nic nechápal. Bylo však vidět, jaká bouře pocitů zmítá jeho nitrem. A najednou vybuchl:

"Ach tak, vy prevítí! Tady už je samozřejmě všechno koupený a prodaný! Vy máte dohodnuto předem, koho přijmete a koho naopak zkoupete! A teď už máte prachů dost a tak chcete všechny skutečný talenty vyřídít!"

Přiskočil k předsedovi komise:

"Vy jste si určitě nahrabal nejvíc. A budete tu vytrubovat o kráse a o umění. Slušnej člověk by se ale na takovýhle fakultě studovat styděl. Ještě štěstí, že jsem se sem nedostal."

Prudce se otočil a odešel. Členové komise několik minut zkoprněle zírali na dveře. Teprve pak si předseda všiml, že hodinky jsou ze stolu pryč, a všechno pochopil. Chlapec byl přirozeně přijat.

Nebo jiný případ. Před komisí předstoupila kyprá dívka, zrudlá rozpaky. Zkoušející ji poprosili, aby jim zahrála rolnici vezoucí z lesa dříví.

"Představte si, že vaši volci zůstali stát a nechťejí dál. Z téhle základní situace byste měla vyjít."

Vyšla před komisí a začala imaginární voly jemně hladit po hlavičkách:

"No tak, miláčkové, musíme jít dál!"

Po chvíli se tázavě zadívala na zkoušející. Ti jen pokrčili rameny - volí se podle nich ani nepohnuli. Dívka se tedy chopila imaginárního klacku a pokusila se spřežení popohnat. A zase s

nadějí v oku tázavě pohlédla na komisi. Výsledek byl stejný. Adeptka se na okamžik zamyslela, a pak začala nebohým volkům spílat jako starý námořník, až je nakonec zavalila tak vulgárními nadávkami, že ji komise spokojeně zarazila:

"Stačí, volí už jdou," pokyvovali souhlasně hlavami páni examinátoři.

Herec je umělec. Když se začne bát budoucnosti a v hloubi duše se ho zmocní nějaká závislost, není schopen vytvořit roli. Schopnost trvale kontrolovat situaci navenek a nedopustit živelný průběh je schopností vytvořit postavu na jevišti. Není náhodou, že důležitou součástí herecké průpravy ve všech divadelních školách je například šerm. Na jedné straně je v něm láska jako nejvyšší akt tvorby, láska, která není na ničem závislá, na straně druhé maximální kontrola situace ve vnější hladině, a třetím momentem je absolutní vnitřní podřízenost, vyjádřená absencí touhy řídit budoucnost - s vědomím, že jak přítomnost, tak i časy příští utváří a řídí Bůh. Lidé od umění se pokoušejí závislost na okolních hodnotách potlačit šprýmy, nevázaným humorem a chováním či absurdními, nesmyslnými skutky, protože podobná závislost by omezovala zásoby jejich lásky a schopnost tvořit. My všichni však jsme sami sobě zkušební komisí, která nás neustále - občas neobyčejně tvrdě - nutí zvyšovat vlastní tvůrčí potenciál.

Uvedu příklad z vlastní zkušenosti:

Z minulého života jsem si přinesl obrovskou závislost na lidských hodnotách a v kritických situacích schopnost se nad ně velmi rázně povznést.

Proto jsem na jedné straně u sebe neustále zaznamenával zbabělost, krutost a nedostatek obyčejné lidské spořádanosti, kdežto na straně druhé prvky altruismu, velkomyslnosti a odvahy. V běžných životních situacích jsem býval kromobyčejně bojácný. Když mě však někdo dopálil, začínal jsem být až nezkroutný. Neustále jsem se vznášel ve výšinách a snil o budoucnosti. Lpění na budoucnosti ovšem přináší mimořádnou zbabělost, často přímo panickou. Takového člověka si pak snadno podmaníte. A na mě neustále někdo tlačil, vnucoval mi svou vůli. V našem komunálním bytě žil mimo jiné jeden těžký opilec se svou družkou. Pravidelně se u nich scházela nějaká polozločinecká společnost. Ti lidé byli stále nestoudnější a nakonec mi začali krást různé věci. To se mi přirozeně nelíbilo, a tak jsem milého souseda párkrát napadl. On však postřehl mou vnitřní ustrašenost a začal mi vyhrožovat, že přivede kamarády, a ti že mě dole za domovními dveřmi podříznou. Byl jsem tehdy mladý a nezkušený. Představa, že by mě u výtahu někdo podřízl, mě děsila. Chápal jsem, že policie dorazí až k mrtvole, v nejlepším případě k mrzákovi, a na něco takového se mi čekat nechtělo. Proto jsem se proti nežádoucímu vývoji událostí začal jistit předem. Jednou se opilcovi kamarádící zase sešli, pod nějakou banální záminkou mě zastavili v chodbě, obklopili mě a začali mi vyhrožovat. Jeden z nich, o dost vyšší a ramenatější než já, mě bezostyšně píchal ukazovákem do břicha a neustále opakoval:

"Tak zejtra bude po tobě."

Počkal jsem, až opadnou první emoce, a pak jsem se pokusil uniknout do kuchyně.

"Do kuchyně tě nepustíme," prohlásil jeden z nich. "Ale chlapi - přece tu nebudeme stát dvě hodiny, nechte mě jít."

Vstoupil jsem do kuchyně, kdežto oni zůstali v chodbě. Na stole jsem měl předem připravený nůž. Vzal jsem ho za ostří, hadrem jsem otřel střenku a napřáhl ho k nim:

"Tak prosím, kdo chce, může si bodnout."

Zarazilo je to tak, že nevěděli, co si honem počít. Má kalkulace byla velmi jednoduchá -jakmile by někdo sáhl po stěnce, o krok bych ustoupil a vytáhl bych z úkrytu připravenou sekeru. Myslím, že bych býval zabil všechny tři. Jenže Bůh nakonec ochránil jak je, tak mě. Neudělali nic -jen couvli a zmizeli v sousedově pokoji. Poté, co jsem sobě i jiným dal najevo, že dokážu být nezávislý na hrozbách a strachu z budoucnosti, strachu o svou tělesnou schránku, měl jsem na nějaký čas pokoj. Měsíc nato se však přihodilo cosi nečekaného. Přišel jsem domů trochu pod parou a soused mi - víceméně ze setrvačnosti - začal vyhrožovat. Neudržel jsem se, pár mu jich vrazil a jeho

museli s několika frakturami odvézt do nemocnice. Na chodbě v té chvíli stála další sousedka a dva mí známí. Ti viděli, co se stalo. Za pár dní za mnou přišel okrskář a sdělil mi, že proti mně byla podána žaloba.

"Hrozí vám osm let natvrdo," oznámil mí suše na závěr.

Samozřejmě jsem zalhal a řekl jsem mu, že jsem se souseda ani nedotkl.

"Pokuste se o tom přesvědčit vyšetřovatele," pokrčil rameny policista.

A už tu bylo první předvolání na policii. Dlouze a detailně se mě vyptávali, jak se to stalo, za jakých okolností - a já umíněně trval na své verzi. Právě herecké schopnosti mi v tomhle případě mohly hodně pomoci. Čím víc jsem se soustředil na imaginární scénář, tím byl na mně nezávislejší, tím rozhodněji začínal žít vlastním životem. Čím méně jsem se při výsleších bál, tím větší jsem měl šanci vyváznout se zdravou kůží. Výsledky nakonec ustaly a já pochopil, že bych mohl mít vyhráno. Pak se ale ukázalo, že jsem se mýlil. Sotva jsem se uklidnil a uvolnil, byl jsem k vyšetřovateli předvolán znovu. Posadili mě před podsaditého vousáče, který mi dobromyslně sděloval:

"Podívej se, já přece dobře vím, co je ten tvůj souseď zač. Takového mizeru by bývalo bylo nejlepší oddělat už dávno. Škoda, žeš ho nezabil, to bychom teď měli po starostech. Takhle ses ale, chlapče, dostal do moc nepříjemné šlamastyky, a těch osm let tě nejs2íš nemine. Pokusím se ti nějak pomoci, ale moc šancí nevidím. Řekni mi poctivě - zmlátíš ho?"

"Ne, nezmlátíš," odvětil jsem napjatě.

"Nevěš mi laskavě bulíky na nos, já ti vidím až do žaludku," řekl mi. "A laskavě si všimni, že magneták neběží a že si nic nezapisuju."

A přátelsky mě poplácal po rameni.

"Flastr už máš prakticky na krku. Když se takhle budeš chovat dál, už ti nepomůžu."

Za socialismu jste advokáta prakticky nepotřebovali. A přitom si i tehdy člověk přál, aby mu někdo pomohl. A když už na sebe někdo takovouto roli vzal, tak jste se mu - třeba i v rozporu s vlastní vůlí - prostě svěřili. Jenže liška není pro slepici právě ten nejlepší obhájce. Což jsem měl později také pochopit. Ale v tomhle okamžiku jsem roztál a vyšetřovateli všechno upřímně vyklopil. Ten muž přece říkal, že mi chce pomoci, že mě chce zachránit. Znovu jsem ulpěl na budoucnosti a ze strachu před ní jsem začal dělat hlouposti. Vyšetřovatel si mě kolem prstu omotal velmi snadno. Na jedné straně mi líčil příšerné perspektivy, na druhé zase možnost spásy. A s každým dalším pocitem bázně, ukřivdění a naděje jsem se stále hlouběji propadal do jeho područí a stále víc na sebe prozrazoval.

"Poslyš, ten tvůj souseď říkal, že u toho byli ještě dva svědci, a ti že viděli, jak jsi ho praštil. A přitom v protokolu uvádějí, že nic neviděli a neslyšeli. Tak kde byli - hned vedle, nebo za dveřmi?"

"Ne, opravdu tam nebyli, takže nic vidět ani slyšet nemohli."

Vyšetřovatel se rozesmál.

"Teda ty jsi číslo, kamaráde! Ten tvůj souseď je přece normální. Sice ochlasta, ale ne blázen. Jistě chápeš, že si nemohl vymyslet dva tvoje kamarády, co stáli na chodbě. A ty sám jsi mi už stejně všechno řekl, tak co se teď vytáčíš?"

"Jenže oni tam opravdu nebyli," hájil jsem se.

V tom okamžiku se má duše trýznivě rozdvojovala. Na jedné straně jsem nechtěl potopit kamarády, ale z druhé strany tu nastával spor s vyšetřovatelem, který mě zbavoval možnosti vyhnout se vězení. Mám-li mluvit jazykem svých prací, musel jsem si v tuto chvíli vybrat mezi dvěma hodnotovými soustavami. Mezi budoucností a láskou. Kdybych si býval vybral budoucnost a příliš se na ni upnul, žádné budoucnosti bych se nedočkal. Bůh by mi ji zbořil. A tak jsem volil to, co nikdy neztratíme, pokud se pro to rozhodneme. Jediné, oč nepřicházíme, když si to vyvolíme za svůj cíl - lásku, která nás sblížuje s Bohem. Abych si mohl zvolit budoucnost, musel bych pošlapat lásku ke svým přátelům. Vybral jsem si lásku, a proto mi byla souzena i budoucnost. Ať mě od této chvíle vyšetřovatel lámal a tiskl sebevíc, jakmile přišla řeč na mé přátele, měl jsem pro něj jedinou odpověď - ne. Teprve když jsem z jeho kanceláře odešel, pochopil jsem, že i bez magnetofonu a

pisemného záznamu pro něj tím nejdůležitějším bylo mé slovní doznání. Nepsal by si ani dál nic, ale hned by pro přátele poslal služební volhu a řekl by jim, že je kamarád prodal. A kdyby pochybovali a zapírali, konfrontoval by nás. Zkrátka a dobře mě nakonec zachránil zázrak. Až mnohem později jsem si uvědomil, že pro vyšetřovatele jsem nebyl nešťastný mladý kluk, kterému je třeba pomoci, ale živoucí možnost vysloužit si ostruhy za další odhalený zločin. Nedošetřené případy kazí kariéru. Na jedné straně se snažil dosáhnout mého přiznání, ale na straně druhé souseda zastráhal a pokoušel se ho přimět, aby svou žalobu stáhl. Soused se zlomil první a žalobu skutečně vzal zpátky. Vyšetřování bylo zastaveno. Teď, po mnoha letech chápu, že ten vyšetřovatel si vlastně počínal skoro ušlechtilě. Postavil přede mě sice plot, ale ne příliš vysoký. Odměnou za jeho přeskočení byla svoboda. To, že podobné ploty bývají zpravidla mnohem vyšší, jsem se měl dovědět až později.

Nedávno mi můj pacient řekl:

"Snad si nemyslíte, že tady platí nějaké zákony? Všechno je to jen iluze. Silnější dnes vítězí stejně jako vítězil za socialismu. Třeba můj kamarád - jel nedávno svým žigulíkem po městě a na zelenou vjel do křižovatky. Společně s ním už vyrazila další auta, ale z boku se na červenou přičítal jiný vůz a způsobil hotovou pohromu. Postupně vrazil do čtyř aut - ještě štěstí, že se nikomu nic nestalo. Jedno auto přišlo o celý předeek. Můj přítel, co se do nehody zcela nevinně připletl, přišel na dopravní policii a řekl:

Žalovat nikoho nebudu a nežádám ani morální satisfakci. Potřebuju jen peníze na opravu auta.

Dopravní policie však celou nehodu už vyšetřila a pořídila protokol. A víte, co mu řekli?

Ten člověk tvrdí, že jel na zelenou, takže vina je na vaší straně. A platit budete naopak vy.

Můj přítel povídá:

Jsem podnikatel a mám velmi dobré konexe. Moc dobře vím, jak se tyhle záležitosti vyřizují.

Tak to si ještě musíme rozmyslet, řekl mu policista. Přijďte za týden.

A víte, co mu oznámili po tom týdnu? Kdo si myslíte, že byl nakonec vinen? Ti čtyři řidiči, nebo ten, co do nich vrazil? To neuhodnete," rozesmál se můj přítel. "Vinen byl údajně semafor, který podle policie ukazoval zelenou na všechny čtyři strany. Můžeme vám to úředně potvrdit, a vy pak klidně žalujte dopravní policii nebo technické služby města, navrhl mu."

Na policii se najde plno slušných a poctivých lidí, ale ničemové jsou tam taky. Není špatná nebo dobrá policie. Je špatný zákon, který může poškozovat spořádaného člověka a lotrovi naopak poskytovat netušený prostor. Zemi neřídí ani prezident, ani parlament, zemi řídí zákon. A zákon zase vyrůstá z určitých mravních a strategických tendencí, jejichž klíčovým článkem je uchování lásky a života. Jakmile se zákony začnou vytvářet bez orientace na lásku, mravnost a uchování života, přestávají fungovat. A v takovém případě se svého práva ujímá zákon silnějšího:

vlivný dnes automaticky znamená mravný v minulosti. V posledním století se Rusko zmítalo mezi nejrůznějšími hierarchiemi hodnot a pokoušelo se postavit na piedestal jednou minulost, jindy budoucnost, jednou hmotu, jindy ducha. Teď ovšem jak Rusko, tak i celé lidstvo pomalu a strastiplně začínají chápat, že existují hodnoty vyšší. Nové chápání světa pomůže vytvořit zákony, které umožní přežití nejen jedné určité skupině či jednotlivé zemi, ale celé civilizaci.

"Můj pes se před měsícem něčím otrávil," vyprávěl mi můj pacient. "A několikrát dostal epileptický záchvat. Mohlo by to nějak souviset s rodinnou karmou?"

"Mohlo. Vy v sobě máte program sebezkažy. Jste jeho nositelem a zároveň jste pánem svého psa. Proto pes bere všechny vaše strážně na sebe."

Ještě jednou jsem prohlédl pole toho člověka a zjistil jsem silné deformace v oblasti hlavy. Podvědomá agrese však přitom nebyla nijak velká. To je zvláštní - proč tedy zvíře reaguje tak nápadně?

"Zaznamenávám u vás silné lpění na osudu a budoucnosti. Přestaňte akcentovat křivdy, jichž jste se kdy dočkal, a pomiňte také nespokojenost se sebou i s jinými. Teď je jaro a posiluje se kontakt s

potomky a se záhrobním světem. Díky tomu se mimo jiné všechna porušení zákonů, předaná potomkům, aktivně vracejí zpět ke svým původcům."

Pacient přikývl. Já se však nemohl zbavit dojmu, že problém nezmizel. Pro každý případ jsem prohlédl také pole pacientova syna - a rázem jsem pochopil, oč tu běží. Chlapec se silně upnul na schopnosti, na dokonalost a na ovládání svého příštího osudu. To mu natolik zastínilo lásku k Bohu, že jeho pole vykazuje deformace typické pro smrt.

"Víte, můj syn neumí snášet prohry. V takových případech se velmi trápí a zlobí se," opáčil pacient na mou informaci.

"Když se člověk trýzní neúspěchy či krachem vlastních plánů, kariéry a pověsti, udělá lépe, když na minulost raději myslet nebude," řekl jsem. "Naučte ho přijímat neúspěchy i zmar vlastních nadějí a tužeb jako trpký, ale vzácný lék. V takovém případě bude mít šanci nejen přežít, ale i zůstat zdravý."

Můj známý se mě ptal:

"Poslyš, povšiml jsem si jednoho zajímavého momentu. Dřív jsem píval vodku a měl jsem z ní vždycky velmi těžké kocoviny. Nedávno jsem se ale před večírkem napil pelyňkového výtažku a příští den jsem se cítil báječně. A teď ho piju vždycky před nebo po vodce. A druhý den je mi skvěle."

"Vždy jsi byl velmi pyšný," řekl jsem mu, "a základem této tvé pýchy byly schopnosti, dokonalost a schopnost ovládat svůj příští osud. Vodka blokuje vědomí a aktivizuje podvědomí. Stejně jako jídlo. Proto je velmi důležité, s jakým pocitem začínáš jíst nebo pít. Když se před jídlem nebo pitím pomodlíš, vyplouvající škraloup karmické špíny se neutralizuje. Na podvědomí ale bezprostředně působí to, co jíme. Pelyněk ponizuje pýchu, lpění na dokonalosti a na úspěšném osudu. Proto když piješ vodku a v duši máš mír, tenhle efekt jen posiluješ."

"A co ještě blokuje lpění na dokonalosti a životním úspěchu?"

"Kopr, česnek a křen. Ty si například můžeš přidávat do koupele. Můžeš se také natřít petrolejem. Petrolej má na podobné věci velký vliv."

Alkoholické nápoje jsou ovšem dosti silné katalyzátory. Všiml sis, že když se ti společnost nelíbí, rychleji se opiješ a jsi agresivnější?"

"Přesně takhle to je," podivil se můj společník.

"No vidíš. V takovém případě je lepší moc nepít. Kdežto bylinný výtažek bych si dopřál kdykoli, když na něj dostanu chuť - stejně jako víno. Vždycky jsme intuitivně přitahováni k tomu, co nám svědčí."

"No dobře, ale to bychom se cpali čímkoli, na co zrovna dostaneme chuť," usmál se ten muž.

Taky jsem se usmál.

"Na tom nevidím nic špatného. Třeba já jsem v dětství jedl škeble. A když mi svázali ruce za zády, abych to nemohl dělat, klekl jsem si na kolena a pokračoval. Byly mi tehdy dva roky. Rozumem jsem ještě nebyl schopen nic zvládnout. Obraz světa však všichni vnímáme intuitivně."

Ke druhému případu došlo, když mi bylo něco přes dvacet. Pracoval jsem tehdy na stavbě a bydlel na svobodárně. A právě tehdy mě přepadly řezavé bolesti na levé straně žaludku, které trvaly několik měsíců. K doktorovi se mi jít nechtělo a rozhodl jsem se, že se budu léčit sám. Když onemocní kočka nebo pes, hledají si bylinky, které je nakonec vyléčí. Začal jsem si představovat různé potraviny, v duchu jsem je konzumoval a pozorně sledoval, jak se bolest promění. Začal jsem černým a červeným kaviárem. Změna žádná. Pak jsem přešel na černý a bílý chléb. Lepší pocit jsem měl z bílého, ale prakticky to bylo skoro totéž. Pak jsem si asi hodinu představoval konzumaci rozmanitých jídel, ale efektu jsem nedosáhl žádného. Tak jsem začal experimentovat. Představoval jsem si jednoduše všechno, co se dá přežvykovat. Když jsem si nakonec představil jádrové mýdlo, bolest zničehonic ustoupila.

Vyzkoušel jsem to ještě několikrát, a účinek byl pokaždé stejný. Čisté mýdlo jsem pochopitelně pozřít nemohl, a tak jsem se rozhodl pro kompromis. Hodil jsem kousek mýdla do vody, dobře

jsem ho rozmíchal a pak jsem kalně bílý nápoj vypil. Příštího dne bolestí zmizely a již nikdy se neobjevily. Když jsem situaci zpětně analyzoval, začaly vyplouvat na povrch staré křivdy a žárlivost, tedy lpění na lásce k lidem a k okolnímu světu. A mýdlo tenhle program zablokovalo. Když se člověk modlí, změny skrze vědomí přecházejí do podvědomí a léčí ho. Když si přitom pomáhá správnou dietou a bylinami, proces uzdravování se ještě zrychluje.

"Ráda bych věděla, jak jsem na tom se zdravím," řekla mi jiná pacientka.

"Není nejlepší," řekl jsem jí podle pravdy. "Už zanedlouho by u vás mohla propuknout dosti vážná choroba."

"Četla jsem vaše knihy," řekla mi. "K čemu se tedy podle vás upnula moje duše?"

"K dokonalosti a k budoucnosti."

"Jak tomu mám rozumět?"

"Představte si například, že moje duše se upjala k penězům a já začal závidět, krást, ponižovat lidi a vysmívat se jim."

"Ale já se nikomu neposmívám," usmála se žena.

"Vůbec se mi nelíbí vaše pole v oblasti dělohy a pravého prsu. Když máme nějaký problém na levé straně těla, urážíme se, když na pravé, začínáme sami urážet jiné. Vy lidi urážíte jak slovy, tak v myšlenkách i v chování."

Překvapeně na mě pohlédla a pokrčila rameny.

"Podívejte se," pokračoval jsem, "když se pro mě dokonalost a budoucnost stanou nejvyšším cílem, nevyhnutelně se dopustím řady činů, které jsou v příkrém rozporu s nejvyšší etikou. Teď vám například mohu sdělit všechny informace o vás, ale v tom případě se vystavím velkému přetížení. Takže se pokuste mi pomoci a hledejme společně."

Probrali jsme si jednotlivé možné varianty porušování zákonů, jichž se mohla dopustit. A já jsem jí hned uváděl dobu, kdy se tak stalo.

"Víte," zauvažovala žena, "v době, o které mluvíte, jsem se aktivně věnovala věštění, předpovídání budoucnosti. Nemohly by nějaké ty prohřešky proti zákonům plynout právě z toho?"

"Asi ano. Vyprávějte mi o posledním případě, kdy jste věštila, a podíváme se, jak se vedlo tomu, kdo vás o to požádal."

"Byla to žena. Karty ukázaly, že se brzy vdá a že se jí narodí harmonické dítě."

Prohlédl jsem si pole své návštěvnice. Našel jsem v něm pravděpodobnou smrt jejích dvou dětí. Příčinou byl zrod programu sebezářvy v matčině nitru, který pronikl hluboko do jemných hladin. Prohlédl jsem si taky budoucnost ženy, která k věštceři přišla, a začal jsem věci rozumět lépe.

"Vy jste jí řekla, že se rozvede s manželem?"

"Nevzpomínám si. Když věštím, mé vědomí dřímá."

"Snažte se rozpomenout," poprosil jsem ji.

"Ano, o rozvodu jsem jí něco říkala."

Soustředěně jsem zauvažoval, jak jí své informace podat co nejsrozumitelněji.

"Jestlipak víte, proč se bible chová tak příkře k věštceřům a také k astrologům?" zeptal jsem se jí.

"Asi proto, že poskytují nepřesné informace," usoudila žena. "Naopak - protože poskytují přesné informace. Znat budoucnost bývá nebezpečné."

"No dobře, ale proč tedy jasnovidci věští budoucnost, a přesto se cítí normálně?"

"Vzpomeňte si na dějiny: Kroisos se rozhodl, že si své jasnovidce přezkouší. Jen jediná žena mu však dokázala přesně říci, co ve kterou hodinu dělal. Kroisos se jí tedy zeptal, co se stane, když potáhne s vojskem proti sousední říši. Velká říše zahyne, řekla jasnovidka. A skutečně to tak dopadlo. Byla to však říše vetřelcova. Není náhodou, že orákulové zpravidla poskytovali velmi nejasné předpovědi. Na budoucnosti jsme totiž velmi závislí, protože nás utváří. Jenže čím jasněji vidíme budoucnost, tím silnější je v nás pokušení učinit ji svým nejvyšším cílem. Když člověk svou budoucnost nezná, chápe, že jeho nejspolehlivější ochranou je láska k Bohu a mravnost. A naopak, čím přesnější představu o své budoucnosti člověk má, tím větší je pokušení neměnit sebe sama, ale o to intenzivněji měnit svůj příští osud. Takové pokusy pak končí žalostně. Znat budoucnost proto

není dáno každému. Jestliže k nám nějaká informace přichází, musí poskytovat možnost volby. Čím přesnější je pak naše vnitřní orientace, tím správnější variantu chování si nakonec vybereme. Jasnovidci své informace často těžší z dosti nezřetelných signálů. Odpovědnost za takové informace tedy leží na nich. Proto tu musí být filtr, jímž nebezpečné údaje neprojdou. Záleží tedy na tom, zda jasnovidce zprostředkuje vše, co se dovídá, nebo se ptá, co pacientovi sdělit může a co ne, zda sám cítí, jak o které informaci rozhodnout a údaj, o němž ví, že by pacientovi mohl uškodit, jednoduše ignoruje. Vy jste ale pracovala bez tohoto samozřejmého filtru. Může se to sice zdát zvláštní, ale když někdy sdělíte nepřesnou či dokonce chybnou informaci o budoucnosti, zdaleka to pro zdraví pacienta není tak nebezpečné, jak by se mohlo zdát. Někdy mu to dokonce prospívá. Kdežto přesný údaj může člověka zcela rozvrátit. A přesně takovéto údaje jste poskytla. Pokud program sebezkušenosti, který se v té žedně spustil, povede k jejímu onemocnění a navíc zasáhne děti, můžete za to pykat vlastním zdravím a zdravím svých dětí. Takovýmto činem jste své lpění na dokonalosti a na budoucnosti mnohonásobně posílila. Proto budete připravena jak o budoucnost, tak o dokonalost. Buď těžkou chorobou, osudovým krachem, nebo dokonce smrtí."

Žena se zamyslela:

"Budiž... A říkáte svým pacientům vy, co je čeká, když vidíte jejich budoucnost?"

"Za prvé jim nikdy nesdělují to, co reálně vidím; nikdy neřeknu: Vám se stane to a to... Že se něco může stát, ještě neznamená, že se to doopravdy stane. Proto říkám: Pokud se vnitřně nezměníte, mohlo by se vám přihodit to a to... A ten člověk chápe, že vlastní proměnou mění i svou budoucnost. Já sám si zakazuji vidět konkrétní příští děje - to je neetické. Uvedu vám příklad. Přednášel jsem v zahraničí a vedle mě seděla tlumočnice. O přestávce mi řekla, abych si ji neměřil tak posupně, když mám pocit, že překládá příliš pomalu. Zrozpačitěl jsem a cítil se před ní trapně. Jenže už za několik dní míjejí osud začal podávat následující zprávy: Pokud neporodí syna, bude pomalu a v bolestech umírat. Měli jsme jednu společnou známou a já uvažoval, zda má smysl jí toto znepokojivé sdělení zjevit, nebo ne. Bylo jí přes třicet a nějaké děti už asi měla - tím spíš, že osud neprojevuje přání, aby tato informace dospěla až k ní.

„Dověděl jsem se od osudu, že pro tvou přítelkyni by mělo smysl mít ještě jedno dítě,“ řekl jsem jí.

Za několik dní mi známá řekla:

„Paní tlumočnice ti moc děkuje.“

„Zač mi děkuje?“

„Před čtyřmi měsíci se provdala a dlouze uvažovala o tom, zda má ještě mít děti, nebo ne. Začala se přiklánět k názoru, že dítě by překáželo jejím dalším pracovním plánům, a najednou přijde tvůj vzkaz. Tak se rozhodla, že porodí.“

Řekl jsem své známé, že mé informace byly daleko určitější. Ta žena ale měla možnost volby a já jí poskytl možnost, aby tuto volbu učinila sama. A byla správná."

Pak jsem pokračoval v rozmluvě s jasnovidkou:

"Určující pro to, zda nejvyšší zákony porušujeme, nebo ne, je cit lásky v naší duši. Když se tok lásky z našeho nitra zpomaluje, je to znamení, že začínáme svět vnímat nesprávně. Jakmile se ale tento tok zastaví úplně, je jasné, že v nás převážily výhrady vůči světu. Když jsme v sobě potlačovali cit lásky, znamená to, že duši zaplavila agrese. A když jde o osud a zdraví lidí, musíme být o to odpovědnější. Představte si, že léčitel chce pomoci pacientovi. Tělo nemocného se trápí, ale duše není připravena k tomu, aby vykročila vpřed, někam dál. A pokaždé, když léčitel zhojí tělo, posiluje jeho lpění na všem, co s tělem souvisí. To se pak dále předává dětem. Pacient najednou propadá pocitům žárlivosti a dotčenosti, jeho děti přijdou o osobní život a jejich osud je v troskách. Jestliže ve snaze zachránit své tělo někoho zrazujeme nebo se zříkáme lásky, zasazujeme těžkou ránu své duši a tělo stavíme nad ni, pak tělo a vše, co s ním souvisí, začíná trpět. Láska, skrze niž spějeme k Bohu, musí být nejvyšším z majáků, které nás vedou životem."

Sedím v útulné hale domu nedaleko Říma. Italka sedící proti mně přišla už podruhé. Znovu si prohlížím pole jejích dětí a jedním z nich se zabývám detailněji.

"Tenhle problém už souvisí s jeho osobní karmou a charakterem. Pokud nepřestane o lidech špatně smýšlet a odsuzovat je, mohl by zahynout."

"Teď chodí k psychoterapeutovi," řekla mi ta paní, "a já doufám, že se jeho stav zlepší."

"Vraťte se, prosím, v myšlenkách do doby, kdy jste syna čekala," požádal jsem ji. "A při těchto vzpomínkách prostě Boha, aby se pro vašeho syna i další potomky nejvyšším štěstím stala láska ke Stvořiteli. Život se všemi lidskými hodnotami je zprostředkovatelem této lásky. Předtím však vytěsňte ze své duše veškeré výhrady vůči rodičům, manželovi, velkým skupinám lidí, vůči sobě, osudu i vůči Bohu samotnému. Vaše hodinová modlitba přinese stejný efekt jako měsíc terapeutovy práce. Na rozdíl od lékařů však synovi navíc zaručeně pomůžete ke správnému vnímání světa."

Debata pokračovala její otázkou:

"Mám jednoho známého, a ten je s dětmi v neustálém sporu. Nemohl byste mi říct, v čem je problém?"

"Ten člověk je velmi krutý," odpověděl jsem. "Zvykl si neustále jen obviňovat a ošklivě smýšlet o okolním světě. Ostatně, už napřesrok by mohl dostat rakovinu tenkého střeva. Energetika v této oblasti jeho organismu se mi nelíbí. První syn se otce straní, protože jeho vlastní orientace je správná a on cítí, že otcovo pyšné lnutí k dokonalosti by jeho duši mohlo uškodit. Pokud se otci otevře druhý syn a naváže s ním vnitřní kontakt, hrozí mu rovnou záhuba. Dcera má pole vyrovnané a chová se k otci normálně. Přehnaně náročný je naopak on vůči ní."

"To je k neuvěření," užasla ta že na, "já vám řeknu pouhá jména, a vy o těch lidech víte všechno."

"To není tak těžké, snadno se tomu dá naučit."

Do italštiny náš dialog překládala jedna má známá.

"Napadlo mě, že hodně lidí, kteří si přečtou vaše knihy, na sobě začne pracovat, a takoví pak ledacos dokážou. Jenže jiným se nedaří ani to nejmenší. Čím to je?"

"Když má někdo silné výhrady vůči otci a hněvá se na Boha a na osud, pak jeho pole útočí na mé pole a on přestává s knihou komunikovat. Kdekdo se dnes dopouští jedné osudové chyby - pracuje na programech a modlí se za očistu své duše od vnější agrese, ale vlastní povahu přitom měnit nechce. Vzhledem k tomu také nakonec spláče nad výsledkem. Když přehodnocujeme svůj život, ale přitom dál považujeme za nejvyšší hodnotu peníze, můžeme se modlit sebevíc, a očisty nedosáhneme. Když přehodnocuji svůj život a znovu a znovu nade vše stavím rodinu, žárlivost nemizí. Když kráčím životem a alfou a omegou jsou pro mě schopnosti, intelekt a dokonalost, pýcha se nikam neztrácí. V jakékoli kritické situaci budu myslet jen na záchranu peněz, rodiny a dokonalosti. A tím budu zabíjet lásku. Kdežto pokud své vnitřní já budu jednoznačně a navždy ztotožňovat s láskou, budu lásku vždy a všude zachraňovat. Což nakonec spasí jak mě, tak mé děti."

Překladatelka zamyšleně pohlédla k oknu.

"Víte, co je podle mě ve vašich knihách také důležité?" otázala se.

"Co?"

"Že ta soustava funguje bez vašeho dalšího zásahu. Chci tím říci, že stačilo, abyste duchovní zákony odhalil - teď už může každý z nich svůj blahodárný vliv vykonávat zcela samostatně. Mám na Sardinii příbuzného. Před šestnácti lety onemocněl hepatitidou a v posledních letech se jeho zdravotní stav značně zhoršil. Nedávno ho postihl velmi silný záchvat. Bylo mu velice špatně a zavolal mí. Řekla jsem mu, že nemoci jater jsou způsobeny nutkavým přáním smýšlet o lidech a okolním světě špatně. A také že je žárlivý a urážlivý. A pak jsem mu řekla ještě pár slov o druhé knize. A, záchvat pominul. Jen ještě musel dvakrát do měsíce chodit na kontrolu. Léky však už žádné nebral. Po dalších laboratorních testech se ukázalo, že ten člověk je najednou naprosto zdravý. A lékaři si už měsíc lámou hlavu tím, kam ta nemoc mohla zmizet. Včera poslali čtyři zkumavky s krví do jiného města, aby vyloučili náhodný omyl, ale stejně nic nechápou."

Najednou se mě zeptala:

"Proč, prosím vás, všichni neustále mluví o konci světa a podobných hrůzách? Copak tohle všechno opravdu přijde?"

"Souhlasíte s tím, že lidstvo by se dnes mělo dostat na vyšší vývojový stupeň?" odpověděl jsem na otázku otázkou.

"Samozřejmě."

"Připouštíte, že lidská morálka pokulhává za našimi technologickými úspěchy?"

"Ale jistě, to přece chápe každý."

"Proto je zřejmě nutné získat od Boha větší díl lásky - abychom přežili i den zítřejší."

"A co s námi ten příděl lásky navíc udělá?"

"Čím víc je v nás lásky, tím vyšší je naše morálka a mravnost, a tudíž i šance na přežití."

"Asi máte pravdu..."

"Jenže v okamžiku, kdy k nám tento nový podíl lásky začne proudit, musejí být všechny lidské hodnoty potlačeny, jinak k nim znovu budeme volky nevolky lnout. Člověk proto obvykle musí zemřít. Někdy se dostaví nepříjemnosti, ponížení, neštěstí a nemoci. Jen zřídka se člověk od pozemských slastí odvrací dobrovolně, sám směřuje k Bohu a kromě těla konečně začíná pečovat také o duši. Dokud lidstvo není připraveno k dobrovolné očistě, spouštějí se donucovací mechanismy. Nu a pokud lidstvo bude nějaké hodnoty stavět výš než lásku k Bohu, dostane se mu tohoto nového dílu láskyplnosti až v záhrobí. Jestliže si však uvědomíme dynamiku základních procesů, musíme konstatovat, že v posledních letech ochota lidstva zintensivnit své směřování k Bohu vzrůstá. Což je velmi nadějně."

Nedávno jsem vyslechl velmi zajímavý lidský příběh:

"Prodělal jsem těžký úraz, který mohl definitivně zhatit můj úspěch, kariéru, osud i všechny příznivé vyhlídky do budoucna. Skončil jsem v nemocnici. Příbuzní mi začali nosit všelijaké pamlsky a přemlouvali mě, abych hodně jedl. Já ale cítil, že se nesmím bezhlavě cpát, že mám naopak na všechnu vnější marnost zapomenout a stáhnout se do sebe. Příbuzní trvali na svém. Jenže mě pronásledovaly hlavně myšlenky na budoucnost, na plány, které se tak beznadějně hroutily. Veškeré lahůdky jsem tedy odmítal. Cítil jsem, že takové věci pozřít nesmím. Neustále jsem se také pokoušel zapudit veškeré myšlenky na to, co přijde. A tak jsem od sebe silou mocí odháněl představy, naděje a projekty, ale nedařilo se mi to. Naopak jsem si v duchu do omrzení představoval, co všechno mě čeká a co rozhodně musím udělat - zkrátka jsem neustále spřádal nějaké plány. Pak se ve mně probudila přímo chorobná žravost a já spořádal všechno, nač jsem přišel.

Několik dní nato jsem kráčet nemocniční chodbou a zničehonic jsem omdlel. Upadl jsem a silně jsem se udeřil, mimochodem zrovna do poraněného místa. Můj zdravotní stav se velmi zhoršil. Pochopil jsem, že jsem nevyužil šance, která se mi nabízela. Má budoucnost se dokonale uzavřela. Zatím nevím, co se mnou bude dál. Po rozmluvě s vámi jsem však pochopil, kam bych asi tak měl zaměřit své úsilí, a to je pro mě v tuto chvíli nejdůležitější."

Podivuhodnou historii mi vyprávěla i známá léčitelka. Jeden její svěřenec zápolil s nezadržitelně metastázuující rakovinou. Všechno přitom začalo nádorem na ledvině. Lékaři nemocného prohlédli, konstatovali, že mu není pomoci, a pustili ho z nemocnice spánembohem domů. Léčitelka se v této situaci rozhodla pro velmi nezvyklý, a přitom elegantní tah.

"Když to všechno propuklo onemocněním ledvin, pokusím se ti v astrální hladině transplantovat ledvinu novou," navrhla mu.

Pacient už neměl co ztratit, a tak souhlasil. Léčitelka tedy provedla astrální náhradu orgánu. Konkrétně to znamenalo, že si představila zdravou lidskou ledvinu a zavedla ji do pacientova pole. Ten se během několika málo dnů začal cítit mnohem lépe. Asi za šest týdnů si zašel do nemocnice na kontrolu. Překvapení lékaři nejdřív užasli nad tím, že vůbec ještě žije. Když však provedli první

laboratorní testy, vyrazilo jim to dech docela: nádor zmizel a metastázy taky. Ošetřující lékař však byl přesvědčen, že pomohla jeho předchozí medikamentózní léčba.

"Co myslíte, pomohla jsem mu opravdu, nebo ne?" zeptala se ,mě léčitelka.

"Samozřejmě, v tomto případě mají léky jen malé vyhlídky na úspěch. A chcete vědět, jak to přesně probíhalo?"

"Moc," přikývla.

"Tak mi řekněte jméno jeho ženy."

Podíval jsem se do pole pacientovy manželky a začal jsem líčit průběh nemoci i jejího vyléčení:

"Jeho problémem nebyla jen žárlivost, ale i pýcha. Neustále měl vůči ženě nějaké výhrady. Podvědomá agrese nakonec vyskočila na 300 jednotek. Program sebezkažy se tedy mohl bez překážek rozběhnout. Když si program vybírá za cíl vyměšovací a pohlavní orgány, zablokuje se buď jejich funkce, nebo dochází k organickým poruchám. V tomto případě vznikl rakovinný nádor na ledvině. Nyní se však program sebezkažy zcela zastavil. Běží ovšem program zkažy manželky, který se navíc dále posílil. Její pole je nápadně deformované. V této chvíli jí hrozí brzká smrt."

"A co se stane, když zemře?"

"Časem byste se jako původkyně její smrti mohla dočkat rakoviny pravého prsu. Pokud v duchovní hladině pomáháte pacientovi takovýmto způsobem, pokud změny v charakteru a míra láskyplnosti nedostihne fyzickou úroveň, dostavuje se u nemocného absolutizace budoucnosti. Protože odtud berete lásku a energii, již ho nakonec léčíte. Díky tomu byste mohla přijít o vlastní budoucnost. Mimochodem - mužští potomci toho muže ve třetí a dalších generacích jsou zcela bez energie. Já bych řekl, že vaše léčba účinkuje jako dobrý chemický preparát. Jde totiž jen o odklad, a jestliže duše za vývojem těla pokulhává, nastanou problémy."

"A dá se to nějak napravit?" zeptala se mě rozechvěle.

"Dá. Musíte ale manželku toho pacienta z kritické situace dostat. Modlete se za to, aby z její duše odešla žárlivost. Aby se pro ni nejvyšším štěstím stala láska k Bohu a milovaný člověk aby plnil jen úlohu prostředníka této lásky. Jedině v takovém případě se ocitne pod ochranou a manželova agrese ji neohrozí."

Už druhý den mi léčitelka zavolala znovu:

"Tak co - změnilo se něco, má nějakou šanci?"

"Ano, situace se významně zlepšila. Její pole se obnovilo a smrt z něj již odešla."

"A co manžel?"

"Pro toho se program zkažy znovu transformoval v program sebezkažy. Tak za rok za půldruhého mu hrozí rakovina prostaty."

"Dá se mu podle vás nějak pomoci?"

"Ať se zbaví výhrad vůči ženě a modlí se. Pak bude zdrav."

Hladiny lásky

"Mluvíte příliš rychle," postěžoval si mi nedávno jeden pacient. "Člověk ani nestihne pochopit smysl. Pro vás je to všechno samozřejmost. Kdežto já - já to nestačím ani pořádně zaznamenat, natož tomu porozumět."

O tomhle problému vím už dávno. Čím víc informací je k dispozici, tím víc času a úsilí musím vynaložit na to, abych je pacientovi předal. Východisko je tu jediné - je třeba informace co nejvíce zhustit. Však také to, co jsem dřív vysvětloval celé hodiny, jsem dnes schopen obsáhnout v jedné ve dvou větách. Už první knihu jsem klidně mohl roztáhnout na deset svazků. Jsem ale lenoch a nerad dělám zbytečnou práci. A ještě něco - ředění informací je pro mě učiněná trýzeň. Steré opakování a formulační pilování přitom nakonec není jen prostým předáním informace. Ukázalo se, že k maximálnímu informačnímu zisku dochází ve chvíli, kdy se soustředím na co největší sdělnost řečeného. Tedy - čím obecnější údaje poskytuji, tím větší množství jich zároveň získávám, a naopak. Což je knize, kterou právě píšu, jen k užitku. Všechno, co v tomto životě máme rádi, každá lidská hodnota, nám ubírá sílu, lásku a energii. To vše nám přece dává Bůh. Takže pokud Boha miluji nade vše ostatní včetně vlastního života, pak lásky a sil získávám více, než vydávám, a tento přebytek pak využívám pro sebe a své potomky. Ukazuje se, že v jemné hladině neustále zásobujeme duše svých potomků láskou. Když však něco milujeme víc než Boha, odevzdáváme víc, než získáváme, a to je začátek degradace naší duše. Pak čerpáme lásku a síly ze strategických zásob - tedy z duší vlastních potomků a ze svých dalších životů. Aby se podařilo uchránit duši, je třeba člověka připravit o to, na co se jeho duše utkvěle soustřeďuje, co si oblíbila víc než Boha. Jedině člověk, který směřuje k Bohu, dosahuje vnitřní rovnováhy, a zachraňuje tak svou duši.

Jak pojmenovat stav, kdy duše začala něco milovat víc než Boha? Když si z něčeho učiníme cíl a nejvyšší štěstí - což je první známka ochabování lásky k Bohu -, začínáme na tom být závislí. V takovém případě se nás zmocní obavy, vyslovujeme výhrady a klademe si podmínky. To je druhý krok. Třetím krokem je pak přímá agrese, ukřivdění a nenávisť, odsudek, opovržení a podobně. Z lásky k Bohu se rodí dvě tendence lidských, hodnot. Ta první se realizuje jako láska ke světu a k lidem. Základem přání mít rodinu je láska k blízkému člověku, tedy rozmnožovací pud. Základem rozmnožovacího pudu je pak instinkt tvorby, vytváření. Tedy - čím podstatnější jsou lidské hodnoty, které vyznáváme, tím blíže jsme Bohu. I přesto však tyto hodnoty zůstávají hodnotami lidskými, proto jsou předurčeny k rozpadu, tedy k vytváření v nové kvalitě. Druhá hodnotová tendence souvisí s vývojem. Základem schopností a intelektu je dokonalost. Základem dokonalosti pak osud. A konečně základem osudu je budoucnost. Když si člověk učiní cíl z tendence lásky k lidem a ke světu, vzniká žárlivost, která se léčí zradami, hádkami, křivdami a nevěrami. Přání učinit cílem všeho svého bytí dokonalost a neustálý rozvoj plodí pýchu. Ta se dá vyhojit neúspěchy, zklamáním, nespravedlivými urážkami a křivdami, zhroucením osudu a našich plánů do budoucna. Jestliže absolutizujeme obě právě jmenované tendence, přibývají k řečenému ještě těžké nemoci jako rakovina, schizofrenie, cukrovka, roztroušená skleróza a podobně. Často není nutně vybavovat si celý svůj dosavadní život, stačí připomenout si dvě či tři významné události a změnit svůj vztah právě k nim. Nejpodstatnější na pokání není to, že litujeme minulosti, ale to, že změníme sami sebe a nepřipustíme chyby na další cestě životem. Člověk věřící v Boha může vytěžit užitek z jakékoli situace, protože chápe, že tato situace není nahodilost.

V poslední době často zápolím s velkou pracovní zátěží. Na konzultaci ke mně například přišel jeden muž a já po jeho odchodu pocítil těžkou skleslost a vyčerpání. Cítil jsem, že nemám sil cokoli

komukoli vysvětlovat. A to ke mně příští den mělo přijít pět či sedm lidí. Pochopil jsem, že terapii musím zastavit, a to nadlouho. Zároveň jsem se však nemohl ubránit soucitu s nemocnými, kteří se na mou pomoc spoléhají. Tak jsem si řekl, že budu riskovat. Pokud se znovu dostaví bolesti hlavy, bude to znamenat konec.

Druhý den ráno přišel první pacient. Cítil jsem, že nejsem schopen cokoli vysvětlit. Jasně jsem viděl důvody nemoci toho pacienta, problémy s jeho dětmi a dalšími potomky, ale neměl jsem sílu s ním mluvit. Hlavou mi náhle blesklo: Proč vlastně ještě pořád ordinuji? Vždyť jsem všechno vysvětlil ve svých knihách. A tam se snažím mluvit v obrazech a příměrech.

"Jestlipak víte, proč stárneme a umíráme? Aby se nám na cestě k Bohu dostalo dalšího přídělu lásky. Vše, co Bůh stvořil, se k němu musí periodicky vracet, a získávat tak novou zásobu lásky a energie. Hlavní podmínkou kontaktu s Bohem je zřeknutí se kontaktů se vším, co On stvořil. Když stárneme a umíráme, opouštíme vše, co jsme v životě vyznávali a velebili. Jedině tak je možné získat nový příděl lásky, ale stejně dobře je možné, že nám tento příděl nebude na další život stačit. V zájmu nového kontaktu musejí být zničeny všechny lidské hodnoty včetně těch nejvyšších. Potlačit je musíme především před početím dětí, abychom byli schopni obdařit láskou nejen sebe, ale také je. Čím méně je naše láska závislá na lidských hodnotách, tím víc se v duši připodobňujeme Bohu. Bůh přece není na ničem závislý. Čím více se připodobňujeme Bohu, tím víc lásky se rodí v naší duši. V takovém případě se ze špinavé louže měníme v průzračný pramen. Projděte si znovu celý život s pocitem, že vaše láska není na ničem závislá. A modlete se, aby se právě toho dostalo i vašim potomkům."

Jiný pacient mi položil tuto otázku:

"Vy říkáte, že víra v Boha je obrovské štěstí. Zároveň ale tvrdíte, že víra v Boha se musí bortit a rozpadat. Jak tomu mám rozumět?"

"Je podle vás naše vědomí dokonalé?" zeptal jsem se ho.

"Samozřejmě ne."

"Musí se rozvíjet a musí být nahrazováno vědomím dokonalejším. To přece znamená, že staré vědomí a jemu odpovídající představy o světě se musí ničit a nahrazovat představami úplnějšími a dokonalejšími. Víra je našim vědomým vnímáním Boha, naší představou o něm. V plynutí času se však tyto představy mění."

"Vidíte, a já si myslel, že Bůh a víra je jedno a totéž."

"Kdyby to bylo jedno a totéž, pak by se vymizením víry vytratil i Bůh. Jenže na světě žije mnoho ateistů, kteří tvrdí, že Bůh není, odmítají pojem víry, a přesto žijí a mají děti. Jenže když se jak ateisté, tak věřící pokoušejí odhodit cit lásky, ztrácejí plodnost, churavějí a nakonec umírají. Jakékoli hodnoty související s našim vědomím se rodí z lásky. Všechny naše emoce jsou závislé na okolním světě a ožívají v procesu vzájemných styků a vztahů s tímto světem. Jedinou výjimkou z tohoto pravidla je cit lásky, z něhož se rodí okolní svět a jenž není na okolním světě závislý. Když ničíme tento cit, ničíme v sobě i v jiných lásku, pak onemocníme a zemřeme."

Přede mnou sedí mladý muž, který před rokem oslepl. Má cukrovku a nemůže mít děti.

"Před několika lety jsem velmi miloval, ale ta láska byla spojena s častým ponižováním a bořila všechny mé zásady. Dokázal jsem nad touto láskou zvítězit. Teď chápu, že všechny mé současné problémy jsou důsledkem tohoto vítězství. Nebylo to vítězství, jen pokus o vítězství."

"Nad láskou se zvítězit nedá, protože láska je Bůh."

Muž se nadlouho odmlčel a pak přikývl.

"Začněte pocitem, že všechno, co je kolem vás, může už v příští vteřině zmizet, že milovaný člověk vás může kdykoli zradit, může odejít, může vás urazit nebo zemřít. Že ve kterékoli následující vteřině můžete umřít i vy sám. Tehdy veškeré výhrady pomalu odejdou a láska zůstane. Cit lásky nesmí na ničem záviset. Okolní svět i váš život je jen důvodem pro lásku. Slunce přece svítí bez ohledu na to, jak se k němu chováme."

"A co když začnu okolní svět milovat víc než Boha?"

"Pokud nemáte žádné výhrady, milujete okolní svět, jak nejvíc umíte: čím víc lásky budete dávat, tím víc jí získá vaše duše."

Další pacient se mě zeptal:

"Já přece Boha miluji a modlím se k němu... Tak proč mě potkalo tolik nemocí a neštěstí?"

"Láska k Bohu vám poskytuje možnost být šťastný, ale v detailech si štěstí musíte zasloužit sám. Když budete sedět za volantem a modlit se, ale přitom vjedete do protisměru, nevyhnutelně se dostaví velké problémy. Modlitba je modlitba, ale pravidla silničního provozu musíme dodržovat také. Vedle zákonů materiálních jsou tu i zákony duchovní. I ty musíme studovat a dodržovat. Každé náboženství nám poskytuje představu o Bohu, sdělení o zákonech rozvoje ducha. Mystika, magie a okultismus studují výlučně zákony ducha. Když se tyto zákony stávají samoúčelem, jsou smutné důsledky nevyhnutelné. Proto naše hmotné a duchovní zkoumání vždy musí zahřívát láska. Pro přežití a další vývoj je to ten nejdůležitější předpoklad."

Vzpomínám si, jak jsem se před několika lety pokoušel proniknout hlouběji do hladin božství. Nejsnazší cesta vedla magnetickým polem. Při přechodu z jednoho světa do druhého jsou charakteristiky magnetického pole, neznámo proč, nejstabilnější právě tam, kde se nacházejí magnetické póly Země. Tam se totiž mění časoprostorové charakteristiky. Jižní pól tíhne k minulosti. Tato tendence se pak přesouvá na západní polokouli, zejména na americký dvojkontinent. Severní pól zase tíhne k budoucnosti a přes Rusko a Střední Asii sahá jeho vliv až k Himálaji. Ve východní části Jižní Ameriky existuje oblast s největší orientací na minulost. Dřív jsem nemohl pochopit jedno: když člověk v minulém či předminulém životě žil v této oblasti, zpravidla míval sklony k černé magii a své schopnosti podřizoval zjištěným cílům. Pokud žil naopak někde v okolí himálajského masivu, jeho základní životní tendence byla altruistická. A pak jsem nečekaně porozuměl: minulost je hmotný svět, který nás obklopuje, kdežto budoucnost se rovná duchovnosti. V praxi to znamená, že západní polokoule se vše snaží realizovat, hromadit hmotné statky, rozvíjet materiální svět. Východní polokoule zase hledí do budoucnosti, ke všemu ještě nerealizovanému, k duchovnosti. Člověk duchovní žije ve jménu budoucnosti, tedy hlásá altruismus. Absolutizace budoucnosti, rozuměj duchovnosti, vede k zastavení vývoje a zhroucení všeho, co přijde. Materialista žije z minulosti. Na rozdíl od člověka duchovního, který se orientuje na intuici a plodí kulturu, se materialista soustřeďuje na fakta a důkazy, na zkušenost, tedy na analýzu událostí již odeznělých. Mimochodem - když jsem jednomu známému vysvětloval, jak se mají věci s Jižní Amerikou, řekl, že jižní magnetický pól se posouvá právě k této oblasti. Člověk, který lituje minulosti a nepřijímá ji, spouští program zkázy hmotného světa. Ukázalo se, že skleslost je projevem nevíry v budoucnost, projevem jejího nepřijetí. Proto člověk, který nevraží na budoucnost, sebe sama v této budoucnosti zabíjí, a když pak zítřek přijde, on sám zničehonic onemocní a umírá.

Jeden pacient se ze mě snažil vymámit informace o svých perspektivách, - zda jsou dobré nebo špatné. Řekl jsem mu, že něco takového mu prozradit nemohu. "Když vám řeknu, že ve vaší budoucnosti je všechno dobré, přestanete na sobě pracovat. A když zase řeknu, že všechno bude zlé, nebudete na sobě pracovat tím spíš." Zatím se lidé většinou soustřeďovali na hmotné statky, na minulost, proto všechna náboženství zaměřovala jejich pozornost k věcem ducha, k budoucnosti. To sice zvyšovalo duchovnost, ale zároveň to vedlo k dogmatismu a despocii. Proto o budoucnosti nemáme smýšlet ani příliš špatně, ani příliš dobře. V budoucnosti nás nečeká ani ráj, ani peklo. V budoucnosti bude Bůh. Proto obavy, skleslost a nedůtklivost nemají smysl, můžeme jen milovat. Bůh však není jen v budoucnosti, je i v minulosti a v přítomnosti. Proto je vnitřní nespokojenost s Bohem vlastně agresí proti Bohu.

V telefonním sluchátku se ozval ženský pláč:

"Už jsem u vás jednou byla. Mám strašné problémy se synem. Je velice krutý, pořád se se všemi jen hádá, uráží nás, a i když jsem už o tom s vámi mluvila, nic se nemění. Nedávno umlátíl psa sekerou a včera se toutéž sekerou pokusil zabít i svou ženu."

Pohlédl jsem do pole jejího syna. Našel jsem tam jediné, zato však velice silné lpění - lpění na plodnosti, na tvorbě, na utváření. Z takovéhoho lpění nakonec vždy vyplyne žárlivost a urážlivost.

"Je to tím, že vaše přání učinit milovaného člověka hlavním cílem a smyslem života nepominulo. V obrovské míře jste totéž předala i synovi. A když něco milujeme víc než Boha, nakonec to začneme nenávidět."

"Postupovala jsem přesně tak, jak jste mi řekl. Nechápu, proč se výsledek nedostavil - moc jsem se snažila."

"Pojďme síto všechno zopakovat," navrhl jsem jí. "Pro váš rod je absolutizace tvořivého principu typická, že?"

"Ano, to je pravda," připustila žena. "Mí předkové měli výrazný malířský talent a syn je sice samouk, ale také se pokouší malovat. Pravdou je, že mu to nejde, on se tím strašně trápí a div že přitom nebrečí vzteky."

"Před početím dítěte v sobě musíme potlačit všechny nejvyšší lidské hodnoty včetně samotného přání porodit, přinést nový život. Kdežto vy jste se právě na tento akt tolik upjala, že teď sebemenší neúspěch vyvádí syna z rovnováhy."

"Osm let jsme nemohli mít děti, a já sije velmi přála. Můj muž na to kašlal a nechtěl se léčit. Moc mě to trápilo."

Když si váš syn v minulém životě spřádal plány do budoucna, když byl ponížen ve své touze mít děti, pracovat a tvořit, tuto zkoušku nepřijal. Vám samotné v tomto životě Bůh děti nejdřív nedopřál, mohla jste o jejich příchodu jen toužebně snít a učinit všechno pro to, aby se to stalo. Neměla jste však právo zlobit se na sebe, na osud ani na Boha. Jenže vy jste se hněvala, a to především na Boha. A další věc - muže vám přisoudil Bůh a osud. Když jste se skrze něj dočkala nepřijemností a hněvala jste se na něj za to, vztahoval se váš hněv na Boha a také na osud. A z takovéhoho hněvu se rodí satanismus a nesmírná krutost. Skrze sebe dnes dokážete syna a jeho potomky očistit do té míry, do jaké budete schopna této základní pravdě porozumět. Lepší je být ateistou, který Boha nezná a zlobí se jen na jiné lidi, než věřícím, který na životní zkoušky reaguje nevraživostí vůči osudu a Bohu."

Zakrátko jsem z jejího pole vyrozuměl, že pochopila. Také pole jejího syna se začalo měnit k lepšímu. Když jsem zpočátku v tom programu viděl jen žárlivost, zkomplikoval jsem té ženě možnost nápravy. Všechno by přesto skončilo normálně. Trápil mě však jeden problém, pro nějž jsem nemohl najít vysvětlení.

Nemohu vodit pacienta po všech člancích řetězu. Popisují jen jeho hlavní články, těmi ostatními mě následuje jen intuitivně a očisťuje se sám. V tomto případě se však nic takového nestalo. Znovu a znovu jsem se snažil přijít na to, proč po prvním sezení nedošlo k žádné změně. Byl tu nějaký problém, a já mu nedokázal porozumět. V tom okamžiku zazvonil telefon. Volal mi jeden pacient z Dálného východu. Řekl mi, že jeho syn má rakovinu. Zasažena je ledvina a velký nádor vznikl i v břiše. Prohlédl jsem si pole chlapce, ale žádné větší deformace jsem v něm nezaznamenal. Je tu jisté lpění na tvořivém principu a na touze po vlastním potomstvu, ale to lpění je velmi neznatelné. A zase ničemu nerozumím. Něco mi brání, ale co - to netuším. Znovu a znovu se vracím k událostem uplynulých dnů. Pokouším se dosavadní zkušenosti podpořit intuicí. Vybavil jsem si i rozmluvu s tou ženou. Že by se také ten chlapec hněval na osud a na Boha? Napadlo mě, že tady by mohlo být, jak se říká, jádro pudla. Obrovská zloba na Boha kvůli problémům ve vztazích s milovaným člověkem. Zvykl jsem si zkoumat duchovní hladinu bezprostředně související s tělem. Těžké nemoci jsou vždy útokem na nejsmělejší plány. Prohlédl jsem si tedy první hladinu - ukřivďenost vůči ženám: Z původní úrovně 1300 jednotek zůstalo pouhých 70. V hladině osudu (zloba na milované ženy a na osud) bylo původně 3000 jednotek a zbylo 1000. V hladině hněvu na Boha zůstala hodnota stejná -4000 jednotek. Našel jsem i těžký vztek na budoucnost.

Posílení kontaktu s budoucností se rovná posílení lidské duchovnosti. Když tedy budoucnosti ublížíme, ubližujeme tím i duchovnosti. Něco takového se dá snést jedině za předpokladu, kdy láska z duše vyprchá rychleji než výhrady, tedy když je láska k Bohu větší než náklonnost ke všemu ostatnímu. Proč se ale chlapcovo pole mění tak pomalu? A pak mi konečně došlo, že jsem v pravou chvíli nestihl dát do pořádku sám sebe. Podíval jsem se tedy na vlastní hodnoty tohoto aspektu: hněv na lidi dosahuje 2000 jednotek, hněv na Boha 33 000 jednotek. Vyděsil jsem se - co jsem to u všech všudy zač, když je ve mně tolik agrese vůči Bohu? A čemu budou v jemných hladinách učit mé knihy, když má vlastní duše vypadá tak nevábně? Vzpomněl jsem si, jak jsem v dětství poprvé skákal po hlavě do vody z velké výšky. Dlouho jsem stál, bál jsem se, ale pak jsem sebral všechny síly a vrhl se dolů. Jakmile jsem urazil první metr, najednou se ve mně zrodilo zvláštní přání vrátit se zpátky. A v téhle chvíli jsem se přistihl při stejné touze. Když jsem konečně pochopil, kam jsem se až dostal, a pokusil se couvnout, bylo již pozdě. Ukázalo se, že první kniha natolik změnila mou energetiku, že nenapsat druhou jsem již nemohl, protože v první knize jsem velice podstatné momenty nestihl nebo nedokázal vyložit. Co by se ale asi stalo, kdybych nepohlédl do svého pole nebo bych nedospěl k pojmu "hněv na osud, na budoucnost a na Boha"? V tuto chvíli mě utěšovalo jedno jedině: vysvětloval jsem pacientovi, že čím vyšší je úroveň rozvoje člověka, tím hlubší jsou jeho výhrady, když se k této úrovni příliš upíná. Když mám takové výhrady vůči Bohu, znamená to, že v některém z minulých životů jsem se už značné duchovní úrovně dopracoval. Právě odtud jsem si přinesl dotčenost na Boha. Když mě ale Stvořitel nezničil hned na počátku života, přinesl jsem si do něj nejen záporné, ale i kladné rysy.

Když jsem uzavřel svou první knihu, ocitl jsem se v zajímavé situaci. Dostalo se mi informace vyjádřené těmito slovy: "Jestliže neuznáš, že v sobě nosíš božský princip, tvá kniha nevyjde." Jsem vědec - zkoumám struktury biopole, mou základní metodou je vědecké bádání, analýza, porovnávání, pokus a omyl. Jsem vždy co nejupřímnější a sděluji konkrétně to, co se se mnou dělo. Newton odhalil zákony zemské tíže. Já se zabývám objevy zákonů duchovního vývoje. Nebylo mi však přáno zůstat jen vědcem. Přitom jsem velice toužil vydat knihu obsahující tak důležité informace. Jakmile jsem se s touto premisou smířil, všechno začalo probíhat hladce a normálně. Když jsem dokončil druhou knihu, celá situace se opakovala. Musel jsem znovu výslovně uznat, že v sobě nosím Boha. Dočkal jsem se sdělení, že když píšu o takových věcech, nemohu zůstat jen vědcem. Až teď jsem si však uvědomil, že Boha v sobě nosí každý z nás, i když se to třeba navenek nijak neprojevuje. Ve mně se to však projevit musí, protože pokud budu mluvit o věcech, k nimž jsem dospěl jen jako vědec, může to nakonec být nebezpečné jak pro mě, tak pro jiné. Jak se v nás utváří hierarchie lidských hodnot, musí se v nás projevovat stále silnější sepětí s Bohem. Člověk musí Boha v sobě cítit stále víc. Není možné poznávat svět jen tak, že stoupáme po schodišti výš a výš - to by se to schodiště zhroutilo. Musíme nejen stoupat vzhůru, ale také shůry sestupovat. K čím jemnějším hladinám pronikáme, tím podružnější musí být formální logika, zkušenost a analýza. To znamená, že člověk musí zároveň sám sebe vnímat jako fyzické tělo, jako živou hmotu, závislou na okolním světě a kooperující s ním a s Bohem, který není na tomto vnějším světě závislý a který jen zkoumá lásku, jež nás utváří a rozvíjí. I tuto božskou částici však v sobě musíme trvale pociťovat -jedině tak nás žádné lidské hodnoty nepohrbí, i kdybychom je milovali sebevíc.

Před dvěma dny mi zatelefonovala jedna žena:

"Zdál se mi takový zvláštní, strašný sen. Spatřila jsem tělo svého dítěte celé potetované. Nějaký malý muž, skoro trpaslík, dítě držel za ruku a vedl je do nějaké místnosti. A já přitom věděla, že za chvíli tam dojde k rituální vraždě."

Prohlédl jsem si pole té ženy a zjistil, že její obavy o syna rozhodně nejsou plané. Pole dítěte se mi vůbec nelíbilo. Důvod mi připadal zvláštní a nečekaný - byla to absolutizace struktur ocitajících se za hranicemi minulostí, přítomnosti a budoucnosti. Tyto struktury jsem zatím neuměl ani pojmenovat. Jak se zachovat, co si počít? A tak jsem jí navrhl následující:

"Ve dvou minulých životech jste považovala za Boha to, co přesahovalo dimenze hmoty a prostoru. A téměř přesahovalo i dimenzi času. To ale nebyl Bůh, vy jste se skláněla před božstvem, které se jmenuje nejvyšší lidské hodnoty. To, co jste si pro sebe zbožštila, bylo jejich ztělesněním. Modlete se a zítra mi zavolejte. Jestliže zítra bude pole vašeho dítěte čisté, měl jsem pravdu. Když budete neustále cítit Boha v duši, zmizí z této duše opovržení, odsudek a jakákoli nespokojenost se světem, který vás obklopuje."

Sotva se nazítří ve sluchátku ozval její hlas, okamžitě jsem věděl, že všechno je zase v pořádku. Což pro mě znamenalo, že mohu kráčet dál.

Matka s dcerou mě poprosily, abych zachránil otce. Diagnóza byla přitom jasná a hrozivá - rakovina plic. Rakovina plic a žaludku se léčí velmi obtížně, protože tady není jen zášť vůči nejbližším, ale i vůči osudu a budoucnosti. Příčinu, která vedla k tak těžkým následkům, jsem našel v tendenci lásky. Milovaní lidé, rodina a děti, se pro nemocného otce stali nejvyšší hodnotou. Agresi, která s tím souvisí, přenesl i na své potomky. Jeho dceři jsem vysvětlil:

"Celá suma jeho zášti vůči nejbližším, vůči světu, vůči sobě i Bohu může vás i vaše děti zabít. Je třeba změnit svůj postoj ke světu. I kdyby vaše láska k nejbližším a ke světu byla ponížena sebevíc, vnitřní láskyplnost musí zůstat nedotčena. Láska k blízkému člověku vytváří tento svět, a protože takovýto vztah s okolním světem úzce souvisí, v atmosféře rozpadajícího se světa se do značné míry rozpadá i on. Uvnitř však zůstává láska k Bohu. Bůh je věčný, proto je věčný i cit lásky. Proto by se tyto dvě entity nikdy neměly spojit a splýnout. I přesto, že neustále přecházejí jedna v druhou."

Božská láska se v nás projevuje tím silněji, čím silnější je láska lidská. Pak se lidská láska hroustí, aby příliš nepřilnula k božskosti, a nakonec se rodí znovu.

"Vybatve si všechny případy, kdy někdo zklamal vaši důvěru, a v duchu si je prožijte znovu s pocitem uchování lásky."

Přikývla, vyšla z ordinace ven, ale když se po chvíli vrátila, nijaké zvláštní změny jsem nezaznamenal. Ukázalo se, že mezitím zavolala do nemocnice, kde ležel její těžce nemocný otec, a zjistila, že jeho zdravotní stav se dále zhoršil. Podíval jsem se, jak hluboko se do otcovy duše zažrala osudová zášť, a naskytl se mi velmi smutná podívaná.

"Kromě čistě lidských hodnot v minulosti a přítomnosti jsou tu také hodnoty budoucnostní. Ztrácet ty je obzvlášť bolestivé. Když se modlíte, můžete vlastními slovy konstatovat, že jakékoli lidské štěstí v minulosti, přítomnosti i budoucnosti je jen prostředkem lásky k Bohu."

Nedávno jsem však zaznamenal hladiny, které meze minulosti, přítomností a budoucnosti přesahují. Pojmenovat články tohoto řetězce jsem hned nedokázal a myslel jsem si, že se s tím nesetkám ještě hodně dlouho. Ani jeden obvyklý model a postup v tomto případě nepomáhal. Jistá naděje však nakonec přece jen svítila. Když jsem se pokoušel stanovit, s čím v člověku souvisí první článek tohoto řetězce, zjistil jsem, že je to oblast genitálií. Co to má znamenat? ptal jsem se sám sebe. Že by naše sexuální bažení přesahovalo rámec minulosti, přítomnosti a budoucnosti? Velmi zvláštní. Druhý článek jsem objevil v oblasti hrudníku a třetí v hlavě.

U nemocného, jehož jsem distančně vyšetřil, se projevovala absolutizace několika hladin jednoho řetězce. Vysvětlit to však jeho ženě a dceři jsem neuměl. Pokoušel jsem se to objasňovat kategoriemi, s nimiž jsem pracoval již delší dobu, a mluvil jsem o utváření, tvorbě, o touze po plození, o vztahu k milovaným lidem. Zejména dívka mi však vůbec nerozuměla. Viděl jsem její zoufalství, ale energetické aspekty napovídaly, že celá situace se jen dál komplikuje.

"Doporučoval bych čtyřicetiminutovou přestávku," řekl jsem. Obě z ordinace odešly a já se pohroužil do jakési polodřímoty. Na prahu spánku je často snazší přicházet na nová řešení. Dvacet minut jsem soustředěně, ba horečně pracoval, přestože vědomí téměř nefungovalo. Vědomí totiž má sklon sklouzávat ke stereotypům. Těžko přijímá zásadně nové informace. A asi za půl hodiny mi v mysli doslova zaplanulo potřebné poznání – sexuální puzení musí nejdřív směřovat k Bohu, a

pak teprve k člověku. Jakmile jsem si tohle uvědomil, okamžitě jsem zaznamenal, že i stav dcery a jejího otce se výrazně zlepšil.

Pozval jsem si obě ženy zpátky do ordinace:

"Tak co, už je to lepší?" zeptal jsem se. "Ano, někde uvnitř se mi určitě ulevilo."

"První sexuální cit musí vždy směřovat k Bohu."

"Jak tomu proboha mám rozumět?!"

"V každém citu lásky je vždy obsaženo větší či menší sexuální puzení. Jestliže musí k Bohu směřovat každý náš cit, pak se to oblasti sexuality týká taky. V normálním životě to vypadá docela prostě: Když je pro váš sexuální cit nejdůležitějším cílem milovaný muž a když tento muž vaše tělesné bažení poníží a pošlape, vy to nakonec nemusíte vydržet. Protože tento cit je odvozen od milovaného člověka, je výbuch agrese nevyhnutelný. Jestliže však od milovaného člověka odvozen není, pak naši vnitřní lásku nemůže nic potlačit či zahubit. Až přijдете domů, zavolejte otci, a pak prosím zavolejte mně."

Odešly a já čekal na výsledek. Byl pro mě velice důležitý. Pokud byl můj závěr správný, alespoň malé zlepšení ve zdravotním stavu otce by se mělo dostavit. Za pár hodin mi dívka opravdu zavolala:

"Nerada bych to zakřikla, ale otci se udělalo líp."

Uvědomuji si, že v nejbližší době bude těžké přesně zformulovat, jaký konkrétní řetězec překračuje hranice minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Pokud bych to však nedokázal, nebudu schopen pomoci pacientům, jejichž zášť dosáhla až do těchto struktur. Proto jsem se den po dni propracovával ke vzájemným vztahům jednotlivých částí tohoto řetězu. Nakonec se ukázalo, že minulost, přítomnost a budoucnost jsou tendencemi lásky ke světu, a také tendencemi osobního vývoje každého jedince. Tedy - vše, co existuje, existuje v čase a je výsledkem aktivity následující posloupnosti karmických programů. Jejím prvním článkem je sexuální puzení. To jednoznačně patří k tomuto světu, ale zároveň jeho hranice překračuje. Druhý článek nějak souvisí s duší a přesahuje hranice času ještě výrazněji než první. Třetí se pojí s naším vědomím. Čtvrtý, který zatím neznám, je umístěn nad naši hlavou.

Několik týdnů jsem se pokoušel odhalit situace, v nichž mohly být pošlapány nejvyšší lidské hodnoty. Prakticky všechny pokusy zhodnotit vlastní život i životy jiných lidí však končily stejně - situací, kdy milovaný člověk odmítá naši lásku. A pak najednou přišlo prozření: celý vesmír a všechny jeho komponenty vznikly z lásky. Důležité je, že tato láska se dělí do několika hladin. Hladina první, sexuální, spojuje vše živé. Druhá hladina, kdy milujeme nejen tělem, ale i duší, je vlastní nejvyšším živočichům. Třetí hladina - tedy láska těla, duše a vědomí - se u zvířat téměř nevyskytuje a je zaznamenatelná jen u lidí. U nevšedních, vskutku duchovních osobností se láska projevuje i ve čtvrté hladině. V zásadě lze lásku vysledovat v nejméně sedmi hladinách a teoreticky se dalo od počátku předpokládat, že jich existuje nejméně deset. Víc by současný člověk zřejmě neunesl, protože není schopen snášet bolest ztráty. Celkem jsem nakonec takovýchto hladin napočítal sedmnáct. Je jich zřejmě ještě mnohem víc, ale má současná citlivost a vnímavost k takovýmto fenoménům má svůj strop. Bylo zřejmé, že začínám chápat, jak je láska v tomto vesmíru utvářena. Abychom zakusili božskou lásku, musím na vědomé úrovni projít všemi sedmnácti hladinami. A pak prožít zármutek z jejich ztráty. Proto musí být láska k Bohu mnohonásobně vyšší než je hladina, v níž je v daném okamžiku lidstvo schopno citu lásky.

Podíval jsem se, jak probíhá proces vývoje: nejdřív je člověku dáno dotknout se nejvyšších projevů lásky, která může dospět až do čtvrté, sedmé, osmé či třeba třinácté hladiny. A pak začínáme být od této lásky doslova odštíhováni, abychom nepřirostli k lásce božské. V průměru může nakonec člověk akceptovat hladinu zhruba poloviční: Když zakusil lásku nejvyšší v sedmé hladině, je schopen vydržet třetí, když miloval nejvyšší ve třinácté hladině, unese nakonec analogicky šestou či sedmou. Je-li ponížení v lásce silnější než naše schopnost vydržet ztrátu, člověk onemocní nebo zemře.

Mám ve zvyku často hledět do zrcadla, dívat se, zda stárnu nebo mládnou. Nedávno jsem se rozhodl zjistit, zda to je, či není porušení nevyšších zákonů. Ukázalo se, že je. Je to přání smrti zítřejšímu dni a sobě v tomto zítřku, tedy podvědomý strach ze stárání a zchátralosti. Když jsem ve své tváři zaznamenal známky stárnutí, zakoušel jsem hrůzu z toho, co přijde, zvyšovala se bezděčná agresivita a procesy stárnutí se urychlovaly. Člověk o sobě nemá říkat, že je bohatý. Stejně tak nemá smysl říkat, že mé tělo stárne. Když člověk pronáší slovo "já", nemá mluvit o penězích, autech, domech, o své fyzické schránce ani o schopnostech, inteligenci a osobní dokonalosti. Já - to je především láska vyzařující z mé duše, vše ostatní dostáváme jen k dočasnému užívání a spojovat to s nesmrtelnou jiskrou ve vlastní duši nemáme právo.

"Odjela jsem z rodné země, když se tam zvedla vlna zuřivého nacionalismu," vyprávěla mi žena, pocházející z jedné bývalé svazové republiky. "Pochopila jsem, že něco takového je s mou duší neslučitelné. Je podle vás nacionalismus porušením nejvyšších zákonů, nebo není?"

"Je to samozřejmě vyznávání modly celonárodního údělu a úspěchu, což v konečném důsledku vede ke zhroucení osudu. Čím vyšší je vlna nacionalismu, tím větší rozvrat lze v budoucnosti očekávat."

Mladý muž trpěl chorobou, při níž dochází k atrofii a vysychání svalstva. Tato nemoc ovšem blokuje obzvlášť mohutný program sebezkázy.

"Při minulém sezení jsem vám řekl, že ve vás vzrůstá absolutizace lásky ke světu a k lidem. Z toho přirozeně plyne žárlivost, podezíravost a zášti-plnost. Program zkázy milovaného člověka, inspirovaný žárlivostí, je ale také programem zkázy jeho dětí. Tento program velmi rychle přerůstá v program sebezničení. Také on zasahuje naše děti. Těžké nemoci tedy přicházejí proto, abychom nemrzačili duše svých dětí a dalších potomků. Ve vás je agrese tak velká proto, že jste se upjal na tendenci ke stále větší dokonalosti. Musíte na sobě pracovat dál."

"Musím se přiznat, že milovaný člověk je pro mě stále nejdůležitější hodnotou," připustil pacient.

"Hned vám vysvětlím, proč to tak je. Všechny hodnoty se rodí z citu lásky. V oblasti první čakry se láska realizuje především jako sexuální pud. V oblasti hrudníku se láska projevuje jako přátelství, dobré vztahy, přívětivost. V oblasti hlavy se láska projevuje jako oduševnělost, kreativita, tvořivost. Nad hlavou, v našem časo-energetickém těle, se láska realizuje jako kontakt s budoucností, jako pocit nadcházejícího sblížení s Bohem. Ve druhé a třetí hladině žádné lpění nezaznamenávám, ale stále se k něčemu upínáte v hladině první a čtvrté. Co to znamená? Znamená to, že svůj první sexuální cit jste odhodlání dát ženě a sny o lásce také. Pochopte ale jednu prostou pravdu. Bůh není jen otec. Bůh je i matka, bratr a sestra, muž a žena. A nejušlechtlejší sny o lásce jsou sněním o setkání a splynutí s Bohem. Kdežto sny o setkání s milovanou bytostí jsou jen prostředkem k posílení jednoty s Tím, kdo nás stvořil."

"Kde jsou tedy má nejzranitelnější místa?" otázal se ten mladík.

"Podívejte se... Bůh vytváří vesmír, Bůh ho řídí a Bůh ho poté vrací do sebe. První lidskou hodnotou proto musí být utváření světa, kreativita, plození dětí, láska k lidem a ke světu. Jde tu o řízení světa, schopnosti, intelekt, dokonalost, osud. To vše je návrat k Bohu, k němuž v budoucnu dojde. Všechny tyto aspekty jsou z hlediska zranitelnosti tak choulostivé proto, aby láska patřící do tohoto světa nesplývala s láskou k Bohu."

V březnu jsem byl požádán o přednášku pro slepce. V sále bylo nějakých padesát šedesát lidí. Začít jsem měl ve čtyři hodiny odpoledne a předtím jsem měl hodně práce ve své ordinaci. Den před přednáškou mi zavolal jeden starý známý, kterého jsem dlouhá léta neviděl.

"Tentokrát se na tebe obracím jako pacient," řekl mi. "Nemohl bys mi pomoci?"

"Přijď zítra v poledne, podíváme se, co se dá dělat."

Hned po příchodu jsem si ho letmo diagnostikoval. V zásadě byl zdravý, jen první čakra byla neznámo proč téměř uzavřená. To signalizuje problémy s potomstvem. Značné zátěže byly vystaveny duše jeho děti.

"Všechno se zdá být celkem v pořádku. Ale hodně se upínáš k potřebě zplodit děti. Z toho plyne nedůtklivost, žárlivost a s tím související problémy v osobním životě."

To už věděl, že jsem si ho distančně diagnostikoval, a nevtíravě mi nabídl další pomoc.

"Mým rodičům se narodilo celkem osmnáct dětí, ale dvanáct z nich hned po narození zemřelo. A teď umírají ti zbývající. Žádný z bratrů přitom nemá vlastní děti."

"Řekni mi, prosím tě, jména svých zemřelých bratrů."

U obou jsem v poli zaznamenal charakteristické smrtonosné deformace. Konkrétně mimořádně silnou absolutizaci všech tvůrčích procesů včetně procesu plození dětí, a k tomu tíhnutí k dokonalosti. Lásku k jinému člověku a pýchu. Obehraná písnička.

"Ty jsi na tom o něco lépe, než ti zemřeli, protože jsi dobrák. Na dokonalosti nijak nelpíš, jsou tu jen milostné problémy. Bůh vytváří náš vesmír, Bůh mu vládne a řídí ho, a Bůh ho nakonec znovu vrací do sebe. Člověk dělá prakticky totéž, jenže ve svých, tedy lidských dimenzích. Jestliže tyto lidské dimenze absolutizuje, pak se lidské hodnoty pokouší skloubit s božskými a učinit z nich součást věčnosti. V takovém případě následuje ukončení rodu nemocemi a smrtí."

Chvilí jsme si ještě povídali a pak odešel.

O hodinu později jsem již seděl v nevelkém sále spolku nevidomých. Před začátkem přednášky se tu sešli především právě slepci. Rychle jsem si publikum alespoň v obecných rysech diagnostikoval a zaznamenal jsem výraznou absolutizaci takových momentů, jako je tvorba, plození dětí a dokonalost. Když jsem po stručném úvodním slovu začal odpovídat na písemné dotazy, které se scházely ze sálu, téměř všude jsem postřehl stejnou příčinu všech problémů - pýchu a žárlivost.

"Slábnutí zraku či sluchu, cukrovka a bolesti hlavy jsou typickými chorobami žárlivců," začal jsem vysvětlovat. "Aby Bůh dokázal spasit naše duše, připravuje nás o to, co si sami učiníme svým největším štěstím. Když se duše k něčemu připoutá víc než k Bohu, zahyne. Nemoc je tedy mechanismem, který napravuje naše nesprávné vnímání světa. Když je náš pohled na svět deformovaný, ze stresu se nerodí láska, ale agrese."

V publiku vstala jedna žena a otázala se:

"Ale proč se nám Bůh mstí tak tvrdě? Proč je tak nespravedlivý?"

"Organismus se nikdy nemstí na jedné ze svých buněk," použil jsem svého oblíbeného příkladu. "Pokřivený obraz vzniká pokaždé, když se snažíme boží logiku přizpůsobit své, mimochodem velmi omezené. V takovém případě sebemenší nesoulad našich představ o světě se světem jako takovým plodí agresi. Jestliže se zlobíme na jiného člověka, je to podobné, jako když se pokoušíme křišťálový pohár naplnit blátem. Až bude plný, špína se nám vrátí, a my budeme nuceni odčinit si svou vinu nemocemi a utrpením. Když se zlobíme na osud, pak tímto blátem plníme celou vanu, a budeme nuceni pykat podobně jako v prvním případě, jenže mnohem podstatněji."

Dimenze budoucnosti je ještě rozsáhlejší a Bůh je nekonečný. Vždy je tu však krajní mez, za níž naše agrese pokročit nedokáže. A sami sobě dokážeme uškodit tak, že šance na přežití lidského rodu budou najednou minimální. Proto se pokuste procítit, že ve vztahu k Bohu, k budoucnosti, k osudu či k lidem můžeme zakoušet jen jedině - bezmeznou lásku. A také k sobě - přes veškeré vnější exhibicionistické výkony - musíme uvnitř cítit lásku stejně nekonečnou."

Pokračoval jsem v přednášce a vzpomněl jsem si, jak jsem v mládí div neoslepl. Na pravém oku jsem měl poškozenou rohovku. Zpočátku jsem však přestal vidět na obě oči. Rok předtím jsem se velmi hněval na podle mého soudu krutý osud, protože se zhroutily všechny mé sny a plány, ale především první mladistvá láska. Vždycky jsem se bál oslepnutí a cítil jsem, že tohle neštěstí by mě mohlo postihnout ze všeho nejspíš. Přitom šlo o to, že jsem své vlastní představy o morálce a o zásadách spravedlnosti, pokud šlo o lásku, považoval za neotřesitelné. Ponižení v lásce jsem neuměl snášet a vždy jsem se snažil udržet situaci pod kontrolou za každou cenu. Pocit vlastní

dokonalosti, moudrosti a schopnosti řídit dění kolem sebe bylo úhelným kamenem všech mých úvah.

Po skončení přednášky jsem si sál znovu diagnostikoval. Změny byly skvělé. Cestou domů jsem přemítal o tom, jak je můj vlastní cit lásky poskvrněn nadřazeností, odsudky a opovržlivostí, žárlivostí, hněvem na nejbližší i svět, v němž žiji. Dokážu svou lásku těchto závislostí zbavit? Dokážu opravdově očistit svou duši? Tyto otázky jsem si pokládal znovu a znovu, a stále jsem na ně nenalézal odpověď. Už mě to ale neděsilo jako dřív. Výsledek pro mě přestal být nejdůležitější. Když zaznamenáme v duši božský pocit, člověk, který navenek k něčemu směřuje, vždy pochopí, že vnitřně svého cíle již dosáhl.

Závěr

Ve druhé a třetí knize popisují kontakty a interakce mezi různými strukturami stále většího významu a dosahu. Srovnával jsem je se schodištěm vedoucím k Bohu. Ale toto schodiště se ve skutečnosti rodí ze schodiště lásky. Zatím jsem nevěděl, kolik těchto stupňů budu ještě muset překonat. Cítil jsem, že toto mé nevědění může některým mým pacientům uzavřít cestu k nápravě vlastních chyb. A protože každá struktura vyvstává z lásky, ponížení všech lidských hodnot je adekvátní ponížení lidské lásky.

Čím výš se cit naší lásky povznese, čím méně je v něm výhrad, tím větší je zásoba odolnosti proti potupě tohoto citu.

Rukopis třetí knihy byl dokončen. Zbývalo jen nepatrně přepsat závěr. Ve třech svých knihách jsem v zásadě poskytl základní obraz světa, v němž všichni žijeme. Kdyby ale zmizely všechny mé problémy a já se cítil báječně - bylo by to opravdu dobré.

To se však nestalo. Buď jsem ještě sám sebe neuvedl do souladu s vlastní soustavou, nebo se první tři knihy staly jen etapou, po níž musela nutně přijít etapa další - to jsem zkrátka nevěděl. V těchto dnech však ke mně přišla žena, která mi řekla, že neutralizuje různá uřknutí.

"Můžu takové věci dělat, nebo ne?" zeptala se mě. "Uřknutí zažehnávám modlitbami."

Prohlédl jsem si jednu její pacientku před jejím zásahem i po něm a na první pohled jsem nezaznamenal žádné znepokojivé změny.

"Všechno je v pořádku," řekl jsem jí. "Klidně pokračujte." A pak mě najednou napadlo:

"A co já, neuřkl někdo taky mě?"

Odpověď mě ohromila:

"To ano. A je to hodně silné. Protože vás uřklo hned několik lidí."

"A můžete mí od toho pomoci?" "Samozřejmě."

Žena si představila mého fantoma a začala ho očišťovat.

"A je to. Teď máte pole čisté," prohlásila po chvíli.

Domluvili jsme se, že si nazítří zavoláme - kvůli kontrole. Opravdu se ozvala a řekla mi, že všechno je skvělé a že pole mám bez poskvrny. A já seděl a přemítal: tak zatímco jsem psal tři knihy o tom, jak napravovat lidské zdraví, vězelo ve mně uřknutí, a ne jedno. Mimochodem - po zásahu té ženy jsem se přinejmenším fyzicky začal cítit mnohem lépe. Zaplat' Bůh, že všechny duchovní zákony, které jsem odhalil, fungují jaksí mimo mě. Protože tohle by vypadalo opravdu podivně - jako bych hlásal něco, co sám neumím.

Příští den ráno znovu zazvonil telefon. Ozvala se ta léčitelka:

"Neříkám to ráda, ale uřknutí se obnovilo. Zaznamenávám ho v temeni hlavy a v oblastí první čakry."

Nahlédl jsem si do pole a hned mi bylo jasné, oč se jedná.

"To, co vnímáte jako uřknutí, je ve skutečnosti absolutizace lidských hodnot a následná agresivita. Když jsem budoval svou soustavu, měl jsem to překonat. Jenže pokud je tohle všechno schopna potlačit modlitba, má soustava už není zapotřebí. To znamená, že to znovu byl jen odklad, nikoli úplné vyléčení. Protože však v mém případě všechny procesy probíhají stonásobně rychleji než u jiných, ten odklad netrval rok či dva, ale jen dva dny. Jak to tak vypadá, léky mi nejsou a nebudou nic platné."

Tahle situace to názorně ukazuje. A přesto má své významné plus: mou soustavu i způsob nazírání světa je třeba rozvíjet dál. Nudit se rozhodně nebudu. Nedokázal jsem v sobě zatím uzavřít programy absolutizace hladin lásky. A tyto deformace polí léčitelka vnímala jako uřknutí. Napadlo mě, že když mě toho zbaví, nebudu nucen znovu upadat do zmatků.

Mlčky jsem oknem pozoroval jaro roku 1996 a jemnou mladou zeleň, která na větvičkách stromů vyrazila před několika málo dny. Jak se zdá, mé výzkumy nejsou ještě u konce.

Co asi bude dál?